

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Bauditz, Sophus.

Jul i Skovridergaarden og andre Fortællinger.

2. oplag.

Kjøbenhavn : Gyldendal, 1899

273 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

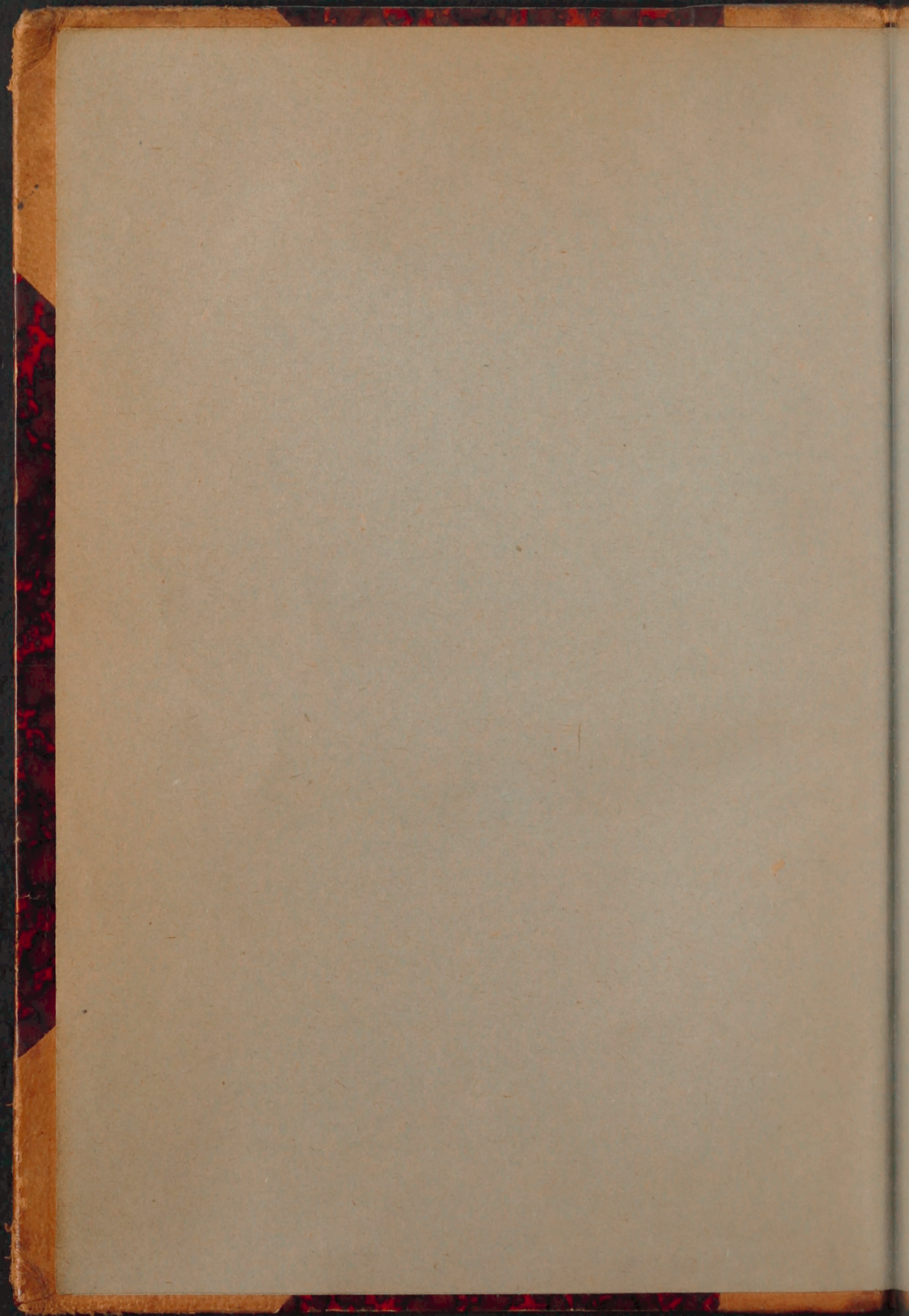
57-88

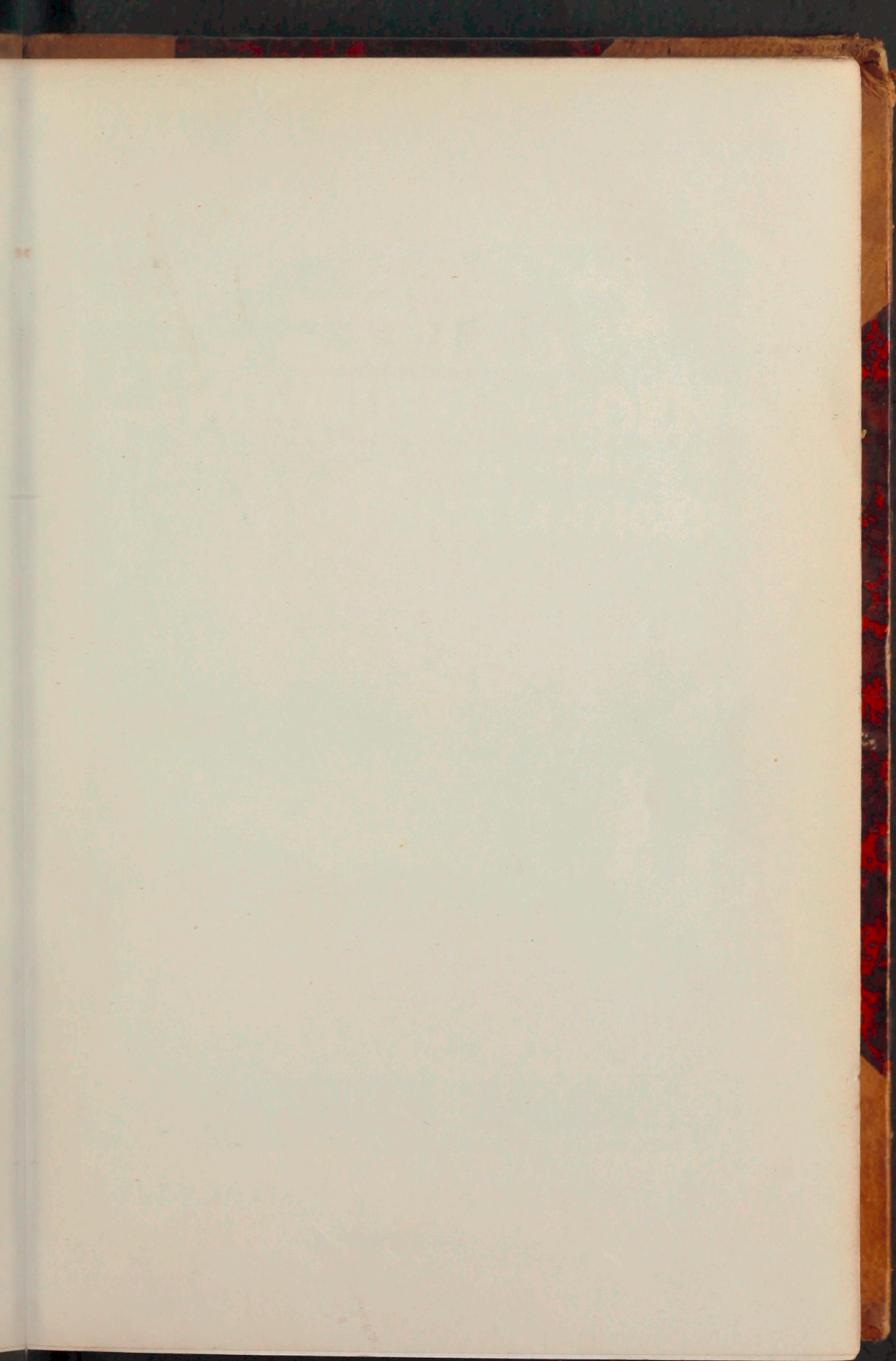

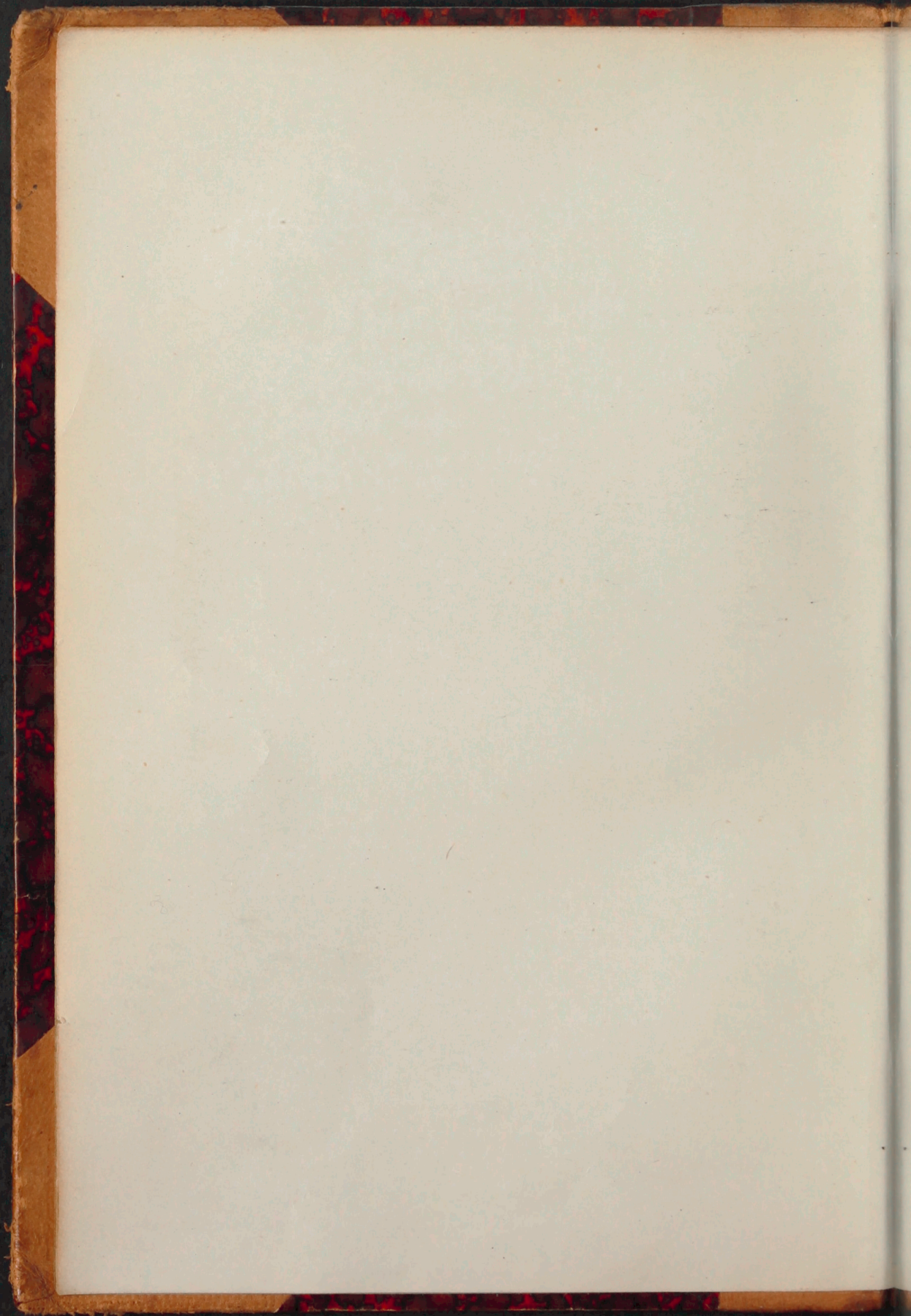
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020702304

ANDET OPLAG

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG

KJØBENHAVN

Jul i Skovridergaarden

og andre Fortællinger

JUL

I SKOVRIDERGAARDEN

OG ANDRE FORTÆLLINGER

AF

SOPHUS BAUDITZ

ANDET OPLAG

KJØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

1899

Fr. Bagges Bogtrykkeri.

INDHOLD

	Side
Jul i Skovridergaarden	1
Anfægtelser	37
Studenten, der solgte sin Bjørn	51
Den første Eranthis	63
Ombord i „Svanen“	75
Bogen, der gjorde Lykke	155
30 ⁰ Réaumur	165
Den sidste Flaske	203
To „Bukke“	215
Hvid Jul	237

JUL I SKOVRIDERGÅRDEN

Det var en Ugestid før Jul, henimod Mørkning. Skovrider Vinge — kongelig Skovrider i Rubjerg District i Jylland — sad i sin Dagligstue med en uddrukken Kop Kaffe foran sig og en udgaaet Pibe i Skjødet. Af og til saae han paa Uhret, og af og til lyttede han efter, om der Intel lod sig høre, men Alt var stille, og Skovriderens Ansigt begyndte at antage et gnavent Udtryk. Det gjorde det imidlertid hver Eftermiddag paa samme Tid, thi Skovrideren ventede nemlig regelmæssigt Posten med „Berlingske Tidende“ en Timestid, før han kom, og Skovrideren forsøgte hver Dag med afgjort Held at bilde sig ind, at Lars Post aldrig havde smølet saa længe som netop idag. Han skulde just til for tyvende Gang at tage Uhret op af Lommen, da der ude i Gaarden hørtes en voldsom Gjæen af Høsehunden Ada; Gravhunden Tippto-Tip, der hidtil havde ligget foran Kakkellovnen, foer op og styrtede i kort Galop hen mod Døren forat komme tidsnok til at gjø med, og saa reiste ogsaa Skov-

rideren sig, for nu kunde man da høre, at det var Posten, der kom.

— „Goddag, Post!“ sagde Skovrideren. „Naa, ingen Sne endnu! Det bliver en trist, sort Jul — men det har De og Vildtet vel forresten Ingenting imod! — Naa, der er ogsaa Breve, Tak! — Nei, jeg har Ingenting, der skal med idag, Farvel!“ —

Videre travede Lars Post, og ind gik Skovrideren med „Berlingske“ og sine to Breve. Ikke saasnart havde han aabnet det ene af dem og læst nogle Linier af det, før han raabte, saa det rungede gennem hele Skovridergaarden: „Mo'er! Ida! Kom ind, saa skal I høre!“ Ind kom Fruen, ind kom Ida — det var en ung Frøken Verner, der til Stadighed opholdt sig i Huset — og saa begyndte Skovrideren:

„Det er storartet! Veed I, hvem der kommer her i Julen? Det gjør min gamle Skolekammerat og Studenterven, Professoren — ham, I saa tidt har hørt mig tale om! Snurrig Patron i Sind og Skind, men Gemyt har han, og en Hædersmand er han. Nu har jeg bedt ham saa mange Gange, at jeg tilsidst var bleven kjed af det — for bestandig skulde han i alle Ferier ud i Præstegaarden — men saa melder han sig pludselig selv — det er brilliant! Vi skal have en rigtig fornøielig Jul iaar!“

Men Skovrideren spaaer, og Gud raa'er: da den glade Husfader havde aabnet det næste Brev og læst det, gik han uden at sige et Ord ind i sit

eget Værelse — „Kontoret“ — og der blev han saa længe, at Mo'er tilsidst fattede Uraad og gik ind til sin Mand. En Timestid efter kom hun tilbage og var helt forgrædt, og lidt efter, da hun havde talt med Ida, græd ogsaa hun — det tegnede egentlig ikke til nogen særlig fornøielig Jul i Skovridergaarden.

— „Herregud, Fa'er“, sagde Fruen til sin Mand næste Morgen efterat have tilbragt en søvnløs Nat, „det Hele er da ikke saa slemt, som Du vil gjøre det til!“

„Ikke saa slemt!“ raabte Skovrideren og foer op fra sin Stol. „Naa, saa det synes Du ikke! Nei, alle Fruentimmer er ens i det Kapitel: de driver Afguderi med deres Børn, tager mere Hensyn til dem end til deres Mænd, og kan ikke se Feil hos dem! Mig har Du saamænd et meget skarpt Blik for, men Knud, Gudbevares: han kan gjøre, hvad han vil! Han kan tilbringe sin Tid paa Kneiper og Danseboder, og han kan ruinere sine gamle Forældre — det synes Du er ganske i sin Orden!“

„Nei, jeg synes ikke, det er i sin Orden, langt fra“, svarede Fruen stilfærdigt og dog bestemt, „men det, Du læser ud af Knuds Brev, staaer der ikke, og —“

„Naa, saa det staaer der ikke! Skulde han maaske ikke have været oppe til Forstexamen nu

til Sommer, og skriver han ikke selv, at han efter al Rimelighed maa vente et Aar til? Og hvorfor? Fordi han, som han selv indrømmer, har brugt sin Tid til Sviren og Stimen og Gud veed hvad!“

„Han har ikke været saa flittig, som han burde“, indvendte Fruen, „men Sviren og —“

„Ja, Sviren og Stimen! Troer Du maaske, det er til Extra-Forelæsninger og videnskabelige Værker, han har givet sine Penge ud, saa at han har lavet en Gjæld paa over to Hundrede Kroner, som han, mir nichts, dir nichts, fortæller mig, og som han ganske flot vil have, jeg skal betale!“

„Nei, nu bliver Du for uretfærdig, Vinge!“ sagde Fruen og reiste sig ogsaa op. „Knuds Brev er da saa ydmygt og angergivent som vel muligt, og han har jo kun skrevet det, fordi han ikke kunde tænke sig at komme hjem og holde Jul, før han havde betroet sine Forældre Alt.“

„Komme hjem og holde Jul!“ raabte Skovrideren og lo tvungent. „Nei, en forloren Søn vil jeg ikke have i Huset, og jeg vil heller ikke se Dig slagte Fedekalven for ham. Han kommer ikke hjem, før han har sin Examen. Gjælden betaler jeg naturligvis, men se ham — nei!“

„Vil Du ikke se dit eneste Barn i Julen?“

„Nei! — Jeg skriver til ham endnu idag!“

„Skal din Søn sidde paa sit Værelse i Kjøbenhavn Juleaften, og vi to Gamle alene her?“

„Vi To alene? Nei — vi har da Ida, og desuden kommer jo min gamle Ven!“

„Ida! — Troer Du, hun kan glæde sig, naar Knud ikke er hjemme?“

„Ja, naturligvis kan hun det! Der var en Tid, hvor jeg selv havde troet og haabet, at hun og han — men det er nu ikke værd at tænke paa. Jeg betragter hende som Datter i Huset, og min Datter skal ikke giftes med en Døgenicht. Forresten bryder hun sig heldigvis heller ikke mere om ham — hun har sine Tanker andensteds. I Efteraaret gik hun jo tidligt og sildigt Tur med Præstens Frederik og laante Bøger af ham o. s. v., og hun blev helt oplivet igaar, da hun hørte, at han kom hjem Lille-Juleaften. Det er jo ogsaa et rigtig skikkeligt Menneske.“

„Du sagde da selv for nogen Tid siden, at det var et skrækkeligt Stykke Mandfolk!“

„Saa? — Ja, han vinder ved nærmere Bekjendskab. — Men nu skal jeg ind at skrive!“

Og Skovrideren skrev, Fruen græd, og Ida græd, og den Eftermiddag fik Posten Brev med fra Skovridergaarden.

Skovriderens Spaadom, at det vilde blive en trist, sort Jul, slog heller ikke til. Pludselig be-

gyndte Barometret at synke, Himlen blev blaasort overtrukken, som var det Skumringen, der vældede ud midt paa Dagen, og saa begyndte Sneen. Først kom der enkelte ligesom forvildede Fnug, der dristigt hvirvlede sig frem, ind mellem Stuehuset og Stalden, rundt i Havens Gange og helt ind under Døren, ind paa Maatten i Forstuen. Men det var kun Sneens Blækere, et Øieblik efter kom hele den vinterlige Hær i sluttet Geled, Vinden førte den, og hen over Markerne jog som en Løbeild de hvide, knitrende Bølger. Stormen tog Livtag med det nære Skovhegn, Kronerne dukkede sig og gave sig ved det — det lød som et Uveir paa Havet, og inden Aften stod Himmel og Jord i Eet.

Næste Morgen var det stille med bidende Kulde og Solskin, men Landskabet var helt forandret, schatteret med Hvidt i Hvidt, saa de kjendte Farver forsvandt, og Alt blev fremmed: det røde Kirketag var som slettet ud, og Veirmøllen havde faaet hvid Hat. Veie og Marker, Mose og Eng, Alt gled sammen, og kun hist og her pippede Stubbene som stive Børster op af det bløde Teppe. Kampestensgjærdet havde faaet sine Mellemrum murede ud med frisk Sne, og langsmed det stod der et vissent, brunligt Skelet af Skjærplanter og Tidsler; Kjæmpehøien ude paa Marken, der forneden var skrællet af ved Pløining, saae med sin hvide Top ud som en vældig Paddehat, der om Natten var skudt op af Jorden, og overalt var der blaa Skygger

og rosa Solglans — Vinteren har jo Farver, som Sommeren ikke kjender.

Lystigt klang Bjælderne rundt omkring, og nede i Landsbyen, foran Smedien, stod en hel Flok Børn og ventede paa, at der skulde komme en Slæde forbi, for saa at styrte sig over den og faae Lov til at „staa paa Meder“. Det var fornøieligt nok, og glad stemte de lyse Farver Menneskenes Børn, men Naturen laa Lig, og Fuglene lede Ondt; Kragerne sad og frøs i Poplerne ved Veien, og om Aftenen samlede der sig ved Hæssene udenfor Gaardene, hvor ellers Spurvevare Eneherskere, en hel Mængde andre Smaafugle: der var baade Musviter og Stillidser, Blaameiser, Irisker og Siskener — Skovbeboerne flyttede ligefrem til Byen.

Spættet med Spor var Sneen baade i Skoven og paa Marken: der var et Stykke Raavildt sprunget over Gjærdet, der havde en Hare tegnet sine uregelmæssige Trekanten, og Mikkelt i høistegen Person havde været henne ved Skovridergaarden og lugtet til Hønseset. — „Det Spor kan han dømmes paa Indicier for,“ sagde Skovrideren til Ida, „det er næsten lige saa godt som egen Tilstaaelse!“ — men ellers sagde Skovrideren ikke Meget.

Post fik man ikke, der var Togstandsning overalt. — „Nu kunde Knud jo ikke engang være kommen hjem!“ sagde Skovrideren om Aftenen til sin Kone — det var saadant et Slags Forsøg paa

at affinde sig med sin Samvittighed. Men Mo'er lod sig ikke skuffe og svarede blot: „Du mener jo ikke, hvad Du siger, Vinge! Banen bliver naturligvis ryddelig mange Gange inden Jul, maaske allerede imorgen!“ og da Skovrideren ikke svarede Noget hertil, gik hun angribende tilværks og vedblev: „Vær nu god, Vinge, og skriv til ham, at han maa komme alligevel! Jeg kan godt mærke, at Du gaaer og fortryder dit sidste Brev!“

„Jeg fortryde? Aldrig! Jeg skriver ikke den ene Dag Et og den næste Dag et Andet. Men jeg synes ellers nok, at baade Du og Ida skylder mig at sætte et andet Ansigt op end det, I gaaer om med. Jeg er i rigtig godt Humeur, men bliver I saadan ved, kan Humeuret let gaa fløiten!“

Og saa viste Skovrideren sit gode Humeur ved senere paa Dagen at give først Skovfoged Hansen og senere Hegnsmanden en ordentlig Overhaling — ganske uventet og ganske umotiveret.

Det blev Lille-Julaften. Stadig Frost, Stille, Kaneføre, kort sagt Juleveir. — „Kan Du se, jeg havde Ret, Mo'er,“ sagde Skovrideren, „Ida tænker saamænd ikke mere paa Knud: hun er jo ligefrem i Perlehumeur!“

„Ja, siden i Middags forstaaer jeg mig ikke

paa hende“, erklærede Fruen. „Igaar græd hun, og idag synger hun!“

„Det er naturligvis, fordi Præstens Frederik kommer. — Men nu skulde vi nok tænke paa at faae Professoren hentet. — Ida! Vil De kjøre til Stationen?“

Det vilde Ida hellere end gjerne; en halv Time efter holdt Slæden for Døren, og hun selv kom ind for at sige Farvel. Prægtig saae hun ud i sin vinterlige Dragt med Pelshuen om det brune Haar, den stramme, skindkantede Jakke fremhævede hendes kraftige, smukke Skikkelse, og de lange, gule Kjørehandsker hendes smaa Hænder. — „Farvel, Skovrider!“ sagde hun. „Om en Time har De Professoren og mig! — „Farvel, lille Ida!“ sagde Skovrideren og kyssede hende paa Kinden. — „Det skulde De egentlig slet ikke have Lov til,“ svarede hun, „for De er en styg, gammel Skovrider, er De! Farvel, nu kjører jeg!“

— „Brillant Pigel“ sagde Skovrideren og saae efter hende, da hun svingede ud af Gaarden.

„Ja, hun er meget flink,“ svarede Fruen, „men Du interesserer Dig nu mest for fremmede Folks Børn!“ og saa døde Bjældeklangen imens bort inde i Skoven.

I Mørkningen, en Timestid senere, lød den igjen. Skovrideren havde mindst ti Gange været ude af Døren og stadig undret sig over, at der ingen Slæde kom, men nu var den der endelig, og

ud af en Fodpose krøb en lang, mager Skikkelse med lodden Kabuds; et Par runde Hornbriller, en spids Næse og graalige, kortstudsede Knebelsbarter var foreløbig det Eneste, man saa af Personen. — „Velkommen, Velkommen, gamle Jochumsen!“ raabte Skovrideren, og efterat have befriet sig fra Reisetøjet viste den saaledes Betegnede sig i stortærnede Benklæder og lang, sort Frakke.

— „Overlærer — om Forladelse: Professor Jochumsen — min Kone!“ præsenterede Skovrideren, og inden den nys Ankomne fik Noget sagt, vedblev den glade Vært, idet han slog sin Gjæst paa Skulderen: „At Du virkelig vilde komme herud engang, det var rigtignok et Offer!“

„Bah!“ brummede Jochumsen. „Fordi man hører hjemme i Garnisonsbyen, kan man da gjerne for en Gangs Skyld holde Jul i Skovridergaarden!“

„Men hvad siger Pastor Knudsen til, at Du svigter ham iaar?“ spurgte Skovrideren.

„Han maa finde sig i det — det er Forholdenes Skyld. Seer Du, Vinge, hans Døtre er endelig begge To blevne forlovede — Mine med Capellanen og Frederikke med Møller Sørensen — og al den Kjærlighed og Kyssen er ikke til at holde ud. Om Sommeren gaaer det an, naar man kan rende fra det, men om Vinteren inden Døre — nei!“

— „De maa endelig smage Dyreleveren, Hr. Professor,“ sagde Fruen lidt efter ved Aftensbordet.

• „Ja, den faaer Du kun i en Skovridergaard!“

„Det er altsaa saadan, hvad man kan kalde Kilebenet paa et Dyr,“ bemærkede Jochumsen filosofisk, gav sig i Lag med Leveren og fandt, at den smagte udmærket.

— „Professoren er nok ikke Jæger?“ sagde Ida.

„Nei — i alt Fald hidtil ikke praktisk. Jeg kan nok sige:

Im Wald und auf der Heide,
Da such ich meine Freude,

men jeg kan ikke fortsætte:

Ich bin ein Jägersmann!“

„Du skal nok alligevel faae Lov til at komme med som Tilskuer paa den lille Klapjagt fjerde Juledag,“ sagde Skovrideren.

— „Men din Søn, Knud!“ udbrød Jochumsen pludselig. „Hvor i al Verden er han henne?“

Der blev et Øiebliks pinlig Pause, men saa tog Skovrideren Ordet og svarede: „Han læser til Examen, og saa mener han, at han ikke bør spille Tid med at reise hjem denne Gang. Han skal nemlig op til Sommer — han skal op, forstaaer Du!“

„Hm!“ knurrede Jochumsen. „Ungdommen er ikke det, den har været!“ Og saa reiste man sig fra Bordet.

Skovrideren og Jochumsen fik Piberne tændte — Jochumsen en af sine egne smaa Næsevarmere —

Toddyerne bleve blandede, og saa opfriskedes i Løbet af en Timestid glade, fælles Ungdomsminder mellem de to Gamle. Damerne gik til Ro, men Skovrideren og Jochumsen bleve siddende en Stund endnu.

„Jeg ynder ellers ikke unge Piger saadan i al Almindelighed,“ sagde Jochumsen, „men den Frøken Verner, det er en flink Pige.“

„Ja, det kan Du godt sige to Gange!“ svarede Skovrideren. „Hun kom hertil for et Par Aar siden for at lære Husholdning o. s. v. Saa døde hendes Forældre med kort Mellemrum, og saa er hun efterhaanden groet fast her — jeg kunde ikke undvære hende, og hun ikke os; hun passer til Skovridergaarden, og den til hende. Frisk og fornøielig er hun — hun har aldrig trængt til Jern, og kom hun paa Session, blev hun ikke kasseret paa Grund af Brystmaalet!“

„Hm! — Er det nu ellers ikke saadan farligt med en ung Pige i Huset og en Søn? Er der, hvad jeg vil kalde erotisk Genialitet, paa nogen af Siderne, saa kan det jo let ende med Forlovelse og lignende Vidtløftigheder!“

„Ja, Gud give, det vilde!“ udbrød Skovrideren. „Men det er ikke saa vel! Hun bryder sig ikke om Knud, nei, Præsten har en Søn, og —“.

„Nei, virkelig!“ — sagde Jochumsen høist interesseret — han interesserede sig for Alt. „Hvordan er han ellers?“

„Aa, det er en ganske almindelig Bedel“

„Naa, saaledes.“ Jochumsen lod, som om han forstod Udtrykket. — „Ja, Fruentimmer er Fruentimmer! — Men vi skulde vel ellers til Ro!“

Saa fulgte Skovrideren sin Ven op i Gjæstekammeret, hvor der var deilig varmt, og hvor det flammende Bøgebrænde buldrede i Kakkelovnen som Store Tromme, naar Vagtparaden trækker op.

„Sov vel!“ sagde Skovrideren.

„Tak, det skal ikke mankere! Jeg har heldigvis et godt Helbred og en forholdsvis god Samvittighed, og saa sover man altid godt — naar man da ikke ligger sammen med Grundtvigianere, for de snorker altid! — Godnat!“

„Hvordan har Professoren saa sovet?“ spurgte Fruen næste Morgen. — „Jo, Tak — aa, jo Tak,“ svarede Jochumsen forbeholdent. — „Ja, tænkte jeg det ikke nok!“ udbrød hun. „De har ligget for lavt!“ — „Nei, jeg forsikrer Dem, jeg har ligget akkurat som i Ordrup Præstegaard, men der er Noget, der har hylet og skrabet og —“. „Aa, ja, jeg har hørt det! Det er Tippo-Tip, Gravhunden, De maa meget undskylde. Jeg skal sige Dem, den kan slet ikke forstaa, at Knud ikke er hjemme. De leer maaske af mig, men den veed saamænd godt, at det er Jul, og Knud pleier altid at ligge i

Deres Værelse, og den Hund elsker nu engang Drengen — den holder meget mere af ham end af min Mand, og Vinge er ligefrem jaloux paa sin egen Søn — ja, det lyder maaske urimeligt, men sandt er det!“ Og Fruen vendte sig om forat skjule sine Taarer.

— „Vil Du med i Skoven, Jochumsen?“ spurgte Skovrideren, der kom til. „Juleaftens Formiddag pleier jeg altid selv at kjøre rundt og lægge Hø ud til Vildtet, naar det har ondt ved at bjerge sig.“

Ja, det vilde Jochumsen gjerne, og saa kjørte de — Ida var Kusk — ind i den vinterlige Skov, under de tindrende Koralgrene og mellem de mørke Stammer, ind, hvor det dryssende Snestøv forgyldtes af Solen, og hvor Fyrrens kvastede Toppe saae ud som skinnende Fjerbuske. Stille, vinterstille var der overalt; et springende Dyr og en hamrende Spætte, en Flok Solsorter, der holdt Gilde paa Tjørnebærrene, og en hæs Krage, det var det eneste Levende, der brød Stilheden.

— „Du skulde lufte mere ud her mellem Granerne,“ bemærkede Jochumsen underveis.

„Saa?“ svarede Skovrideren. „Det har Du jo ikke mindste Forstand paa!“

„Jeg ikke? Bah! Jeg har læst en hel Del om Skovkultur o. s. v., og Pastor Knudsens Plan- tage kan jeg udenad. — Det maa være et herligt Liv at være Forstmand, og Du er en lykkelig Mand, Vinge!“

„Aa, ja, jeg klager ikke. Naar Musene vilde lade mine Bevoxninger i Fred, og Krybskytterne mine Dyr, saa —“

„Har Du Krybskytter her paa Egnen? Virkelig levende Krybskytter — det er jo høist interessant!“

„Smag og Behag er jo forskellige — jeg er dog helst fri for dem! De kan være utrolig frække: ifjor skjød de en Hund for mig, af pur Ondskab. Det manglede blot, at de skulde gaa hen og skyde mig Tippto-Tip — den Hund holder jeg saa meget af, og den er mig saa hengiven!“

„Hm!“ brummede Jochumsen, og Ida smilede, men det saae Skovrideren ikke.

— Efter Middag var Situationen noget trykket; Fruen sukkede, Skovrideren var taus, og kun Ida havde, hvad Jochumsen kaldte, „det rigtige Juleansigt“ paa. — „Nu skal vi se at faae en fornøielig Aften!“ sagde Skovrideren og rettede sig i Stolen, som om han vilde lade det Ubehagelige ligge bag ved sig. — Pang, pang! lød det i det Samme ovre ad Skoven til; der faldt to Skud, og op foer paa een Gang Ida og Skovrideren, og ude ad Døren vare de. Der blev Alarm i Leiren: Kusken kom halende ud fra Folkestuen, Ida kastede et Tørklæde om sig og løb gennem Haven, Fruen og begge Pigerne kom ud i den aabne Dør, og Jochumsen kilede paa Maa og Faa efter de Andre.

En halv Time efter var Gaardens Mandskab

atter samlet, men Skovrideren var rasende. „At tænke sig, at det kan passere en høi Helligaften, saa at sige lige udenfor min Dør — det er for galt!“ tordnede han. „Men Krybskytterne maa jo blive frække, naar Lovgivningen er saa vanvittig lemfældig!“

„Hvad blev der skudt?“ spurgte Jochumsen, som egentlig fandt det Hele høist interessant.

„Hvad veed jeg det! Har Køteren faaet Noget, er han vel rendt med det. Der var Spor af Træsko nedad mod Egevang, saa det har naturligvis været Christen Fyenbo eller hans Søn, der har været paa Spil. — Ja, ja, det kan jo være, vi kan komme dem paa Foden imorgen, for Sneen røber Meget!“

Lidt efter skulde man ind til Juletræet, men saa kom der en ny Forstyrrelse: Skovrideren opdagede, at Tippto-Tip var borte! Der blev fløitet, kaldt og ledt, men Tippto-Tip var og blev borte. Ingen havde seet den, siden Skuddene faldt, og kun Kokkepigen mente at have hørt den hyle et Øieblik efter ovre i Skovkanten.

„Saa er det den, som Christen Fyenbo har moret sig med at skyde!“ klagede Skovrideren. „Naturligvis: Tippto-Tip er skudt! Og den Hund holdt jeg saa umaadelig af, for den var mig saa hengiven. — Ja, lad os saa komme ind til Juletræet!“

Og ind til Juletræet gik man. Folkene kom

bagefter, og Ida satte sig til Klaveret og begyndte at spille „Glade Jul, deilige Jul“, men der var Ingen, som sang. — „Syng, Folk!“ sagde Skovrideren. „Hvorfor synger I ikke?“ — „Nei, det er ikke saadan at sætte i,“ svarede Kusken. „Den unge Herre pleier altid at synge for.“ — „Naa, ja, — ja, saa skal jeg!“ Og Skovrideren sang, men det lød, som var det Vægtersersene, og Fruen græd, og Folkene tav.

— Det var alligevel ingen rigtig hyggelig Juleaften, syntes Jochumsen.

„Sneen røber Meget,“ havde Skovrideren sagt om Aftenen, men næste Morgen — Julemorgen — sagde han: „Sneen dækker Meget! Nu havde jeg stolet paa, at vi kunde fulgt Sporet fra igaar Aften ned til Christen Fyenboes Hus, men pyt! Der er falden Sne inat, og Alt er slettet ud — nu sidder Fyenboen og griner ad mig.“

Jochumsen var ogsaa skuffet, for han havde glædet sig til at være med at følge Sporet: det var just Noget for ham, der elskede Hemmeligheder og sværmede for at opdage det Skjulte. Nu maatte han nøies med paa egen Haand at recognoscere det nye Terrain, som Skovridergaardens Omgivelser vare for ham, og da han efter et Par Timers Fraværelse kom tilbage, imponerede han fuldstændigt

Fruen med sin Viden: han havde været nede i Landsbyen, kigget ind i Gaardene og talt med Alverden; han vidste, at der skulde være Julegilde hos Anders Olsen og Dans paa Kroen Nytaarsdag, han havde en frisk Hilsen fra Skolelæreren og var den Første, der bragte Efterretning om, at der var død en Hest for Mølleren.

Ida var ogsaa borte et Par Timer: hun havde været helt nede i Lyngstrup Hegn forat se til Skovfoged Hansens syge Kone, og hun kom saa oplivet tilbage fra dette Besøg og var i det Hele i saadant Solskinshumeur, at Fruen blev ligefrem bedrøvet over det og begyndte at tvivle om, hvorvidt hun havde Hjerte.

Skovrideren gav sig Noget at bestille, der var absolut paatrængende — saa kunde han ikke forfalde til Betragtninger saa længe — og først om Aftenen sade de to Gamle i Ro sammen. Skovrideren benyttede Tip-po-Tips Forsvinden som Udgangspunct for de mærkeligste Historier om Krybskytters og Gravhundes Intelligens, saa Jochumsen tilsidst udbrød: „Om Du har glemt dit Latin, veed jeg ikke, men dit Jægerlatin, det kan Du!“ og da Skovrideren hertil med megen Troværdighed forsikrede, at han havde Vidner paa alle sine Historier, indskrænkede Jochumsen sig til at bemærke, at det var underligt nok, men en Kjendsgjerning var det, at den Slags Vidner altid enten vare døde eller i Amerika — eller i Tugthuset for Mened.

Da man endelig var ved at gaa til Ro, sagde Jochumsen: „Laan mig en eller anden Jagtbog, jeg kan læse i paa Sengen. Der skal jo være Klapjagt fjerde Juledag, og da jeg har besluttet at deltage activt, vil jeg nok forberede mig theoretisk dertil.“ Saa lo Skovrideren og gav ham Blichers „Diana“, og saa skiltes de.

Ida skulde igjen næste Formiddag ned at se til Skovfoged Hansens Kone, og Jochumsen, der baade syntes godt om Ida og havde Lyst til at komme i Skoven, erklærede, at han vilde følge hende; men det maatte hun have misforstaaet, for inden han kom i Kavaien, var hun allerede borte. Saa gik Jochumsen alene ad Hovedveien gennem Skoven og morede sig med at følge Idas Spor; den lille Damestøvles Aftryk var tydeligt nok, det var ikke til at tage feil af. Pludselig standsede han og saae sig om: nu var der ikke mere noget Spor foran ham! — Men hvad var det? Der gik det jo ind til Siden, ind mellem Stammerne — det var besynderligt! Og Jochumsen fulgte Sporet og gik og gik, og omsider kom han til en tæt Granholm — jo, de smaa Fødder viste derind! Indenfor i Granholmen var der en aaben Plet, der laa en Bunke Grene, og rundt om den var der mange Fodspor, men de vare ikke ens. Ved at se nøie

efter opdagede Jochumsen, at der fra den modsatte Side var kommen en Mandsperson, som ogsaa var standset foran Granbunken, og derfra førte saa de to Spor jevnside udad igjen. Jochumsen fulgte dem naturligvis fremdeles — fulgte dem som den paalideligste Schweisshund — men paa een Gang blev Sneen dybere, og han vilde neppe tro sine egne Øine, thi her forsvandt det ene Spor — Idas Spor — aldeles. Han saae og saae til alle Sider, borte var det, og borte blev det. — „Det er noget af det Mærkværdigste, der er passeret mig i mit Liv!“ mumlede han uvilkaarligt. „Hun kan da hverken være sprungen i Luften eller sunken i Jorden, skulde man tro! — Høist mærkeligt!“

Og Jochumsen blev ligefrem beroliget, da han ved sin Hjemkomst saae Ida lyslevende, men en Gaade var og blev det Hele ham, og nu begyndte han at more sig i Skovridergaarden.

— „Det gjælder altsaa blot om at faae at vide, naar de mødes!“ sagde Jochumsen til sig selv den følgende Morgen, og derfor passede han saa vidt muligt uafbrudt paa Ida, gjorde sig Ærinder ud i Køkkenet, naar hun var der, overraskedes af Skovrideren i en tête-a-tête med hende i Hønses huset, kort sagt, optraadte saa besynderligt, at Ida blev helt underlig ved sin aldrende Tilbeder. Skov-

rideren fik ham efter Frokost ind til et Parti Schack, det trak ud, og da det endelig var forbi, var Ida forlængst borte — naturligvis hos Skovfoged Hansens Kone. — „Dengang pudsede hun mig!“ tænkte Jochumsen, „men imorgen er der atter en Dag!“

— Det var der jo rigtignok ogsaa, men det var Klapjagtdagen, og der blev ikke talt om Andet end Klapjagt.

„Vil Du virkelig have Bøsse med, Jochumsen?“ spurgte Skovrideren. „Du har jo aldrig skudt før, og nærsynet er Du, saa Du kan let blive farlig for Andre end Vildtet.“

„Bah, farlig! Jeg har ligget de to sidste Aftener og studeret „Bøssens Ladning og Brug“, saa Skydningens Theori er jeg fuldstændig inde i, og hvad Nærsynetheden angaaer, saa har jeg taget to Par Briller paa.“

„Det koster Dig rimeligvis en Krone i Mulct,“ svarede Skovrideren, „for det er aldrig seet her paa Districtet før, og hvis Du vil have et godt Raad, saa snak saa lidt som muligt om Jagt ude i Skoven“.

„Hvorfor det?“

„Jo, fordi Du ellers let vil erfare, at Tale er Sølv!“

„Hm,“ svarede Jochumsen, og saa gav han sig til at brumme saa underligt, at Skovrideren spurgte, om han sang Psalmer.

„Psalmer!“ gjentog Jochumsen fornærmet. „Jeg sang:

Das edle Jägerleben vergnüget meine Brust,
Den kühnen Fang zu geben ist meine grösste Lust!“

„Ja, naar man kun veed det, saa kan man ogsaa godt forstaa det!“ sagde Skovrideren, og saa gik de til Samlingspladsen, hvor Jagtselskabet, som kun bestod af fire, fem af de nærmeste Kjendinge, allerede var samlet. — „Men hvor er Deres Søn?“ lød det forundret rundt omkring — fjerde Juledags Jagt blev egentlig altid holdt for hans Skyld. Og Skovrideren maatte med urokkelig Alvor besvare alle Forespørgsler om Sønnen med, at Denne for sin Examens Skyld ikke havde været at formaa til at forlade Hovedstaden, men han brød hurtig op, og saa satte han af til første Saat.

I den faldt der en Ræv, ikke Andet. — „Men hvad skjød Du egentlig til, Jochumsen?“ spurgte Skovrideren.

„Der var Noget, der kom, men jeg veed ikke rigtigt —“

„Nei, det vil jeg sgu da haabe, Du ikke veed, for det var en af Klapperne, Du skjød forbi til — og han kom dog rigtigt godt for!“

To Saater endnu, i hvilke der ikke hændte noget Nævneværdigt, saa kom den fjerde. Jochumsen stod paa en smal Vei mellem tætte Graner og anstrengte sig af alle Kræfter for at se skarpt

gjennem de to Par Briller. Med Eet var der Noget, der rørte sig foran ham, Granerne skiltes ad, og en Buk kom til Syne i Aabningen og saae roligt paa ham med sine store, klare Øine. Langsomt hævede han Bøssen, der faldt et Skud, og Dyret rullede — forendt i Knaldet.

„Det var som Pokker!“ sagde Skovrideren, da han kom. „Har Du skudt den Buk?“

„Hvem skulde vel ellers have skudt den?“ spurgte Jochumsen.

„Nei — men jeg kan sgu alligevel ikke forstaa“ — og saa gav Skovrideren sig til at undersøge Bukken, vendte den om og kiggede paa den: hele Skuddet sad rigtig kjønt paa Bladet. — „Ja, skudt den har Du jo, og Du skal ogsaa nok faae Opsatsen.“

„Opsatsen?“ gjentog Jochumsen usikkert. „Naa, Opsatsen — Tak skal Du have!“

Og Jochumsen var Dagens Helt, men om Aftenen, da man var ved at gaa til Ro, sagde Skovrideren til ham: „Det er og bliver mig alligevel en Gaade med den Buk!“

„Saa, hvorfor det?“

„Jo, jeg vil gaa til Bekjendelse: jeg turde sgu ikke betro Dig mine Medmenneskers Liv og Lemmer, og derfor gav jeg Dig kun løse Patroner — uden Hagl — hvordan i al Verden har Du kunnet skyde Bukken med en af dem?“

„Hm“, brummede Jochumsen, „den ene For-

trolighed er den anden værd: jeg har slet ikke skudt til Andet end til ham, Klapperen.“

„Hvad har Du ikke?“

„Nei, jeg hævede Bøssen ganske langsomt for at tage godt Sigte, men inden jeg fik trykket af, faldt der et Skud bagved mig, og saa faldt Bukken ogsaa.“

„Men hvordan Pokker gaaer det dog til! Man skulde da ikke tro, at der var Krybskytter med paa Klapjagten! Det er jo et Mysterium!“

„Ja, der er Mere mellem Himmel og Jord o. s. v., og der foregaaer Mere i din Skov, end Du aner. — Godnat Vinge!“

— „Naa, hvordan havde saa Skovfoged Hansens Kone det igaar?“ spurgte Jochumsen næste Morgen Ida i en særlig deltagende Tone.

„Jo, Tak, det er bedre,“ svarede hun ganske roligt.

„Saa gaaer De maaske ikke mere ned til hende?“

„Jo, det gjør jeg vel nok.“

„Naar, om jeg tør spørge?“

„Ja, det er ikke saadan at sige — naar jeg kan faae Tid til det.“

Saa gik Jochumsen ud i Haven, dampede

stærkt paa sin lille Pibe og mediterede. Uden egentlig at vide af det kom han hen i det fjerneste Hjørne, der laa nærmest op til Skoven, og der faldt hans Øine tilfældigvis paa et tydeligt „12“, der var skrevet i Sneen. — „Aha!“ tænkte han. „Nu er vi nok paa Sporet! Vinge har Ret: Sneen røber Meget! Jeg tør dø paa, at det er den smaa Ida, der har skrevet det, for jeg saa ganske den samme Krølle paa Totallerne i hendes Æggeregnskab, da jeg var med hende i Hønsehuset!“ Ved at se efter udenfor Havegjærdet opdagede Jochumsen da ogsaa en hel Del Fodspor, der førte fra og til Skoven: det var aabenbart, at den usynlige Elsker her hentede Underretning om Tiden for Stevnemøderne.

At Jochumsen efter Frokost skyndte sig afsted, er en Selvfølge, og et Kvarteer før Tolv sad han skjult i Granbunken. Længe fik han heller ikke Lov at vente: lidt før Tolv høstes der Skridt fra Høire, en Hund kom hen til hans Skjul, snusede til det og knurrede, men en kjøn ung Mand, der fulgte bagefter, sagde bydende: „Vil Du være rolig, Tippo-Tip! Kom her!“ Et Øieblik efter høstes Skridt fra Venstre, og saa kom ganske rigtigt Ida. Hun foer den unge Mand om Halsen, Jochumsen talte eet, to, tre Kys og saa sagde Ida: „Jeg tør næsten ikke mere møde Dig. Den ækle gamle Jochumsen har aabenbart fattet Mistanke til mig: han følger efter mig, og han spørger mig ud.“

„Aa, hvor skulde han have opdaget Noget!“ svarede han. „Forresten skulde Du have seet ham paa Klapjagten igaar! Jeg fulgte med fra Saat til Saat, uden at nogen Anden end Skovfoged Hansen saa mig — man kjender jo Districtet, og jeg maatte dog have Ild i Bøssen, syntes jeg. Saa i fjerde Saat — det var ovre ad Ravnebakkerne til — stiller jeg mig i en Grantykning bagved den gode Jochumsen — han er en fed Jæger! — og skyder en Buk lige for Næsen af ham, inden han rigtig fik Bøssen til Kinden!“

„Hvor kunde Du ogsaa gjøre det!“ sagde Ida og lo.

„Aa, det var da næsten frækkere, at jeg, som jeg havde skrevet, meldte Dig min Ankomst Juleaften ved to Skud udenfor Skovridergaarden!“

„Ja, det var ogsaa rædsomt letsindigt! Og Tippo-Tip, der ikke er til at faae fra Dig — Du skulde være mere forsigtig!“

„Skulde jeg maaske være bleven i Kjøbenhavn?“

„Aa, det veed Du godt, Du ikke skulde! Jeg blev saa jublende glad, da jeg fik dit Brev Lille-Juleaften — men her kunde komme Nogen — det er jo ikke saa langt fra Veien — lad os hellere gaa længere ind i Skoven!“

Parret forsvandt, Tippo-Tip med dem, og Jochumsen reiste sig gjennemkold fra sit ubekvemme Sæde. Nu var altsaa Gaaden løst: det var naturlig-

vis Skovriderens Søn, som, dreven af en høiere Magt, var kommen herover til Egnen, uden at Forældrene maatte vide det — det kunde der jo ikke være to Meninger om.

Seiersstolt over sin Sporsans gik Jochumsen hjem, og den Første, han saae, var Skovrideren, der modtog ham med, at han havde faaet Brev fra Sønnen. — „Fra din Søn? Fra Kjøbenhavn?“ spurgte Jochumsen aldeles consterneret.

„Ja, fra Knud. Jeg har da kun een Søn!“

„Aa, maa jeg se Convoluten?“

„Værsaagod! — Samler Du paa Frimærker?“

„Nei, men — jo, det er virkelig afsendt fra Kjøbenhavn iforgaars!“

„Han skriver, han havde en forholdsvis hyggelig Juleaften hos Tante Clausen, og at han forresten læser flittigt.“

„Hm,“ brummede Jochumsen skuffet. „Saa kan det altsaa ikke være ham!“

„Hvad for Noget?“

„Aa, ikke Noget.“

Men ud paa Aftenen sagde Jochumsen pludselig aldeles umotiveret: „Vinge! Han, Præstens Søn, hvordan seer han ud?“

„Gud maa vide, hvorfor Du interesserer Dig for ham! — Det er en ganske almindelig Bede, har jeg sagt Dig!“

„Ja, men det Signalement er mig ikke tydeligt nok. Er han ung, høi, kjøn og —?“

„Smag og Behag er forskjellige!“

„Er han Jæger?“

„Ja, jeg troer nok, han fusker i Haandværket!“

„Saa er det ham, som har skudt Bukken — min Buk — og han pürscher, eller hvad det hedder, endda efter andet Vildt!“

„Aa, Passiar! — Har han maaske ogsaa skudt Tippto-Tip!“

„Nei, det har han ikke! — Men Du kan selv faae Syn for Sagn imorgen!“

Og Mere var der foreløbigt ikke at faae ud af Jochumsen.

Der faldt igjen Sne om Natten, og endnu før Morgenkaffen var Jochumsen ude i Haven. — Jo, Ida havde været der: der stod Spor hen til Hjørnet og tilbage, og der var skrevet et tydeligt „11“ i Sneen paa samme Sted som forrige Gang.

— „Vil Du saa se Krybskytten, Vinge?“ spurgte Jochumsen, da Skovrideren var kommen op.

„Aa, Du med din Krybskytte! — Hvordan skulde det forresten gaa til?“

„Ganske simpelt ved at følge med mig ud Klokken halv Elleve!“

„Det kan jeg ikke: jeg har sagt to Skovfogeder til, som skal møde mig i Nørreskoven Kl. 12!“

„Dem maa Du lade vente!“

„Jeg lader aldrig Nogen vente paa mig!“

„Ja, ja — naar kan Du være tilbage?“

„Aa, omtrent Klokken Et.“

„Godt! Saa skriver jeg til Krybskytten, at han ikke behøver at være paa Pletten før Klokken To.“

„Staaer Du saadan ligefrem i Correspondance med ham?“

„Aa, ja, paa en Maade! — Tag Du blot i Nørreskoven!“

Saa gik Jochumsen igjen ud i Haven, glattede med sin Stok Idas „11“ ud og skrev et „2“ i Stedet, idet han omhyggeligt sørgede for at efterligne hendes lille Krølle. Derpaa saae han ud over Gjærdet: nei, der var ingen Spor endnu, saa Præstesønnen havde aabenbart ikke læst den første Tilsigelse. — „Men, Død og Pine!“ tænkte Jochumsen lidt efter. „Hun møder jo Klokken Elleve, og saa er han der ikke, og naar han stiller Klokken To, saa er hun der ikke!“ Saa tog han en rask Beslutning, gik hen paa Siden af Ida, blinkede hemmelighedsfuldt og fortroligt til hende og hviskede: „Jeg skulde sige, at „han“ ikke kunde komme Klokken Elleve, men først Klokken To!“

Om en Granatkardæsk var sprungen lige foran hende, kunde Ida ikke være bleven mere perplex, end hun blev. Purpurrød stammede hun: „Men hvordan — hvorfra veed Professoren, at —“

„Det er min Hemmelighed!“ svarede Jochumsen

og nød sin Overlegenhed. „Men paa min Discretion kan De stole. Vilde jeg tale og røbe blot en Tiendedel af de Hemmeligheder, jeg sidder inde med, kunde jeg gjøre omtrent alle mine Venner umulige i godt Selskab — men jeg er discret!“

„Han skal jo med Toget Klokken Et!“ udbrød Ida.

„Saa, skal han det? Det har han ikke talt til mig om — men De kan i alt Fald være rolig for, at han har opsat Reisen.“

Inden Jochumsen Klokken henad halv To begav sig paa Expedition med Skovrideren, forvissede han sig ude i Havehjørnet om, at hans Tilsigelse var bleven læst, og, ganske rigtigt: nu var der Spor til og fra Skoven, og lidt før To sade han og Skovrideren gjemte i Granbunken.

„Det er længe siden, jeg har siddet paa Anstand!“ sagde Skovrideren.

„Stille!“ hviskede Jochumsen. „Jeg hører Noget!“ Og omtrent samtidigt kom, hver fra sin Side, de to Ventede. Tippto-foer atter hen imod Granbunken, men denne Gang ikke knurrende, og dens Ledsager havde den største Møie med at faae den kaldt til sig.

„Men hvorfor i al Verden kunde Du ikke komme før Klokken To, Ida?“ sagde han. „Du vidste jo, jeg skulde reise med Toget Klokken Et — nu kan jeg ikke komme afsted før imorgen, og imorgen gaaer der intet Dampskib fra Aarhus!“

„Men det var jo Dig, der sendte Bud med Professoren, at Du ikke kunde komme før To!“

„Jeg sende Bud med Professoren! Jeg har aldrig talt med den Karl!“

„Ja, saa forstaaer jeg ikke det Hele. Men det er jo skrækkeligt, for han maa altsaa have opdaget Alt!“

„Jeg kunde have Lyst til at skyde ham selv paa Pelsen, ligesom jeg skjød Bukken!“

„Hvad skulde det hjælpe — nei, Knud, gjør, hvad jeg beder Dig om: nu, da din Reise dog er bleven opsat, saa gaa med hjem, sig til din Fader, som sandt er, at Du ikke kunde blive i Kjøbenhavn, men at Du maatte herover for Juleaften at sige mig, at jeg alligevel er den Eneste, Du holder af — hører Du, Knud! Jeg kan heller ikke holde ud længer at spille Komedie for dine Forældre!“

„Nei! — Er min Gamle stædig, saa er jeg det ogsaa. Moder vilde jeg gjerne se, men det lader sig jo nu ikke gjøre — Tippo-Tip, vil Du komme her!“

Men Tippo-Tip vilde nu ikke længer lade sig commandere, den arbeidede sig længere og længere ind i Granbunken, den gravede sig frem, Gren efter Gren faldt ned, og med Eet afsløredes Hovederne af Jochumsen og Skovrideren.

„Fader!“ raabte den unge Mand og gjorde et Skridt henimod Skovrideren, hvem Tippo-Tip fornøiet sprang op ad. — „Professoren!“ udbrød Ida.

„Ja, her er vi begge To!“ svarede Skovrideren roligt og vendte sig til Sønnen. „Naa, det var jo kjønt af Dig, at Du dog vilde se herover i Julen! — Ja, jeg var sgu heller ikke bleven i Kjøbenhavn i dit Sted! — Men gjør Du nu, som Ida siger — hun er en fornuftig Pige — og gaa med hjem i Skovridergaarden. Glædelig Jul, min Dreng!“

Og medens Faderen og Sønnen gave hinanden Haanden, som om der aldrig havde været Noget i Veien, gik Ida hen til Jochumsen, betænkte sig et Øieblik, lagde saa Armen om hans Hals og gav ham et Kys. — „Er jeg vel saa ækel?“ spurgte Jochumsen og plirrede med Øinene. — „De er mageløs!“

Og saa fulgtes alle Fire ad til Skovridergaarden, men underveis udbrød Jochumsen pludselig: „Tør jeg spørge Dem, unge Vinge, hvordan De egentlig bar Dem ad med den ene Dag at faae Deres Forlovedes Spor til at forsvinde derinde i den dybe Sne? Det er ikke af Nysgjerrighed, jeg spørger, men det kunde more mig at vide!“

Knud saae smilende til Ida, Ida rødmede men svarede uden Betænkning: „Han bar mig et Stykke!“

„Ja, stærk er Knægten!“ sagde Skovrideren. „Men maa jeg saa faae at vide — det er ogsaa kun, fordi det kunde more mig — hvordan det egentlig har sig med dit Brev, som vi fik for to Dage siden?“

„Det skrev jeg naturligvis den Dag, jeg reiste

fra Kjøbenhavn, og bad Pigen lægge det i Brevkassen anden Juledag.“

„Kjør ham i stramme Liner, Ida,“ sagde Skovrideren, „for han er ikke paalidelig!“

„Aa, jeg er ikke bange, Skovrider — Svigerfader, maa jeg vel sige! Og til Sommer skal han nok faae sin Examen, det caverer jeg for!“

— Saadan gik det til, at der først Lille-Nytaarsaften blev holdt rigtig Jul i Skovridergaarden.

ANFÆGTELSER

Der var Cantonnementsøvelser i Jylland; det var i Slutningen af September. Henimod Aften kom der et Batteri til Kolstrup — en større Landsby, der ligger paa begge Sider af Hovedlandeveien — og rykkede ind paa Sognefogdens Mark bagved Kirken. Der blev spændt fra, og da Vognlinierne vare ordnede paa Parkpladsen, uddeltes Kvarteeerbilletterne, og de forskjellige Førere afmarcherede med deres Mandskab og Heste.

„Syvogfyrre!“ raabte den unge Premierlieutenant til en af Trainconstablerne. „De er jo herfra Egnen, saa kan De vise mig Vei til Venløse; jeg skal ligge i Præstegaarden.“

„Vel, Hr. Premierlieutenant!“ svarede Syvoofyrre, og saa red de.

— „Er Præsten i Venløse en flink Mand?“ spurgte Lieutenanten underveis.

„Ja, han er svært godt lidt, Hr. Premierlieutenant, men jeg kjender ham forresten kun af Om-tale, for han har ikke været her mere end et Par Aar.“

„Har han stor Familie?“

„Nei, Hr. Premierlieutenant, han er ugift.“

„Ugift! Jeg troede sgu ikke, der var ugifte Præster til!“

„Ja, han kan vel for den Sags Skyld blive gift endnu,“ mente Syvogfyrre, „for det er en helt ung Mand, saadan henimod de Trediv.“

„Naa, ikke ældre,“ svarede Lieutenanten ligegyldigt, men tænkte ved sig selv, at det i Grunden var ærgerligt, han ikke havde faaet Kvarteer hos Doctoren nede i Kolstrup, hvor Capitainen var; der havde staaet to voxne Døtre i Haven, og saadan i al Almindelighed var en Doctor dog i Reglen at foretrække for en Præst — ovenikjøbet en ugift, formodentlig en Stivstikker, hvem man maatte conversere om theologiske Materier — naa, man maatte jo tage Kvarteret, som det faldt.

Da Lieutenanten en halv Time senere red ind i Venløse Præstegaard, kom en smuk, kraftig Mand med en Høsehund ved Siden tilsyne i den aabne Dør og bød ham Velkommen; Lieutenanten sprang af Hesten og præsenterede sig selv, Præsten viste ham ind i Gjæsteværelset og sagde, at Aftensbordet ventede, saasnart han havde gjort Toilette, og da Lieutenanten havde faaet Støvlerne af og stod paa Hovedet i Vandfadet, sagde han til sig selv, at det første Indtryk af Kvarteret egentlig var ganske tiltalende. „Og det er snurrit nok,“ tænkte han,

„min Vært ligner meget mere en Militair end en Præst.“

Aftensbordet var fortræffeligt, Præsten drak selv Snaps, og da Lieutenanten senere fik en Cigar — en god Cigar — inde i Studereværelset og hørte sin Vært forlange varmt Vand, befandt han sig rigtig vel. Han sad just og tænkte paa, om det ikke var rigtigst nu at begynde paa et eller andet theologisk Emne, men han forskaanedes for Vanskeligheden ved at træffe et Valg, idet Præsten førte Kampen over paa Fjendens Omraade ved at spørge Lieutenanten om de sidste Dages Øvelser. Lieutenanten gav en kort „populair“ Forklaring, men til hans store Forundring lod Præsten sig ikke nøie hermed, men spurgte videre og viste efterhaanden et saa indgaaende Kjendskab til Feltartilleriet, til Materiel og Tjenesteforhold, at Lieutenanten blev aldeles imponeret, og da Præsten tilsidst med Sagskundskab og Overbevisning fremhævede Fortrinene ved den Barth'ske Sadel og viste sig temmelig nøie bekjendt med de mange forskjellige, mere eller mindre utrolige Gjenstande, som indeholdes i Stanghaandhestens høire og venstre Taske, busede Lieutenanten pludselig ud med et:

„Men De maa jo —“

„Have staaet ved Feltartilleriet? Ja, det har jeg ogsaa. Da jeg var bleven Candidat, aftjente jeg min Værnepligt ved —“

„Som Befalingsmand?“

„Ja, senest som Secondlieutenant. Jeg har
baaret Distinctionerne i 30 Dage, og Tremaaneders-
dagen efterat jeg var bleven permitteret, blev jeg
ordineret. Det var en Overgang!“

„Og De kunde virkelig opgive —“

„Uniformen for den sorte Kjole?“ supplerede
Præsten med et Smil over sin Gjæsts Uforbeholden-
hed. „Jo, jeg kunde! For det første havde det
altid været Bestemmelsen, at jeg skulde være Præst
— det var min Faders Ønske, og det var ogsaa
mit — og for det andet vilde jeg jo være bleven
en noget gammel Premierlieutenant, om jeg var
gaaet videre, men jeg vil være ærlig og indrømme,
at det var med et lille Suk, jeg sidste Gang spændte
Sablen af og tog Afsked med fjerde Batteri, som —“

„Fjerde! Det er mit Batteri!“

„Nei, det var da morsomt! — Er Capitain
Broberg endnu Batterichef?“

„Nei, han er forsat til Fæstningsartilleriet. Nu
har Capitain Henschel fjerde Batteri.“

„Men Stabssergeant Lübbers er da vel endnu
til Tjeneste?“

„Ja, bevares? — Og tykke Trompeter Køhler!
Ham husker De da?“

„Om jeg gjør! Hils dem endelig mange Gange
begge To!“

„Ja, Tak, — men kommer Pastoren ikke selv
ned til Kolstrup og hilser paa Deres gamle Batteri?“

De maa jo ogsaa kjende mange af Stamhestene endnu!“

„Jo, maaske — men bland Dem en Toddy til, den første var ikke saa stor.“

Det gjorde Lieutenanten, og en Timestid endnu bleve de to Mænd siddende sammen, rigtig glade ved hinanden.

Næste Dag — det var Graaveir og Regnrusk — saae Præsten ikke noget til sin Gjæst før i Skumringen — der var nemlig Øvelse fra den tidlige Morgen — men om Aftenen fik de sig igjen en lun Passiar, og Lieutenanten fortalte, udførligt og som til en Collega, Alt, hvad der havde tildraget sig i Dagens Løb; fortalte om, hvorledes Chefen for en af Modpartiets Batailloner uforsigtigt havde ladet denne rykke frem ad en Bakkekam, hvor en Deling af fjerde Batteri havde kunnet bestryge Infanteriet saaledes, at der under Feltforhold neppe vilde være bleven et Compagni tilbage, roste i varme Ord sin Capitains ypperlige Blik for Terrainet og hans sikre Afstandsbedømmelse, og endte med i al Beskedenhed at lade falde et Par Ord om sin egen Virksomhed. — „Og jeg har naturligvis mange Hilsener til Pastoren,“ vedblev han, „baade fra Stabssergeant Lübbers og fra Trompeter Køhler. De huskede Dem selvfølgelig godt begge To, men Stabssergeanten vilde slet ikke tro, at De var Præst; han paastod, at De var skabt til Officeer. Jeg sagde forresten, at De nok fik Dem at se, inden

vi tager bort; imorgen holder vi Rast, men iovermorgen tidligt gaaer det hjemad til Garnisonen: saa følger De mig over til Kolstrup og hilser paa Batteriet, ikke sandt?“

„Ja, hvis der ikke kommer Noget iveien!“

„Aa, hvad skulde der kunne komme iveien! — Men, det er sandt: vi reiste tre Flokke Høns idag; der maa være meget Vildt her paa Egnen!“

„Ikke saa lidt endda. Er De Jæger?“

„Ja, jeg holder umaadelig meget af at gaa paa Jagt. Gjør De ogsaa?“

„Ikke mere. Men jeg har været en ivrig Jæger, før jeg blev Præst. Nu rører jeg aldrig mere en Bøsse.“

„Men hvorfor dog ikke! Synes De virkelig, det er uforeneligt med —“

„Nei, jeg synes det ikke, og det første Aar jeg var her, gik jeg ogsaa en Del paa Jagt — her er jo temmelig ensomt, saa det var en hehagelig Afvexling — men der var Andre. som var af en modsat Mening, og saa holdt jeg op.“

„Provsten?“ spurgte Lieutenanten, der som Militair gik ud fra, at kun Ens Foresatte kunde have Noget at sige.

„Nei,“ svarede Præsten med et Smil, „det blander Provsten sig ikke i. Men De veed formodentlig ikke, at De her befinder Dem i de „stærke Jyders“ Egn, blandt udprægede Pietister. Jeg hører ikke selv til den Retning, men jeg foretrækker

selvfølgelig en Menighed, der er Liv i, fremfor en død, og jeg kommer i det Hele rigtig godt ud af det med mine Sognefolk nu, selv om vi jevnlig er af forskellige Anskuelser. Men i Begyndelsen gik det ikke saa godt, og navnlig forargede det Mange at se deres Præst med Bøsse. Jeg vidste forresten i lang Tid slet ikke af det, men en skønne Dag kom tre af de meest ansete Gaardmænd ind til mig og lod mig vide, at man fandt min Opførsel forargelig og bestemt ventede, at jeg lod være med at jage. Jeg svarede dem, at jeg nok selv skulde afgjøre, hvad jeg fandt rigtigt, og da en gammel Kone i Fattighuset, der hedder Sidse, nogle Dage efter kom anstigende og fortalte mig, at hun ikke havde kunnet faae Ro i to Nætter, fordi Præstens Ugudelighed pinte hende, saa bad jeg hende passe sig selv og sin egen Ugudelighed og lade mig være i Fred.“

„Ja, naturligvis!“ indskjød Lieutenanten og tog en Slurk af Toddyen.

„Ja,“ vedblev Præsten, „men saa kom en Dag de samme tre Mænd igjen, og den ældste af dem — i alle Maader en brav Mand — sagde, at nu var de komne saa vidt, at de vilde indrømme, at hvis jeg virkelig ikke selv fandt, det var Synd at jage, saa var det maaske heller ikke nogen Synd, jeg begik, men der var nu en Gang Mange her paa Eggen, der tog Forargelse af det, og derfor vilde de spørge mig, om jeg ikke alligevel fandt

det rigtigt at ofre min Smule Fornøielse hellere end at forarge min Menighed. Den Argumentation bøiede jeg mig selvfølgelig for, og nu løsner jeg ikke mere noget Skud.“

„Falder det Dem da ikke svært?“ spurgte Lieutenanten.

„Aa, nei, det gjør mig egentlig mest ondt for gamle Diana; hun skeler endnu jevnlig til Bøssen henne i Krogen og kan ikke forstaae, at jeg kun har en Stok i Haanden, naar hun staaer for Hønsene ude i Roerne.“

„Har De en Flok paa Præstegaardsjorden?“

„Ja, en Flok paa tolv. — Vil De se ud til den imorgen?“

„Tusind Tak, hvis jeg maatte laane Pastorens Bøsse og tage Diana med, saa —“

„Ja, mig maa De ogsaa have med, ellers følger Diana Dem ikke — gjør Du vel, min gamle Tøs! — men det kan ogsaa mere mig at se paa Dem, og det kan da Ingen tage Forargelse af!“

Da Lieutenanten næste Morgen lukkede sit Vindue op og saae ud i Haven, blev han behageligt overrasket. Gaarsdagens Graaveir var afløst af straalende Solskin, og i det toge de høstlige Træer med deres mangefarvede Løv sig først rigtig ud. Duggen blinkede i det mørke Græs, og et Par

blankbrune Kastanier laa mellem de gule Blade; over Gjærdet kunde man se en Mark med ung, søgrøn Rug, og fjernt ude kuplede sig den bakkede, ræverøde Skov. Henne under det store Æbletræ ledte Præsten efter falden Frugt, og den blaa Røg fra hans Morgenpibe spredtes langsomt mellem Buskene. Nu opdagede han sin Gjæst, sagde Godmorgen og spurgte, om han var klar til hastig Udrykning. Fem Minuter efter var Lieutenanten ude i Haven; Præsten gav ham Bøsse og Patroner og tog selv en Stok, fløitede ad Diana og viste saa Vei ad Roerne til.

Underveis sprang der en Hare, men Lieutenanten skjød forbi. — „De holdt under den,“ sagde Præsten, og det forekom Lieutenanten, at Diana samtidig saa misbilligende paa ham.

Strax da de kom ind i Roerne, stod Hunden. — „Vær nu parat!“ sagde Præsten. „Avance, Diana!“ Hønsene reiste, Lieutenanten skjød, men der faldt ingen.

„Hvorfor brugte De ikke det andet Skud?“ spurgte Præsten helt ivrigt. „De havde jo Tid nok!“

„Ja, jeg veed ikke selv,“ svarede Lieutenanter forlegen, „det gik saa hurtigt.“

„Naa, ja, Flokken gik ikke saa langt, den ligger paa Bygstubben; men nu maa De virkelig bruge begge Skud, naar Hønsene letter. Og blot

ikke for ivrig: lad dem kun trække ud, før De skyder!”

Henne paa Bygstubben stod Diana faa Øieblikke efter; Hønsene holdt brillant og røg op om Ørene paa Lieutenanten, men det gik ganske som forrige Gang: han brændte strax løs uden at ramme nogen og tog derpaa ganske hjælpeløs Bøssen fra Kinden. Men inden han fik sig rigtig besindet, havde Præsten i et Nu plantet sin Stok i Jorden, rev Bøssen ud af Haanden paa den uheldige Jæger og skjød den bageste Høne ned til stor Fryd for Diana.

Det er vanskeligt at sige, hvem der egentlig var mest forbauset: Lieutenanten eller Præsten, for det var aabenbart, at denne Sidste havde handlet i den Grad instinctmæssigt, at han først da Diana stillede med Hønen i Flaben, blev klar over, hvad han havde gjort. Han saa sig uvilkaarligt om og sagde saa ganske stilfærdigt: „Jeg bad Dem dog saa pænt sørge for at afgive begge Skud, og De saa da, at der var Tid nok til det! — Ja, det var kun det, jeg vilde sige Dem!”

— Lieutenanten skjød forresten senere paa Dagen en Hare, men da han om Aftenen sad og drøftede sine forskellige Feilskud og søgte at undskylde disse paa bedste Maade, afbrød Præsten ham ved at sige: „De kan nok lære at skyde, men De mangler Øvelse. — Har De en god Bøsse?”

Nei, Lieutenanten havde egentlig slet ingen Bøsse.

„Saa skal jeg sige Dem noget: saa er det bedst, De tager min med Dem og beholder den. Jeg har dog ingen Brug for den mere, og det vækker kun falske Forhaabninger hos Diana, naar hun stadig seer den staa i Krogen“.

Nei, det kunde Lieutenanten paa ingen Maade tage imod.

„Jo, vist kan De saa! De gjør mig ligefrem en Tjeneste ved at skaffe mig den Bøsse ud af Huset. — Man skal ikke lede sig selv i Fristelse!“ tilføiede Præsten med et Smil.

Inden de gik til Ro, havde Lieutenanten endnu en Gang mindet Præsten om, at han næste Morgen skulde følge med til Kolstrup, og Præsten havde da ogsaa gjentaget sit Løfte, men da Morgenens kom, og Lieutenanten allerede var i Sadlen, fik hans Vert pludselig travlt med en Besked, der nødvendigvis maatte gives Avlskarlen, og et Brev, der ikke taalte Opsættelse, og da han endelig var færdig, saae Lieutenanten paa sit Uhr og erklærede, at nu maatte de rigtignok skynde sig, for han skulde være paa Parkpladsen om en halv Time.

Veiret var straalende, og overalt saae man paa Stubmarker og Biveie Artillerister, som tilhest og tilfods bevægede sig i Retning af Kolstrup; Solen slog Gnister af deres Vaaben, og det var saa stille, at man langt borte kunde høre en Sabel klirre.

„Ja, undskyld, kjære Pastor“, sagde Lieutenanten, da de vare komne halvveis, og saae igjen paa sit Uhr, „det er meget kjedeligt, men jeg maa ride iforveien forat komme i rette Tid. Men naar De blot vil gaae jevnt til, kan De alligevel sagtens træffe os, inden vi er afmarscherede.“

„Ja, rid De kun, jeg kommer bagefter. Farvel!“

„Farvel saalænge!“

Lieutenanten red til, men Præsten gik op paa et Gjærde, og der blev han staaende.

Snart hørte man Lyden af mange Stemmer nede i Kolstrup, og saa kun enkelte, der hævede sig frem mellem Raslen af Metal og Smækken med Træ; derpaa blev Alt igjen stille, der lød et Signal, og langsomt svingede Batteriet som en spraglet, ringlende Snog op ad den steile Kirkebakke. Da det havde naaet Toppen, blev der pludselig en Standsning og saa en ny Bevægelse i den lange Række, og i Solskinnet lynede det fra den, som om Slangen sprudede Ild: det var Fodmandskabet der sad op, Spændrytterne brugte deres Pisk, og nu gik det i Trav fremad ad den haarde Chaussée, buldrende som fjern Torden.

Men oppe paa Gjærdet stod Præsten og saae langt efter sit gamle Batteri.

STUDENTEN,
DER SOLGTE SIN BJØRN

Nede i Tyskland ligger der en gammel By, som hedder Bremen. Der døde den hellige Ansgarius, Nordens Apostel, og der er en Raadhuskjælder med utallige Fade gammel og ung Rhinskvind.

Denne Historie handler imidlertid ikke om Ansgarius, men om Raadhuskjælderens.

Raadhuset er stort og smukt, med aaben Buegang og prægtige Sale, men det er der forresten aldrig Nogen, der giver sig Tid til at se, for Alle gaa strax ned ad den steile, mørke Trappe, ned i Kjælderens, der strækker sig helt ind under Torvet. Her er der Liv fra den tidlige Formiddag til den sene Aften. Vinfade, kunstigt udskaarne og saa store som smaa Huse, ligge fredeligt Side om Side og tabe sig i Mørket, og langs den ene Væg er der en Række hyggelige Smaarum, omtrent som lukkede Stolestader i en Kirke, og der kan hvem der vil, og hvem der har Penge, gjøre sig til gode med den ædle Vin.

I saadant et lille Rum sad engang en varm Sommeraften en brav Student. Han var paa en

lille Feriereise med store Forventninger og smaa Midler, og nu var han kommen til Bremen forat se Weserbroen, som han kjendte fra Musæus' „Den stumme Kjærlighed“, og Raadhuskjælderens, som Hauff har foreviget. Han fik en Flaske af den billigste Vin — dernede er den billigste Vin nu ogsaa god — og sad just og nød Buket og Smag, da en velvillig tjenende Aand kom og spurgte, om han ikke havde Lyst til at se Kjælderens rigtigt. Jo, det havde han nok. og saa reiste han sig.

Den tjenende Aand tændte et Lys, og de gik. Det blev en lang Vandring: ind i „Apostelkjælderens“, hvor de tolv sorte Fade fyldte med hundredaarig Hochheimer laa i ensom Majestæt hver med sit bibelske Navn over Spunsen; det osende Lys trængte kun svagt gennem Mørket, Duft af hengjemt Vin slog En imøde som kjølig Brise fra en Fjeldkløft — det var helt høitideligt. Saa videre, ind gennem den Sal, hvor Bremens vise Fædre prøve de nye Aargange, før de komme i Handelen, og tilsidst ind i „Bacchuskjælderens“, hvor den glade, nøgne Vingud leer fra Toppen af det mægtige Fad.

Studenten var begeistret, og da han kom tilbage til sin Celle og saae, at der kun var ganske lidt tilbage i hans Flaske, betænkte han sig derfor ikke længe, men bestilte strax et Glas af den rigtige gamle Apostelvin fra Syttenhundrede og Et eller Andet — den kan man nemlig ogsaa faae, naar man blot vil betale den.

Først nu bemærkede han, at der, medens han havde været paa Vandring rundt i Kjælderen, var kommen en Gjæst til i Stolestadet, en gammelagtig Mand med krum Næse og underlig stikkende Øine, hvem den tjenende Aand bukkede dybt for og kaldte „Hr. Commerceraad!“ Studenten, der var en velopdragen ung Mand og havde den rette Ærbødighed for al Autoritet, bukkede derfor ogsaa, og den fremmede Mand gav et ganske lille Nik. Studenten fik sit Glas Apostelvin, og Commerce-raaden fik en Flaske gammel Rüdeshimer — „Auslese“ stod der oven i Kjøbet paa Etiketten — og saa tog Hver sit Glas.

Nei, hvor den Apostelvin smagte Studenten! Den var rigtignok noget mere syrlig, end Vin ellers pleier at være, men hvad var det dog for en vidunderlig Buket, der strømmede op fra den mørkebrune, blinkende Flade! Man kunde jo beruse sig i Duften alene! Og Eftersmagen — hvad var det, den mindede om! Om gyldne Druer og duftende Caprifolier, om Honning fra Hymettos — som Studenten naturligvis aldrig havde smagt — ja, om Alt, hvad der var til af Skjönt og Godt i denne syndige Verden! Og hvor den klarede Blikket og løftede Tanken! „Wer nicht liebt Wein —“ sang det indeni Studenten — for han var Theolog og kunde sin Luther paa Fingrene. „Ja, det har Tysken Ret i: ingen Vin rummer den Poesi som Rhinens Drue! Alene det, at den kan taale at

blive saa gammel, det skal være, viser jo dens Adel! — Og hvor har den ikke begeistret Digtere, begeistret dem som intet Andet! Aa, naar jeg blot tænker paa Fader Claudius eller paa det gamle Trekløver i „Hermann und Dorothea“, som hin varme Sommerdag søger ind i den kølige Bagstue, hvor Husmoderen bringer en Flaske af Aargangen 83 „mit den grünlichen Römern, den echten Bechern des Rheinweins!“ — Men det er heller ingen Sag at blive Digter, naar man har en saadan Guds Gave for sig! — Og desuden, ja, det er underligt men jeg synes formelig, man bliver et bedre Menneske! Man kan jo umuligt bære Nag til Nogen — jeg kunde i dette Øieblik drikke Dus med den Professor, der gav mig *Non* til *Patristicum*! — Aa, hvor det er deiligt at leve og deiligt at reise! Kunde man nu blot flyve længere ud, ned til Köln og Rhinen, hvor Druerne gro, og hvor de graa Ruiner speile sig i Floden! Kunde man blot —

„Hm!“ lød det pludselig. Det var Commerce-raaden, der rømmede sig, og Studenten saae op. Den gamle Herre havde omtrent tømt sin Flaske, men han saae ikke mere oplivet ud — tvertimod. „Hvad om vi To gjorde en Handel?“ sagde han med et listigt Blik.

„Handel!“ lo Studenten. „Aa, Gud hjælpe os, jeg veed ikke, hvad jeg skulde sælge!“

„Nu, det kunde dog tænkes, De havde Noget, som jeg kunde bruge,“ vedblev Commmerceraaden

og saae paa Studenten, som om han vilde sluge ham med Hud og Haar. „Men lad os først tale lidt om Deres egne Affairer. Jeg synes, jeg kan se paa Dem, at De nok havde Lyst at komme lidt ud at reise — ikke sandt? Godt! Her er Reise-
penge!“ og den Gamle raslede med en hel Haandfuld Guldstykker — „Alle fuldvægtige, ingen beklippede, jeg er en ærlig Handelsmand.“

Synet af Guldet betog Studenten stærkt, og han spurgte helt benouet: „Ja, men hvad vil De have af mig — jeg har jo sagt Dem, jeg eier ikke Andet, end hvad jeg staaer og gaaer i, og saa en Toilettaske og noget rent Linned hjemme paa Hotellet.“

„Jo, De gjør: De har en smuk lille Bjørn“, svarede Commerceraaden ganske roligt, „og den vil jeg nok kjøbe til rimelig Pris. Det er saadant et Liebhaber!“

„En Bjørn!“ raabte Studenten. „Hvor?“

„Ved Siden af Dem, men De kan ikke selv se den — det kan man aldrig!“

Studenten blev i den Grad imponeret af den Gamles Alvor, at han virkelig saae ned paa Bænken, men da han ikke opdagede Noget der, vedblev han: „Naa, nu forstaaer jeg Dem! De spøger, De mener, at jeg —“

„Jeg mener, hvad jeg siger! Oppe i Deres Land kalder man nok det Væsen, her er Tale om, en „Bjørn“, hos os kalder man det „Kater“, men

Benævnelsen er ligegyldig, for Zoologerne bliver dog aldrig enige om Slægts- og Artsmærker.“

„Men det er jo kun for Løier, man taler om at have en Bjørn,“ indvendte Studenten. „Det er jo kun, naar man drikker, at man —“

„Ganske rigtigt!“ svarede Commerceraaden. „Deres Skygge viser sig jo ogsaa kun i Solen — nu, Deres Bjørn kommer kun frem i fugtige Aftener, det er Hip som Hap! Peter Schlemihl solgte sin Skygge — jeg spørger Dem, om De vil sælge Deres Bjørn!“

„Men Herregud, hvad er det Altsammen for Noget!“ sagde Studenten. „Drømmer jeg, eller er jeg vaagen!“

„Deres Bjørn er vaagen,“ svarede den Gamle, „og det er som sagt en kjøn lille Bjørn, som jeg nok vil købe.“

„Men hvorfor vil De have min?,“ spurgte Studenten, der efterhaanden begyndte at finde den hele Forhandling ganske naturlig. „Naar De blot drikker et Par Flasker af den Vin der, saa faaer De saamænd ogsaa nok —“

„Nei, jeg gjør ikke,“ sukkede Commerce-raaden.

„Har De virkelig aldrig havt en Bjørn?“

„Jo, jeg har! Ogsaa jeg har havt en smuk lille Bjørn, en god Bjørn, der har glædet mig mangan Aften og fulgt mig hjem og delt mit ensomme Leie — man skal blot passe at lade den ligge yderst,

saa gjør den Ingenting — men de Tider er forbi, den kommer aldrig mere!“

„Var De da ikke god ved Dyret?“ spurgte Studenten ganske troskyldigt, men uden at ænse dette Spørgsmaal vedblev Commerceraaden: „Det kan vel nu være en halv Snes Aar siden, at jeg en Aften sad paa dette Sted. Jeg havde om Formiddagen gjort en Forretning, en stor Forretning. Jeg havde solgt min gode Ven Salomon Hirsch en Fordring paa Moritz Lilienblume; den lød paa en stor Sum, og han fik den for Spotpris, men det var dog en god Forretning, for jeg vidste, at Moritz Lilienblume maatte standse sine Betalinger, inden Fordringen var forfalden. Nu, Handel er Handel, men Salomon Hirsch gik fallit, og han havde mange Børn, og Konen tog nok senere sin Død over den Affaire. Hvad kunde jeg gjøre ved den Sag? Intet! Men siden den Dag har jeg aldrig mere havt min rare, lille Bjørn. Jeg har siddet her i Raadhus-kjælderen Aften efter Aften og kaldt paa den og lokket for den; jeg har drukket den dyreste Vin, men jeg er gaaet alene hjem og bedrøvet hjem, og min lille, lystige Bjørn har aldrig mere delt mit ensomme Leie. — De har en smuk Bjørn, min unge Ven, ganske som min egen i fordums Dage, og nu spørger jeg Dem igjen som en ærlig Handelsmand: vil De sælge mig den?“

Commerceraaden havde under sin lange Fortælling flittigt skjænket for sin Bordfælle af en ny

Flaske, og da Tilbudet atter i høitidelig Form gjen-
toges. svarede Studenten, der kun tænkte paa alt
det Nye og Skjønne, han kunde faae at se for
Pengene: „Top! Bjørnen er Deres! Men det siger
jeg Dem forud: jeg troer ikke, den kan gjøre
Kunster, og De maa selv om, hvordan De faaer
Dyret hjem!“

„Det bliver min Sag,“ sagde Commmerceraaden
og talte saa mange Guldstykker op paa Bordet, at
Studenten fik helt ondt i Øinene. Men den gamle
Herre tog sin Hat og Stok, reiste sig og fløitede
ganske sagte, og det forekom Studenten, at der
gik Noget bort fra ham sammen med Commerce-
raaden. Han blev pludselig helt kold paa Panden,
og i det Samme fortrød han, uden egentlig selv
at vide hvorfor, sin Handel og løb efter den Frem-
mede forat give ham Pengene tilbage. Men nu
var det for sent: han saae Commmerceraaden for-
svinde oppe paa det mørke Torv bagved den store
Rolandstøtte, og han syntes at skimte en lille sort
Skikkelse, der med Halen imellem Benene sjok-
kede bagefter.

Næste Morgen reiste Studenten videre, nu
havde han jo Raad til det. Han saae Kirker og
Klostre og Pinakotheker og Udsigter, men Vinen
Syd paa smagte ham ikke; det Hele var egentlig
slet ikke, som han havde tænkt sig det, og han
kom igrunden skuffet hjem.

Han fik imidlertid snart efter sin Embedsexamen

med bedste Character, blev hurtigt befordret til et godt Embede i en stor Kjøbstad og er nu bl. A. et anseet Medlem af den stedlige Totalafholdsforening. Da denne ifjor holdt sin aarlige Skovtur, nød han den Ære at blive høilig berømmet af en begavet Taler, fordi han — som desværre kun saa Faa af hans Standsfæller — helt havde kunnet resignere paa den Nydelse at smage Druens Saft, men den beskedne Mand afviste enhver Lovtale og erklærede under Forsamlingens stærke og udelte Bifald, at for ham i alt Fald havde det slet ikke været noget Offer, thi det var og havde altid været ham ufatteligt, at Vin overhovedet betragtedes som en Nydelse og som en Kilde til Glæde. Ved disse Ord var det ham imidlertid, som om Noget, der kunde ligne en stor, sort Hund, bevægede sig paa Jorden mellem hans Ben, men da han saae ned, var den forsvunden mellem Mængden. Helt underlig tilmode skelede han til Siden — jo, Skygge havde han dog endnu, den havde han ikke solgt til Commerceraaden!

DEN FØRSTE ERANTHIS

For en halv Snes Aar siden vare de to Villaer 5 og 7, der ligge ved Siden af hinanden ude paa Poppelvei, ganske nye, byggede paa Speculation og solgte omtrent samtidigt. De vare ganske ens, og med de buxbomhegnede Bede i Havestrimlen, med det lave Jerngitter ud mod Veien og de to Thuja'er for Indgangen, mindede de egentlig mere om Familiegravsteder end om noget Andet.

I Nr. 5 flyttede Fuldmægtig Brandt ind, i Nr. 7 Capitain Lousen. Begge vare de Enkemænd, og Begge havde kun et eneste Barn: Fuldmægtigen en Dreng paa tolv, tretten Aar, Capitainen et Pige-barn mellem sex og syv.

Begge vare de gode Kjøbenhavnere — fødte i Hjertet af den gamle By indenfor Voldene — og som det ofte gaaer Folk, der i Barndomstiden kun have leget paa Brosten og ikke kjendt Muld og grønne Træer, bleve de paa een Gang Havemænd, fanatiske Havemænd. Tidligt og sildigt blev der gravet, saaet og plantet i de smaa Jordstrimler, Opdagelsen af en forvildet Ukrudtsplante, der ængste-

ligt pippede op fra et Bed, var en kjærkommen Anledning til Lugevirksomhed, og de to Huseiere vare ikke langt fra i deres stille Sind at bande, naar en i og for sig høist velkommen Regnbyge gjorde det umuligt at finde et Paaskud til at vande om Aftenen. Som gode Naboer passiarede de dagligt med hinanden over Hækken — der var kun en lav Tjørnehæk imellem Haverne, — røg skiftevis Fredspiben ovre i hinandens Lysthus og byttede regelmæssigt Aviser — af samme politiske Farve. Fuldmægtigens Carl, der til Vinter skulde ud som Lærling med Middelhavscorvetten, legede faderligt med Capitainens Anna, Tjenestepigerne laante paa Helligdage Øl eller Smør hos hinanden, naar de havde glemt at forsyne sig den foregaaende Aften, og selv Fuldmægtigens Hund nøiedes med at knurre, naar den paa neutralt Territorium mødte Capitainens brogede Hankat.

Vinteren igjennem fortsattes Idyllen: Naboerne kom jevnligt sammen om Aftenen, spillede Piquet, røg Tobak og drak Toddy, philosopherede og politiserede — Alt i den skønneste Enighed, — og naar der kom Brev fra Carl — fra Cadiz, Malta eller Piræus — gik Fuldmægtigen regelmæssigt over til Capitainen og læste det høit.

Saa var det en Dag i Slutningen af Marts. Der laa endnu sortsmudsede Snebunker paa Nord-siden af Husene, men Solen bagte, man fik For-aarsfornemmelser, og Fuldmægtigen gik ud i sin Have. Han plukkede Granrisene af de tre høi-stammede Roser, rev Tangen til Side, forat Hya-zinthernes blege Skud kunde faae Sol, og gik saa hen til Hækken forat se, om der ikke skulde være en udsprungen Eranthis.

„Godmorgen, Fuldmægtig!“ lød det fra den anden Side.

„Godmorgen, Capitain! — Jeg har fuldt op af Knopper paa mine Eranthis; om et Par Dage springer de ud!“

„Pyt!“ svarede Capitainen. „Mine er sprungne ud!“

Fuldmægtigen bøiede sig over Hækken — jo, det havde sin Rigtighed: det var formelig gult ovre i Capitainens Bed, gult af Eranthis, saa det næsten skar i Øinene.

Fuldmægtigen gik et Øieblik efter ind, men en halv Timestid senere kom han igjen ud; Capitainen puslede endnu i Haven. — „Hør, veed De hvad, Capitain,“ begyndte han, „jeg har speculeret frem og tilbage over, hvad Grunden kan være til, at mine Eranthis er senere paa Færde end Deres, og nu veed jeg det: det er Ahornens Skyld; den skygger over paa mit Bed“.

„Aa, hvad Pokker, den Smule Skygge!“

„Ja, men det maa nu være den alligevel!“

„Saalænge den ikke har Blade, kan den s'gu da ikke —“

„Ja, det bliver naturligvis værre endnu, naar den springer ud“, svarede Fuldmægtigen betænksomt, og saa gik han ind igjen.

Ahornen stod midt i Skjellet, men nærmest inde paa Capitainens Grund, og den foregaaende Sommer havde de to Naboer tidt og mangen Gang i Forening glædet sig over dens kjønne, sunde Krone og havde som to store Børn „været halvt“ om den Iriskrede, den indeholdt; men efter hin Foraarsdag stod det tydeligere og tydeligere for Fuldmægtigen, at Ahornen skyggede ganske voldsomt ind paa hans Grund, og Skyggen blev Dag for Dag større — han saa den endogsaa, naar Solen ikke skinnede.

„Den Gren maa i alt Fald bort!“ sagde han en Aften til Capitainen. „Mine Levkøier kan slet ikke trives under den.“

„Aa, Skidt med Levkøierne!“ svarede Capitainen. „De kan da ikke nænne at amputere det deilige Træ saadan!“

„Ja, det er nu nemt nok at sige Skidt med Andres Levkøier!“ tænkte Fuldmægtigen og blev bitrere og bitrere. Han sov ikke om Natten, og næste Morgen tidligt savede han Grenen af, lagde den over Hækken ind i Capitainens Have, midt i Gangen, og listede sig saa ind.

En Time senere var Grenen kastet ind til Fuldmægtigen og laa i et Bed med Gladiolus, hvor den havde knækket to, tre af de skjøre Stængler.

Fra den Dag af hilste de to Naboer ikke mere hinanden, Fuldmægtigen pudsede sin Hund paa Capitainens Kat, og Tjenestepigerne slog med Nakken naar de mødtes paa Veien.

Inden Fuldmægtigen i Sommerferien reiste over forat besøge sin Broder i Jylland, havde han imidlertid talt med en Procurator — det skal man nu aldrig gjøre, — og ovre i Jydernes Land havde han den Tilfredsstillelse at faae Meddelelse fra Procuratoren om, at Capitainen, efterat der var foretaget en Synsforretning af uvillige Mænd, havde maattet fælde Ahornen.

— En Maaned senere kom Fuldmægtigen hjem fra Jylland, og medens han sad i Drosken, der førte ham fra Kvæsthusbroen, glædede han sig hele Tiden til at se det Træ, som ikke var der.

Men han fik Andet at se efter.

Paa Capitainens Side af Tjørnehækken var der mellem de to Haver reist et høit Plankeværk — saa høit, som Byggeloven overhovedet hjemler det, — og da Capitainens Villa laa Syd for Fuldmægtigens, var saa at sige al Sol nu taget bort fra denne, ikke blot fra Havestrimlen mellem Bygningerne, men fra selve Fuldmægtigens Hus.

Fuldmægtigen tænkte paa at sælge, men opgav

det igjen: den Triumph skulde dog Capitainen ikke have, og saa blev han.

Aarene gik. Sønnen saae Fuldmægtigen kun i Ny og Næ — han var jo paa Søofficeersskolen — og ensomt havde han det i alle Maader. Han blev Kontorchef — omtrent samtidigt med, at Capitainen blev Oberstlieutenant — men han blev gammel før Tiden, og en af hans Venner sagde om ham, at han var kommen til at se ud som en Mand, der er paa Skyggesiden af Tilværelsen.

Saa blev Sønnen Lieutenant, og det var jo en stor Glæde. Han fik sin første Udcommando og kom hjem igjen, var paa Skydecursus og paa Vagtskibet, kom forresten meget ud paa Baller og i Selskaber, men boede stadigt hjemme hos Faderen.

— „Du holder Hilsen, seer jeg, med denne Oberstlieutenants Datter“, sagde Kontorchefen en Dag til sin Søn. „Er det ogsaa nødvendigt?“

„Man fører da ikke Krig med Damer“, svarede den unge Lieutenant og smilte lidt tvungent.

„Men Faderen, i alt Fald, synes jeg dog virkelig ikke, Du behøver at hilse!“

„Han er jo Officeer!“

„Naa, ja det er sandt — Officeer, men ikke Gentleman!“

Oberstlieutenanten var ogsaa bleven ældre — naturligvis — men han havde ellers Solskin nok. Han var vel anskreven hos høiere Vedkommende, blev sendt til fremmede Troppesamlinger og fik udenlandske Ordener — af dem om Halsen, — Roserne bugnede i hans Have, og Anna, Datteren, var bleven en complet Skjønhed, frisk og blomstrende.

Men en Vinter — hun var den Gang en atten, nitten Aar — begyndte hun, som Faderen sagde, at falde af; hun havde hverken sin gamle Kulør eller sit gamle Humør. — „Du kommer paa for mange Baller, min Pige!“ sagde Oberstlieutenanten. „Det er det, Du ikke kan taale!“ Hun rystede paa Hovedet og smilte, men det var alligevel ikke det gamle Smil.

Og Oberstlieutenanten speculerede og speculerede, og ærgrede sig, og inden Vinteren var omme, saa han ud, som om han skulde falde for Aldersgrænsen til April.

En Foraarsdag ganske tidligt paa Morgen
blev Kontorchefen vækket ved en usædvanlig Støi inde hos den sydlige Nabo: det lød, som om der skulde holdes Reisegilde inden Aften, saadan hamredes og bankedes der.

Han reiste sig op i Sengen; i det Samme lød

der et Brag, og en Solstrime, fuld og varm, brød ind ad Vinduet og lagde sig som et Teppe paa Gulvet derinde, hvor der i mange Aar ikke havde været Sol.

Han foer til Vinduet og saae ud; man var ifærd med at rive Plankeværket ned, og det midterste Parti var allerede faldet.

Neppe var Kontorchefen kommen i Klæderne, før Oberstlieutenanten stod i hans Stue. De to Mænd toge ligesom Maal af hinanden, de havde jo heller ikke mødt hinandens Blik i lange Tider. — „Herregud, hvor han er bleven gammel!“ tænkte Oberstlieutenanten, og Kontorchefen greb sig selv i at lægge Mærke til, hvor Oberstlieutenanten var bleven graa.

Ingen af dem vilde begynde, men omsider tog Oberstlieutenanten det overtvært og sagde: „Ja, Plankeværket bliver taget bort. Jeg kan ikke i Længden finde mig i, at De — eller Deres Hus — skal tage al den Smule Solskin, jeg endnu har tilbage, fra mig, og det er De — eller Deres Hus — godt paa Veie til at gjøre!“

„Jeg!“ udbrød Kontorchefen dirrende. „Er det maaske mig, der har taget Solen fra Dem? Er det mig, der —“

„Ja, det er“, svarede Oberstlieutenanten roligt. „Mit Solskin, det er Anna, og hende har jeg ikke længere“.

Kontorchefen spilede Øinene op og indrømmede

senere, at han vist havde seet meget dum ud. „Har De hende ikke længere?“ spurgte han.

„Nei, jeg har ikke. Hun er herovre med alle sine Tanker og med hele sin Sjæl. Har jeg taget Solen fra Dem, saa har Deres Søn gjort Gjengjæld. Men naar Plankeværket nu falder, tænker jeg, der kan blive Solskin nok for begge os to Gamle!“

Og det gav Kontorchefen senere Oberstlieutenanten Ret i.

OMBORD I „SVANEN“

I.

Hvorfor Fuldmægtig Jespersen gik ombord i „Svanen“, og hvorledes han modtoges af sin Fætter Vinkel.

En smuk Morgenstund i Begyndelsen af August vandrede Fuldmægtig under Revisionsdepartementet Jespersen ud ad Langelinie nydende sin første Cigar. Nydelsen var imidlertid ikke ublandet, thi Humøret stod under Nulpunctet: han var igaar Morges kommen fra Fyen, hvor han altid tilbragte Ferierne hos sin Fætter, Kjøbmand Vinkel, men der var endnu fem Dage tilbage, inden hans Permission udløb; „og saa skal man spille dem herinde, hvor man ikke kan nære sig for Varme og Kjedsomhed, det er jo ikke til at holde ud!“ brummede han. Jespersen hørte nemlig til de rigtige Kjøbenhavnere, der anse det for umuligt at opholde sig i Hovedstaden fra medio Juli til medio August men som alligevel længes efter den, saa snart de har været en Uge borte.

„Hvorfor i al Verden vil Du ogsaa tage hjem!“ havde Vinkel sagt, „det vil Du nok fortryde!“

Men Jespersen havde været ubøielig: der var død en firsindstyveaarig Halvkusine af hans salig Moder, og hendes Begravelse kunde han paa ingen Maade udeblive fra. — „Jeg troer, saa min Sandten, Du tilbringer hele din Fritid med at følge din Families Familie til Jorden!“ sagde Vinkel, og noget Sandt var der i det, thi Familien var stor, men Jespersens Hensynsfuldhed endnu større. Nu var Begravelsen forbi, men reise tilbage til Fyen gad han dog ikke og melde sig til Tjeneste i Kontoret før Permissionens Udløb vilde han heller ikke; foreløbig vidste han ikke, hvad han skulde gjøre af sig selv, og tænkte endogsaa et Øieblik paa at spise Frokost i Langelinies Pavillon, noget, der under almindelige Forhold ikke kunde falde ham ind, da han afskyede Maaltider paa offentlige Steder.

Der blev imidlertid ingen Frokost af den Gang. Ved at se ud over Vandet opdagede Jespersen en Kutter, der med Yacht-Flag oppe laa til Ankers et Bøsseskud fra Land; den var aabenbart lige kommen, thi Storseilet var endnu ikke firet ned. Jespersen vilde knap tro sine egne Øine, og deri gjorde han for saa vidt ret, som han var, hvad Vinkel pleiede at kalde „utilgivelig nærsynet“, men i dette Tilfælde kunde han alligevel trøstigt gjøre det: det var virkelig, som han strax havde antaget, Vinkels Kutter „Svanen“, som han i Aarenes Løb havde gjort saa mangen Sviptur med ovre under Fyen. En Sportsmand vilde have kjendt Kutteren

mellem hundrede andre paa Skrog og Reisning, men Jespersens Kjendemærke var mindre maritimt: paa Storseilet, helt oppe under Gaflen, saae han en hvid Lap, som til Vinkels store Ærgrelse havde maattet sættes ind forleden, da hans uadskillelige Ledsager, Proprietair Teilgaard, skulde skyde til Maals efter en tømt Flaske, der blev kastet i Veiret, men i Steden for at ramme Flasken sendte en Wire-Cartridge som Kugleskud igjennem Seilet. Den Lap kunde der umulig tages fejl af: det maatte være „Svanen“. For en Sikkerheds Skyld gik han imidlertid tilbage til Toldboden og spurgte en ubekjendt velvillig Sjæl, om de Guldbogstaver, der fandtes i Agterspeilet paa den nærmere betegnede Kutter, ikke dannede Navnet „Svanen“, og efterat han havde faaet Bekræftelse herpaa, maatte jo enhver Tvivl forsvinde.

Jespersen var fuldstændig consterneret. Et Øieblik tænkte han sig Muligheden af, at Vinkel givende efter for en øieblikkelig Indskydelse — som han altid gjorde — havde faaet i Sinde at komme over og hente ham tilbage til Fyen, men han forkastede strax denne Mulighed som alt for absurd, og selv om han havde kunnet tro paa den, vilde den alligevel paa ingen Maade have beroliget ham. Sagen var nemlig den, at det paa dette Tidspunct var ham overordentlig ubehageligt at vide Vinkel borte fra Hjemmet, og at han frygtede for, at der maatte være sket „Noget“. Til Jespersens alminde-

lige Menneskevenlighed hørte nemlig ogsaa den specielle, at han til Trods for — eller maaske netop paa Grund af — sin egen ugifte Stand ønskede alle Andre, hvem han undte det vel, godt gifte, og i de sidste tre, fire Aar havde det været Gjenstand for hans stadige Bekymringer, at Fætter Vinkel, der lige var passeret Tredive, endnu ikke havde faaet sig en Kone eller endog blot gjort Tilløb dertil. Forgjæves havde Jespersen ved de forskjelligste Leiligheder talt bevægelige Ord til ham desangaaende og udfoldet en ikke ringe Veltalenhed: al Overtalelse syntes spildt, og Forhandlingerne endte gjerne med, at Vinkel erklærede det for umuligt nogensinde at faae Tid til at forelske sig. „Naar man har en stor Kornforretning, der skal passes hele Aaret om, og naar man forresten vil leve som et civiliseret Menneske, der seiler om Sommeren, gaaer paa Jagt om Efteraaret og spiller L'hombre om Vinteren, saa er det ikke muligt at overkomme mere“, sagde han en Gang. „Ja, saa er der kun Foraaret“, bemærkede Jespersen. „Vi har jo aldrig Foraar her til Lands!“ indvendte Vinkel, og dermed var den Samtale forbi.

Jespersen var derfor bleven i høi Grad glædelig overrasket ved i Sommer at se Vinkel med den ønskeligste Aabenhed gjøre Kur til Ulla Tegner, en i enhver Henseende prægtig Pige, som han hellere end gjerne vilde se Fætteren gift med; med hende dansede han den halve Nat ved Skyttelagets

Bal, hun var med paa Seilture til „Næsset“, hvor Champagnen flød, og det var ikke til at tage fejl af, at hun kun ventede paa hans Spørgsmaal for at give ham sit Ja. Dette Spørgsmaal havde Jespersen imidlertid forgjæves ventet paa Dag efter Dag i flere Uger, og skulde Noget have kunnet afholde ham fra at tage ind til Begravelsen, maatte det have været den Interesse, han følte ved at opholde sig paa selve det Sted, hvor Begivenhederne skulde udfolde sig, og hvor han i fornødent Fald kunde give en Haandsrækning eller „puffe lidt til“, som han udtrykte sig; det var nemlig en af hans Theorier, som han ikke lod sig afdisputere, at „saadant Noget som Forlovelse sjeldent eller aldrig kommer i Orden, uden at Andre hjælper lidt til, og Menneskene er sat her i Verden forat være hinanden til Nytte, naar de kan.“

Det var derfor ikke saa underligt, at Jespersen blev urolig ved at se „Svanen“ — rimeligvis med Vinkel ombord — ligge paa Kjøbenhavns Rhed. Skulde det afgjørende Skridt være sket? Skulde, mod al Forventning, Pigebarnet have sagt Nei, eller skulde Vinkel — hvad Jespersen desværre var mest tilbøielig til at tro — i et af sine uforklarlige Luner have forandret Signaler og være løbet fra det Hele? Vished maatte Jespersen have; han indskibede sig derfor i en Færgebaad forat borde Kutteren og laa faa Øieblikke efter paa Siden af den.

„Godmorgen, Vinkel!“ sagde han henvendt til den ene af de to agterude liggende Personer. Den Tiltalte dreiede sig hurtig om, blev noget rød i Hovedet og svarede: „Hvad Pokker, er Du her!“

„Det forekommer mig egentlig ikke at være saa mærkeligt, at jeg er her!“ replicerede Jespersen tørt.

„Aa, nei, saagu, det er det vel heller ikke!“

„Godmorgen, gamle Doctor!“ sagde den Anden af de ombord værende; det var Premierlieutenant i Flaaden Randrup, en god Ven baade af Vinkel og Jespersen. Det fortjener at bemærkes, at Titlen „Doctor“ af nøiere Bekjendte hyppig tildeles Jespersen, dels som en Slags anteciperet Anerkjendelse af hans Fortjenester, dels fordi han virkelig antoges at arbeide paa en academisk Afhandling om Retsvirkningen af Arrest og Forbud.

„Godmorgen, Randrup! Aa, giv mig en Haand! — Tak!“ og dermed stod Jespersen paa „Svanens“ Dæk.

„Naa, Du er kommen til Kjøbenhavn,“ vedblev han, idet han atter med et gjennemborende Blik vendte sig til Vinkel.

„Ja, det kan Du jo se“, svarede Denne mut og med den slette Samvittighed skreven i Ansigtet.

„Aha!“ tænkte Jespersen, „han har ikke friet, og hun har altsaa heller ikke kunnet sige Nei — det er dog altid Noget!“

— „Hvem er det, der er kommen ombord?“ spurgte en søvnig Røst nede fra Kahyten.

„Det er Doctoren“, svarede Randrup.

„Naa, er det ham!“ lød det nede fra, „ja, nu kommer jeg strax.“

„Har Du Passagerer ombord?“ spurgte Jespersen Vinkel.

„Ja, det er Teilgaard.“

„Naa, det kunde jeg forresten have tænkt mig“, svarede Jespersen.

Skjønt det naturligvis i og for sig kunde være ham det samme, følte han sig dog ubehagelig berørt ved at erfare, at Teilgaard var med, dels fordi han aldrig rigtig havde kunnet forsone sig med dennes „Cynisme“, dels, og fornemmelig, fordi Teilgaard var en udpræget og, om man saa kan sige „passioneret“ Pebersvend, og Jespersen derfor betragtede hans Nærværelse i dette Øieblik som et daarligt Varsel.

— „Men der var jo slet ikke Tale om, at Du vilde ud paa nogen større Tur, da jeg reiste iforgaars“, sagde Jespersen til Vinkel.

„Nei, men jeg er ikke, som Andre, syv lange og syv brede om at bestemme mig, det veed Du nok. Vi tog hjemme fra igaar Morges, og vi ankrede op her for en halv Time siden; Klokken Tolv letter vi igjen og gaaer Syd paa, for vi anløb bare Rheden, fordi Teilgaard ikke kunde holde ud

at leve af Skinke og Daasemad men maatte have Jollen iland efter en Lammesteg.“

„Ja, det veed Gud, jeg maatte!“ sagde Teilgaard, der nu viste sin trinde Skikkelse under Kahytskappen. „Godmorgen, Jespersen! Hvad Nyt? Kom det gamle Liv pænt i Jorden?“

Jespersen indskrænkede sig til en meget kølig Gjengjældelse af Teilgaards Morgenhilsen og vendte sig indigneret bort, da han hørte sin Slægtnings Begravelse blive omtalt paa en saa „geworben“ Maade. Han vexlede nogle ligegyldige Repliker med Randrup, men tænkte imens over, hvordan han egentlig skulde opnaa det, han var kommen ombord for: at faae noget at vide om Situationen og, hvis det var nødvendigt, gribe ind med sikker Haand. Han tog en rask Beslutning, muligvis ægget ved Vinkels Udtalelse om, at der var „Andre“, der var syv lange og syv brede om at bestemme sig, og sagde:

„Jeg har fem Dage tilbage af min Permission, saa jeg kunde jo egentlig gjerne tage lidt ud med Jer.“

„Det kunde Du jo“, svarede Vinkel.

„Ja, siden Du saa indstændigt anmoder mig om det, troer jeg virkelig ogsaa, jeg vil“, sagde Jespersen og saae paa Fættren, saa skarpt som hans Nærsynethed tillod.

„Men Klokken Tolv letter vi“, sagde Denne.

„Ja, jeg skal blot have Madam Svendsen til at pakke min lille Vadsæk, saa er jeg færdig.“

„Tag Du saa hjem, og pak“, sagde Vinkel.

Jespersen, der ellers ikke var mistænksom af sig, fik en Anelse: det var jo aabenbart, at Vinkel helst vilde være fri for hans Nærværelse, eftersom han øiensynlig i Øieblikket betragtede ham som sin onde Samvittighed, og han kjendte sin Fætter tilstrækkeligt til at vide, at han ikke vilde tage i Betragtning at seile uden ham, hvis dette af en eller anden Grund passede ham bedst. Jespersen forandrede derfor sin oprindelige Bestemmelse, selv at tage ind til sin Bolig, og sagde med irriterende Ro:

„Jeg troer i Grunden hellere jeg vil blive, hvor jeg er, saa sender jeg Færgemanden ind med et Par Ord til Madam Svendsen.“

„Ja, gjør, som Du vil“, sagde Vinkel og gik ned i Kahyten.

— Vinkel var eneste Barn af en rig Provinskjøbmand og havde som saadan fra lille af havt Lov til at gjøre og lade, hvad han vilde. Til Trods for sit gode Hoved var han derfor bleven Student med en kneben anden Charakter og var falden igjennem til Philosophicum, hvisaarsag det var en i hans nærmeste Kreds yndet Adspredelse at skrive „Cand. phil.“ paa Breve til ham. Omtrent samtidig med, at han saaledes afsluttede sin akademiske

Løbebane, døde Faderen, og Sønnen overtog den store Korn- og Tømmerforretning, som han drev med megen Energi og hævede betydeligt. Han var som Forretningsmand ganske, som han var i det private Liv: tidlig vant til ved enhver Leilighed at kunne følge sin egen Villie, gjorde han aldrig Andet, end hvad han i Øieblikket følte Lyst til, og rettede sig ikke efter nogen Anden. En hvilken som helst Modstand gjorde ham kun mere opsat paa at sætte sin Krig igjennem, og selv om det voldte ham Tab, kunde man være vis paa, at han aldrig opgav Noget paa Halvveien, som han en Gang havde faaet isinde skulde ske, hvortil endnu kom, at Alt, saa vidt muligt, skulde gjøres strax, da han hadede Opsættelse. I den lille Kjøbstad var han selvfølgelig Matadoren, hvis Ønsker gjaldt som en Lov, for hvilken Alle bøiede sig, og dette havde ganske naturlig til Følge, at han efterhaanden var bleven vant til at faae sin Villie i Eet og Alt; selv Bønderne, der handlede med ham, fandt sig i at blive skjældt Huden ud ved forefaldende Leilighed, thi de vidste meget godt, at de ingensteds bleve behandlede mere reelt end hos „C. F. Vinkel“, og den unge Chefs hurtige og bestemte Maade at træffe en Afgjørelse paa var ikke langt fra at imponere dem. Ogsaa paa anden Maade end som Forretningsmand spillede Vinkel Hovedrollen i Kjøbstaden: han stod for Baller og Skovture, han gav med rund Haand til Alle, der trængte og ikke

trængte, og skjønt han selv til daglig Brug levede mere end tarveligt, var der Ingen, hvis Diner'er kunde sammenlignes med hans. Han var en god Kammerat og en trofast Ven: intet Under derfor, at han havde mange af dem.

II.

Hvorledes Jespersen recognoscerer Terrainet, og Teilgaard holder et instructivt Foredrag om Rødgrød m. M.

Jollen og med den Lammestegen kom lykkelig og vel ombord, Vadsækken til Jespersen ogsaa, og paa Slaget Tolv lettede „Svanen“ og stod Syd paa. Vinkel sad til Rors og følte sig rigtig i sit Es. Er det Tilfældet, hvad nok en fransk Forfatter har hævdet, at ethvert Menneske har een bestemt Situation, i hvilken det skal sees, forat tage sig ud til sin Fordel, saa er det sikkert, at Vinkel skulde sees med Rorpinden i Haanden. Hans solbrændte, aabne Ansigt tog sig prægtig ud med det lyse, krøllede Haar under Panamahatten, og hele Skikkelsen straaled af Ungdom og Sundhed. — „Han seer ud som en ægte Viking!“ tænkte Jespersen, „men desværre har han ogsaa en Del af Vikingens Ustadighed og Egensind.“ — Al slet Samvittighed og al Ærgrelse over Fætterens Nærværelse syntes nu at være som blæst bort fra Vinkel med den friske nordvestlige Brise, og han

lod endogsaa falde et Par Ord om, at man dog aldrig følte sig saa fri og glad til Mode, som naar man var ombord paa sit eget Fartøi og kunde „stikke af fra det Hele.“ — „Naa, han troer at kunne knibe ud“, sagde Jespersen til sig selv; „nei, det bliver der Ingenting af: han glemmer, at Skjæbnen i min Skikkelse er med ombord og leder ham ad den forud bestemte Vei!“ Og Jespersen blev ordentlig ganske oplivet ved Tanken om saaledes at være Skjæbnen, der, uden at Nogen mærkede det, styrede Farten over Bølgerne.

Nu tog Randrup Roret, da Vinkel skulde forud at se, om Fokken ogsaa stod fuld, og der udspandt sig derefter en længere Discussion mellem de To og „Skipperen“ Rasmus Jensen — til daglig Brug Fisker — om hvorvidt der skulde sættes Balloon-Klyver eller ei. Vinkel vilde have den sat, Rasmus Jensen protesterede og Randrup erklærede sig for neutral. Vinkel skjældte Rasmus Jensen ud for Ærtekjælling, og Denne reposterede ved at antage Vinkel for gal, uden at disse Injurier imidlertid i mindste Maade syntes at influere paa det mellem dem bestaaende venskabelige Forhold; det hørte tvertimod med til Dagens Orden, at Rheder og Skipper skjændtes om Seilføringen, og de vilde formentlig Begge have savnet den nødvendige Motion, hvis Alt var gaaet fredelig af. Resultatet af Forhandlingerne blev, at Balloon-Klyveren naturligvis blev sat men efter kort Tids Forløb atter maatte

bjerges, da Randrup bestemt holdt paa, at den gav Kutteren for svært Pres af Seil, hvilket Vinkel ikke kunde andet end indrømme. Rasmus Jensen bemærkede hoverende, „at det havde han jo sagt strax“, hvilken Bemærkning af Vinkel besvaredes med, „at man gjorde altid bedst i at holde sin Mund, naar man ikke blev spurgt“; dette foranledigede atter Skipperen til mumlende at udtale, „at han lige godt havde sagt det i Forveien“, kort sagt, det Hele var yderst fornøieligt for alle i den maritime Sport Indviede.

Til dem kunde imidlertid Jespersen og Teilgaard ikke regnes. De kunde maaske nok faae Attest for at have tilstrækkelig Søfart til at kaldes Halvbefarne, men til Trods for deres Fart vare de temmelig ukyndige i Seilads og blandede sig derfor heller ikke i Samtalen. Et Forsøg fra Vinkels Side paa at faae Teilgaard til at give en Haand med til Balloon-Klyverens Bjergning mislykkedes complet, idet Teilgaard bestemt erklærede, at han ikke nedlod sig til andet Sjøv ombord end at hale i Storskjødet; „det veed jeg, hvad er, det Andet forstaaer jeg mig ikke paa“, sagde han, og det faldt derfor af sig selv, at Jespersen og han en Stund vare overladte til hinandens Selskab. Det var Teilgaard godt fornøiet med, som han i det Hele taget var lige glad ved det Meste i denne Verden, Jespersen derimod mindre, fordi han, som alt bemærket, nærmest betragtede Teilgaard som en Cyniker og mangel

Gang havde sagt til Vinkel: „Jeg begriber ikke, at Du gider have den Teilgaard om Dig tidlig og sildig, han er en Æder og ikke fri for at være simpell!“ men Vinkel holdt paa Teilgaard — muligvis fordi han vidste, at gjorde han det ikke, gjorde heller ingen Anden det.

Teilgaard havde havt en mindre Eiendom og kaldtes af den Grund endnu officielt Proprietair, skjønt han for længe siden var gaaet fra Gaarden, eller „Gaarden var gaaet fra ham“, som han selv sagde. Nu levede han i samme By som Vinkel paa Stumperne af det, han havde reddet fra Undergang, og det var ikke meget; det var derfor et stort Held for ham, at han efterhaanden var bleven Vinkels uadskillelige Ledsager og gennem ham fast Inventarium ved enhver selskabelig Sammenkomst der paa Egnen. Dette skyldtes ikke noget selskabeligt Talent — Teilgaard var tvertimod temmelig taus, hvor der var Flere til Stede — men han havde altid en Proptrækker i Lommen og var i Besiddelse af saadanne smaa Færdigheder som at kunne lukke Sodavand op og skjænke Champagne uden at spille; naar ingen Anden var at formaa dertil, kunde han ogsaa skjære for, og hans Dom om Sammensætningen af en Menu og om de enkelte Retters Tillavning gjaldt for inappellabel. Til Trods for alt dette betragtede Jespersen ham alligevel med noget ublide Øine og havde saaledes ikke været at formaa til at foreslaa Teilgaard, at de skulde drikke

Dus, skjønt Vinkel tidt havde bedt ham om at gjøre det; han oversaae ham, og det var kun, fordi de to Andre vare helt optagne af den nautiske Disput, at han indlod sig i Samtale med Proprietairen.

„Holder De meget af at seile, Teilgaard?“ spurgte han.

„Nei, jeg kan sgu i Grunden ikke lide at ligge og rakke saadan om, men Vinkel vil jo nødig undvære mig, og man faaer ogsaa saadan en brillant Appetit af Søluften; jeg troer, den er ligefrem velgjørende for min Mavekatarrh — ja, De har vel ogsaa Mavekatarrh?“

„Nei, jeg har ikke!“

„Ikke? Ja, saa kan De sagtens! — Mærker De virkelig aldrig saadan en sugende Fornemmelse under Mellemgulvet?“

„Nei!“

„Ja, vent De bare, det kommer nok, det kommer nok!“ sagde Teilgaard og klappede beroligende Jespersen paa Skulderen. „Bliv De først saa gammel som jeg“ — Teilgaard var 45, Jespersen 40 — „saa skal jeg svare for, De har en solid Mavekatarrh!“

Jespersen, der hele Tiden havde siddet parat til, naar den fjerneste Anledning gaves, at udfritte Teilgaard om, hvad der laa ham saa stærkt paa Sinde, kunde nu ikke længer dy sig men sagde:

„Ja, vi bliver Allesammen ældre; selv Vinkel

er jo nu med de fyldte tredive Aar Vælger til Rigsdagen, men gift er han ikke.“

„Nei, gal er han da ikke!“ svarede Teilgaard.

Jespersen værdigede ikke denne Udtalelse nogen Indvending men fortsatte:

„Troer De forresten ikke, han har tænkt stærkt paa det i den senere Tid?“

„Nei, det veed Gud, jeg ikke troer! Det vil jeg da heller ikke haabe!“

„Jeg synes, det maatte være rart for Dem, at have et hyggeligt Hjem at komme i.“

„Der er jo saa hyggeligt at komme, som man kan forlange! Men fik han sig en Kone og Børnevrævl oven i Købet — nei, Tak!“

Jespersen følte sig mere og mere ubehagelig til Mode ved den Vending, Conversationen havde taget, og besluttede at gaa lige løs paa Sagen. „Har De da ikke lagt Mærke til, at han i den senere Tid har viist Frøken Tegner særlig Opmærksomhed?“

„Nei!“

„Ja, da er det ganske sikkert, at han har det, og det er jo ogsaa en i alle Maader fortræffelig og dertil kjøen Pige.“

„Ja, hun seer meget godt ud, men hun har et daarligt Fodskifte.“

„Taler De om en Følhoppe?“ spurgte Jespersen indigneret og reiste sig.

„Nei, jeg taler naturligvis om Frøken Tegner!“
svarede Teilgaard troskyldigt.

„Man skulde virkelig ikke tro det!“

„Naa, saadan! Ja, jeg mente sgu ikke noget
Ondt med det! Men De kan vist være ganske rolig,
Vinkel gjør saamænd ingen Dumheder!“

„Det, De behager at kalde Dumheder, er hvad
enhver Mand i Almindelighed og Vinkel i Særdeles-
hed bør gjøre. Jeg vil ikke tale om Sagen fra et
ethisk Synspunct — jeg troer ikke, det Ethiske ligger
særlig for Dem!“ —

„Nei, det troer jeg sgu heller ikke!“ indskjød
Teilgaard velvillig.

— „Men finder De dog ikke, at det en Gang
i Tiden maa blive trist for vor fælles Ven, ikke at
have en Arving, til hvem han kan efterlade sit
Navn og sin Eiendom?“

Her kom Randrup til og hørte accurat det
Sidste af Jespersens Udtalelse.

„Han kan jo stifte et Legat for værdige Træn-
gende“, bemærkede han.

„Værdige Trængende!“ gjentog Teilgaard for-
agteligt. „Hvem er værdige Trængende? Er det Folk,
der sætter flere Børn i Verden, end de har Raad
til, eller er det Folk, der er saa ulykkelige, som
f. Ex. jeg, at De ikke kan taale daarlig Rødvin?
Nei, lad ham glæde sig og Andre ved Guds Gaver,
saa længe han lever, saa er det saamænd lige meget,
hvordan det gaaer siden!“

Hvor længe man saaledes vilde være vedbleven at „rafle om den Dødes Epauletter“, som Randrup udtrykte sig, er ikke godt at sige, men nu kom Vinkel agterud og tog Roret, og dermed var selvfølgelig Discussionen til Ende.

— „Hvad er det, som staaer op af Vandet der henne?“ spurgte Jespersen.

„Staaer op af Vandet!“ udbrød Randrup. „Det var et net Udtryk! Det er forresten Fyrtaarnet paa Nordre Røse.“

„Huha, sikken et Liv at være Fyrmester!“ sagde Vinkel. „At sidde fast paa eet Sted som en Østers til en Sten, jeg holdt det ikke ud i otte Dage!“

„Nei, nu ikke“, sagde Randrup, „men naar man engang bliver aflægs og ikke mere duer til Tjenesten, saa kunde jeg godt finde mig i at blive lagt op paa Hjelmen eller Seierø eller saadant et Sted.“

„Ja, der havde man da Ro til at gjøre et videnskabeligt Arbeide færdigt“, bemærkede Jespersen.

„Og Du havde oven i Købet Leilighed til i Praxis at gjøre Dig bekendt med Virkningen af Arrest!“ indskjød Vinkel.

„Ja, naar man var sikker paa en regelmæssig Forsyning med fersk Kjød og frisk Brød og havde en god Kjelder, saa var det sgu vist et sundt Sted at leve paa, saadant et Fyrtaarn“, sagde Teilgaard;

„der blev man da nødt til at føre et regelmæssigt Liv. — Men, Guds Død og Pine, hvad er det!“

Og op foer Teilgaard, saa hurtigt hans Corpulence og Magelighed tillod det, og ilede forud, hvor Skibsdrengen Peter kom op fra Folkenes Lukaf med en Kurv i Haanden. Med ham havde Teilgaard en længere Forhandling, hvorefter han igjen gik agterud og satte sig hos de Andre.

„Hvad var der i Veien?“ spurgte Vinkel.

„Jo, det anede mig nok!“

„Hvad for Noget?“

„At den syndige Dreng vilde komme Gulerødder og Persille paa Grønærterne! Jeg saa nok noget mistænkeligt Rødt i Kurven i Formiddags, men den Gang glemte jeg at undersøge det nøiere. Nu var jeg dog saa heldig at gribe Misdæderen paa fersk Gjerning, ligesom han skulde til at snitte Rødderne i Smaastykker og forgifte Ærterne, og saa fik jeg dem da smidt overbord.“

„Ærterne?“

„Nei, Vorherre bevares, Gulerødderne! — Det er i det Hele taget utroligt, saa lidt Forstand Folk her til Lands har paa at leve ordentlig! Danmark er et velsignet Land, det veed Gud, det er, men hvordan anvender vi de Gaver, Forsynet giver os? Paa den letfærdigste Maade! Vi tager den naturlige Velsmag af alle de deilige Grøntsager ved at sylte dem i varm Melpap, som de kalder Sauce, og jeg kjender Fruentimmer, der ellers er saa hæderlige,

som den Race overhovedet kan være, der driver Ugudeligheden saa vidt, at de sætter Muskatblomme til! Hvad behager?”

„Ja, og Rødgrød! Hvad siger Du til det, Apicius?” spurgte Vinkel, der vidste, at han kun behøvede at give dette ene Stikord forat bringe Teilgaard i Harnisk.

„Ja, Rødgrød! Jeg taaler ikke engang at høre Ordet nævne! Jeg har mængden en god Gang skammet mig som en Hund paa egne og Landsmænds Vegne, naar en Fremmed har spurgt mig, hvad der var de Danskes Nationalret, og jeg saa med den bedste Villie ikke har kunnet svare Andet end: Rødgrød! Englænderne har dog Plumbudding, Tyskerne har Pølse, og Svenskerne Sildesalat, men vi, vi har kun Rødgrød! Kan man tænke sig noget mere Sindsforvirret, end at komme Stivelse i Sød-suppe og saa spise den, naar den er bleven kold! Og skulde man tro, at dannede Mennesker kunde falde paa at hælde Fløde ovenpaa den Søbemad! Det vender sig i mig, naar jeg tænker paa det! Ja, var det saa endda en sjelden Gang imellem, at man fik den Ret og ordentlig tillavet som en almindelig, stiv Budding, der kan staa paa Fadet af sig selv, saa lod jeg det gaa, men det er en tykflydende, seig Slim, som glider ud af Skeen, naar man vil have noget, og man opvarter med den Dag ud og Dag ind paa alle Døgnet's Timer; jeg holder mig ligefrem hjemme i Rødgrødssaison,

for jeg betragter det som en personlig Fornærmelse, naar det bliver budt mig, og undgaa det kan man jo ikke. — Ja, naar jeg tænker paa, hvad der consumeres mellem Aar og Dag her i Landet af Rødgrød — mest naturligvis af Kvinder og uvidende Børn — saa forsikrer jeg, at det ligefrem jager igjennem mig. Da jeg laa nede i Carlsbad for et Par Aar siden, saa fortalte Doctoren dernede mig, at de Danske lider mere af Mavecatarrh end nogen anden Nation, og han mente, det kom af det skarpe Rugbrød, men Rugbrødet har saamænd ingen Skyld, nei, det er Rødgrøden; den er en Ruin for Maverne og derigjennem for Landet — det er i det mindste min Mening!“

Efter dette Foredrag, som Teilgaard med enkelte Forandringer holdt, saa snart den ominøse Ret nævnedes, og som var det længste, han nogensinde gav til Bedste, indtraadte der en længere Pause i Conversationen ombord, idet Alle mer eller mindre iagttog den Taushed, som foranlediges ved, at man begynder at vente paa Middagsmaden. Endelig serveredes denne — Lammesteg med Grønærter, uden Gulerødder og Persille, Smør og Ost, Rødvín og Madeira — og man strakte sig mageligt og velbehageligt agterude, nydende en god Cigar og nippende til en Kop sort Kaffe.

Jespersen greb sig selv i at befinde sig saa vel, at han var ifærd med at glemme, hvorfor han var kommen, men et Blik paa Vinkel, der

stadig sad til Rors og hvert Øieblik hældede sig over til Siden forat se, om Seilene ogsaa stod rigtig kant, mindede ham om, at han havde en Mission. Da Teilgaard gik ned forat slibe en Eftermiddagsskraber, benyttede Jespersen Leiligheden og gik løs paa Randrup.

„Naa, hvad Nyt hjemme, siden jeg tog fra Fyen?“ begyndte han.

„Aa, Ingenting, det jeg veed af. — Der er stor Middag hos Districtslægen idag, og vi var naturligvis bedt, men saa kom vi ud at seile i Steden for at komme til Middag.“

„Se, se“, sagde Jespersen, „hos Districtslægen!“ Han var Frøken Tegners Onkel, og det var ham, hun besøgte i Ferien. — „Saa undrer det mig ellers, at Vinkel tog afsted!“

„Hvorfor det?“

„Aa, jeg antog, at han satte særlig Pris paa at være sammen med Frøken Tegner — det har han da viist tydelig nok i den sidste Tid!“

„Ja, det er jo en kjøn og en flink Pige, saa det er intet Under; Vinkel har en god Smag.“

„Troer Du ikke, at han frier til hende med det allerførste?“

Randrup saae op og lo. „Hvor i al Verden skulde jeg vide det fra!“

„Men Du indrømmede jo selv, at han har gjort stærk Kur til hende!“

„Stærk Kur? Aa, ja, det er, ligesom man tager

det, men skulde man fri til alle de Piger, man har kuret til, saa blev man sgu Mormon!“

„Du veed, at jeg paaskjønner dine mange gode Egenskaber, Randrup, men dit Privatliv taaler vist desværre ikke nogen nøiere Prøvelse.“

„Aa, hvad! Du kan jo prøve!“

„Nei, jeg foretrækker at lade være! — Men det var Vinkel, vi kom fra: seer Du —“

— „Aa, Randrup, fir en Kjende i Topseilsskjødet, jeg troer, det er halet for tot!“ lød det henne fra Vinkel, og afsted foer Randrup.

— „Der er ikke Andet for,“ tænkte Jespersen, „Du maa, saa snart Leilighed gives, gaa løs paa Vinkel selv!“

III.

En L'hombre ombord. Der drikkes Toddy udfor Rødvig, og Jespersen faaer en Idee, som han strax giver sig til at udføre.

Teilgaard var færdig med sin Lur og kom op paa Dækket. „Det er bleven et deiligt Veir“, sagde han.

„Ja, det kan man gjerne kalde det“, svarede Vinkel, „men ikke til at seile i. Da Vorherre skabte Vind, skabte Fanden Stille.“

Vinden var nemlig efterhaanden løiet af og havde trukket sig helt sydlig, saa Seilene bleve levende.

„Hvad har Du tænkt at more os med Resten af Eftermiddagen her i Kjøge Bugt?“ spurgte Randerup Vinkel.

„Jeg har egentlig ikke tænkt paa noget Bestemt. Hvad har I Lyst til?“

„Man kan jo tage sig en L'hombre“, foreslog Teilgaard.

„L'hombre!“ udbrød Jespersen. „Jeg er opdragen til kun at spise Torsk og spille L'hombre

i de Maaneder, der har r i Navnet, og jeg er en konservativ Natur.“

„Ja, det skal Gud vide!“ sagde Vinkel. „Du er saa konservativ, at Du endnu gaaer og græmmer Dig over Negerhandelens Afskaffelse!“

„Det er dog maaske for meget sagt“, svarede Jespersen med uforstyrrelig Ro. „Jeg tvivler naturligvis ikke paa, at der, dengang den afskaffedes, har kunnet anføres vægtige Grunde imod saaledes med eet Slag at ophæve et legaliseret Overgreb, men jeg betragter det dog nu som et fait accompli, der har faaet en vis Hævd — ganske paa samme Maade som jeg betragter Grundloven og fri Forfatninger overhovedet.“

„Ja, men det var L'hombren, vi kom fra“, sagde Teilgaard.

„Ombord staver vi altid Avgust med r“, bemærkede Randrup, „og det gaaer brillant!“

„Det forandrer jo rigtignok Sagen en Del“, sagde Jespersen, der i Grunden havde meget Mod paa en L'hombre.

„Du har vel Jetonkasse og Kort ombord, Vinkel?“ spurgte Randrup.

„Ja, Jetonkasse har jeg, men Gud veed, hvordan det egentlig har sig med Kortene, for jeg troer, jeg skjød Spadille forleden.“

„Det forekommer mig ikke at være et saa aldeles usædvanligt Tilfælde“, indvendte Jespersen,

„jeg erindrer endogsaa selv enkelte Gange at have været saa heldig —“

„O, sancta simplicitas!“ raabte Vinkel. „Han forstaaer mig ikke! — Nei, seer Du, forleden satte vi Spadille op paa Enden af en Baadshage og skjød til Maals efter det Sorte med en Pistol, og saa vidt jeg husker, ramte jeg det een Gang. Men vi kan jo se ad. — Peter! Stik ned i Kahyten og hent den Kasse, der staaer i Skabet under den Styrbords Køie!“

Peter kom med Kassen, og det viste sig ganske rigtig, at Spadille repræsenteredes af et hvidt Kort med Hul i Midten; heldigvis fandtes der imidlertid et Spil til, og saa nøiedes man med det ene.

„Hvem fører saa Regnskab!“

„Det gjør Randrup!“

„Ja, men skal han have Lov til at gjøre det gratis? Jeg foreslaaer, at han giver en Stamme rundt for det, det kan han magelig staa sig ved!“

„Sludder! — Vi spiller vel som sædvanligt?“

„Ja, naturligvis.“

„Og i Kjøbenolo een Beet for første Stik og forresten Beeter til Loftet?“

„Ja, vell!“

„Som jeg ofte tidligere har bemærket, forekommer det mig, at et Spil som Kjøbenolo, der er ligefrem Hazard, bør straffes alvorligt“, indvendte Jespersen, der imidlertid selv var lige saa ivrig til

at købe som Nogen af de Andre. „Jeg foreslaaer to Beeter for første Stik!“

„Aa, Vrøvl, Fætter, vi spiller, som vi pleier! Du er jo en god konservativ Natur!“

„Det er jeg!“

„Ja, lad os saa klemme paa. Hvem giver?“

Spillet begyndte. L'hombren dreves i denne Kreds med megen Iver og megen Gemytlighed; Passiaren gik uafbrudt, og de forskjelligste Emner drøftedes samtidig med, at man tog paa Vei over Andres Held og eget Uheld og ikke levnedes sin Makker Ære for fire Skilling, naar han ved en formentlig Feil havde reddet Spilleren fra at tabe en precair Kaske. De obligate Vittigheder afleveredes af Teilgaard, som aldrig, naar Leilighed gaves, forsmaaede at bemærke: „Sikken et Held! Spadille og Basta har han paa Haanden, og saa køber han sig endda Codille, det er lige saa godt som tre Matadorer!“ eller: „Simpelt spurgt er fire, ingen Matadorer tre, saa bliver det syv i Krøllen!“

Jespersen sad i Uheld og hylede forfærdeligt. „Jeg kommer nok til at spille meget røget med d'Hrrr!“ sagde han. „Ikke et Spil faaer jeg, og faaer jeg et, bliver jeg Beet paa Kort, som enhver Anden vilde gjøre sex Stik paa, det er ligefrem utroligt! Men ikke en Smertens Lyd kommer alligevel over mine Læber, læg vel Mærke til det! — Solo!“

„Naa, og saa klager Du alligevel! — Ren Nolo!“

„Solo Kulør“! svarede Jespersen overlegent.
 „Den er forresten oplagt!“

„Det var som —! Hvad behager? Du har jo ti Kort!“

„Hvad har jeg? — Ja, der kan I selv se, hvordan det gaaer mig!“ sagde Jespersen bedrøvet. „Jeg tilstaaer, at det er en af mine største Fornøieler at spille L'hombre, men jeg indseer klart, at jeg for Fremtiden bliver nødt til at renoncere paa den, for mine Indtægter tillader mig det ikke!“

„Guld rundt alligevel!“ lød det ubarmhjertigt fra Regnskabsføreren.

„Jeg kan vistnok ikke engang betale. Der har I min sidste Obligation at slaaes om, saa er Kassen tom!“

„Du kan jo sætte Laaget ud!“ sagde Randrup. „Jeg har hørt om en gammel eenbenet Amerikaner med forlorent Øie, der havde spillet baade Laag og Kasse bort, men saa satte han først Træbenet og saa det forlorne Øie ud, og vandt efterhaanden det Hele tilbage.“

„Skal det være morsomt?“ spurgte Jespersen.

„Nei, jeg siger det kun for Grins Skyld!“

„Ja, det forandrer jo Sagen noget.“

Skjønt Jespersen ikke blev saa reduceret som den af Randrup omtalte defecte Amerikaner, gik det ham alligevel paa lignende Maade, for saa vidt som Lykken vendte sig, og det ved Opgjørelsen viste sig, at han endogsaa havde vundet syv og

tyve Øre, hvorover han kom i et Perlehumør til Aftensmaden, som i næsten Blikstille indtoges ud for Rødvig og smagte Alle fortræffeligt.

Solen var gaaet ned bag de glødende Skybanker inde over Landet og spredte en rødviolet Metalglans paa Havet, der langsomt vuggede sig i bløde Folder som glitrende Silke. Vinkel stod alene forude og stod — aldeles mod Sædvane — ubevægelig og saae frem for sig. „Nu eller aldrig!“ mente Jespersen og skyndte sig hen til ham.

Vinkel vendte sig uvillig om, som En, der er ærgerlig over at forstyrres i sine Drømme, og var endogsaa uhøflig nok til i en Tone, der ikke kunde misforstaas, at sige: „Hvad godt?“ men Jespersen veeg ikke tilbage, naar det gjaldt om at sige eller gjøre, hvad han ansaae for rigtigt, og svarede derfor: „Det staaer Dig formodentlig fuldkommen klart, at jeg ikke er gaaet ombord alene for min Fornøielse?“

„Heller ikke for min!“ brummede Vinkel. „Der var jo Ingen, der bad Dig!“

„Særdeles artig!“

„Aa, jeg be'er!“

„Nei, jeg er, som Du naturligvis meget godt veed, taget med for om muligt at erfare Grunden til din, mildest talt, mærkelige Opførsel.“

„Jeg skylder ikke Dig eller nogen anden Regnskab for min Opførsel!“

„Mig maaske ikke, skjønt jeg er din kjøde-

lige Fætter og betragter mig som din intime Ven, men der er Andre —“

„Hvem skulde det være!“ spurgte Vinkel, men det lød noget forceret ligegyldigt, og han vendte sig bort fra sin Fætter.

„Hvem Andre end en vis ung Dame, som Du i den sidste Tid paa en for Alle synlig Maade har foretrukket, og som Du meget godt veed kun venter paa, at —“

„Hvorpaa?“

„Paa, at Du skal gjøre din Pligt!“

„Min Pligt?“

„Ja, din Pligt! — Du vilde, efter Alt, hvad der er foregaaet, blive dømt til at ægte hende — eller i alt Fald til at betale hende en meget betydelig Skadeserstatning — ved enhver engelsk Domstol. Jeg ynder ikke engelske Institutioner — Du veed, jeg foragter al den parlamentariske Humbug — men i eet Punct giver jeg Englænderne Ret: en Mand har ikke Lov til —“

„Er Du færdig?“

„Nei, langt fra! — Tør Du nægte, at Du synes, eller i alt Fald indtil for faa Dage siden har syntes mere end almindelig godt om Ulla Tegner?“

„Nei, det kunde ikke falde mig ind at nægte!“

„Naa, det manglede ogsaa kun! Tør Du fremdeles benægte, at hun øiensynlig synes godt om, at Du synes godt om hende?“

„Det kan saamænd gjerne være, hun er gal nok til det, skjønt hun ellers er en fornuftig Pige!“

„Og saa betænker Du Dig endda! Hvorpaa? Ja, det veed Du naturligvis ikke selv! — Jeg betænkte mig ogsaa en Gang, og jeg havde ingen gode Mennesker ved min Side, der kunde tale et alvorligt Ord til mig og holde mig til Vinden — for at bruge et af dine egne Yndlingsudtryk — men hvad blev Følgen? At jeg betænkte mig, til det var for sent!“

„Aa, lad mig have Fred!“

„Nei, Du skal netop ikke have Fred!“

„Men, Herregud, Fætter, jeg kjender mig selv og —“

„Ja, Du har en vis Tilbøielighed for simple Bekjendtskaber!“

„Det skal vel igjen være en til Teilgaard?“

„Lad os blive ved Dig, det hjælper ikke, Du søger at knibe ud!“

„Ja, nu gaaer jeg alligevel!“

Og dermed gik Vinkel agterud, overladende Jespersen til sine Betragtninger forude. I Grunden vidste Denne ikke mere nu, end da han kom ombord om Morgenens, men skjønt han ikke var nogen særlig fin Psycholog, satte dog hans Interesse for Spørgsmaalet og det nøie Kjendskab, han havde til Fætterens Character, ham denne Gang istand til at opstille en med Virkeligheden stemmende Hypothese: Vinkel var for første Gang i sit Liv for-

elsket, men det gik ham, som det saa jevnlig gaaer Andre: han var begyndt at blive bange for sig selv paa Halvveien, bange for sin Frihed og bange for, at hun dog ikke skulde være accurat saadan, som han tænkte sig hende. Derfor var Vinkel, følgende en øieblikkelig Indskydelse, „stukken af fra det Hele“, som han selv havde udtrykt sig om Formid-dagen, stolende paa det uimodsigelige Factum, at han, naar han var borte fra hende, ikke let kunde komme til at gjøre Noget, som han maaske senere vilde fortryde.

— „Gud give, hun var Hertuginde af Et eller Andet!“ tænkte Jespersen, „for naar han ikke kunde gjøre sig Haab om hende, var det da givet, at han ikke vilde have Rist eller Ro, før han havde faaet hende! — Eller naar hun blot vilde sige Nei, det var lige saa godt! — Men det kan hun jo ikke, før han har friet! Og fri kan han ikke, naar hun sidder paa Fyen og vi ligger udfor Rødvig! — Nei, hjem til Fyen maa vi! Det er ikke til at tage feil af, at han er bange for at være sammen med hende, og det er allerede store Ting!“

Trøstende sig hermed vendte Jespersen tilbage til de Andre, der ventede paa Toddyen.

„Hvad staaer den paa iaften, Vinkel?“ spurgte Teilgaard, da Peter bragte en Flaske op fra Ka-hyten.

„Kom med Proptrækkeren, saa skal Du faae det at se!“

Teilgaard trak Flasken op, lugtede til Proppen og sagde behagelig overrasket: „Whisky! — Men Du har da vel Citroner?“

„Ja, Du kan være ganske rolig, de ligger her.“

Man skred nu til den vigtige Forretning at brygge sig et Glas dampende Nectar med en Citronskive i, og Alle erklærede Blandingen for ualmindelig vellykket, selv Jespersen, der dog ikke kunde afholde sig fra en Bemærkning om, at Cognacs-Toddy siden Middelalderens Slutning, eller i alt Fald saa langt tilbage, han kunde huske, havde været den paa denne Tid af Døgnet almindelig nydte Drik, og at man derfor ikke uden bydende Nødvendighed burde bryde med et fastslaaet Princip.

— „Faaer vi ikke en Vise, Randrup?“ spurgte Teilgaard.

„Jo, naar I vil tage til Takke. — Skal det være en geistlig eller en verdslig Sang?“

„Hvad behager?“ udbrød Jespersen.

„Jo, seer Du, de geistlige Sange, det er dem, man kan synge i Dameselskab, de verdslige —“

„Ja, Tak, maa jeg saa bede om en geistlig! De verdslige kan Du synge, naar jeg er gaaet til Køis.“

Og Randrup sang, med god Stemme og godt Humør, den ene Vise efter den anden lige fra „En Jæger gik at jage“ til den populaire „Grønærter,

Grønærter, Grønærter! Grønærter og Lammesteg!“ hvilken sidste efter indstændig Anmodning af Teilgaard maatte gives da capo. Glassene tømtes og fyldtes flittigt, og paavirket lige meget af Sommernattens Skjønhed og af Whiskyens Styrke følte Jespersen, der kun for en kort Tid ad Gangen tabte sit Maal af Sigte, sig efterhaanden istand til at udføre det Utrolige og lagde den ene Slagplan mere snedig end den anden. „Havde man ham blot hjemme paa Fyen!“ Det var Udgangspunctet for alle hans Betragtninger, og i et særlig løftet Øieblik slog den Tanke ham, at han, naar han blot kunde formaa de tre Andre til at stikke saa livligt paa Varerne, at de bleve nødte til at sove langt op ad Formiddagen, næste Morgen ganske tidlig kunde sige til Skipperen, at Vinkel havde givet Ordre til snarest muligt at seile den korteste Vei hjem; om denne gik Nord eller Syd om Sjælland, var det ham ikke muligt at afgjøre med Bestemthed, men det maatte Rasmus Jensen om, han var vel ikke Skipper for Ingenting. Som Følge af denne Betragtning blev Jespersen livligere og livligere og opfordrede jevnlig de Øvrige af Selskabet til at drikke et Glas med ham, hvilket imidlertid efter en Times Tids Forløb havde den Virkning, at Vinkel og Randrup ansaae det for raadeligst at lodse Jespersen ned ad Kahytstrappen og hjælpe ham til Køis. Dette gik ikke af uden adskillig Gemytlighed, og navnlig oplyvede det de Andre meget at see Jespersen iført

en af Madam Svendsens Chemiser, som ved en Feiltagelse af Eierinden var kommen i Vadsækken i Steden for en Natskjorte.

„Du ligner grangivelig Mumien af Ramses den Anden, som de nylig har klædt af nede i Ægypten!“ sagde Randrup, og Jespersen var saa glad ved Tilværelsen, at han selv fandt Ligheden slaaende.

Faa Øieblikke efter sov hele Selskabet agter ude sødeligt, og det Samme var Tilfældet forude, eftersom man havde ladet Ankeret falde.

IV.

„Dagen derpaa“ i Forbindelse med stiv Kuling. Skibsbiblioteket undersøges, og Randrup stiller et Forslag, som vinder almindelig Tilslutning.

Næste Morgen friskede Vinden atter op, men holdt sig nu sydlig. Rasmus Jensen havde lettet ved Dag gry, men da Vinkel og Randrup hen imod Klokken Syv kom op paa Dækket, var Kutteren paa sit Kryds mod den stive Kuling alligevel ikke naaet synderlig frem. En varm Disput mellem Rheder og Skipper om, hvorvidt der skulde sættes Topseil eller ei, endte som sædvanligt med, at Seilet blev sat men lidt efter bjerget. Derpaa tog Vinkel Roret, og han og Randrup anstillede en interessant Sammenligning mellem „Svanen“s og en norsk Skonnerts Bidevindseilads, hvoraf klart fremgik, at „Svanen“ gik ikke lidt til Luvart af Skonnerten.

Noget efter stak Teilgaard Hovedet op.

„Hvordan har Doctoren det?“ spurgte Vinkel ham.

„Han sover.“

„Ja, lad ham bare sove! — Klar til at vende! Kast Klyverskjødet los!“

„Naa, vi krydser! Ja, Tak, saa skal jeg ikke have noget af at være paa Dækket, man skal jo flytte sig hele Tiden!“

„Snak om en Ting! Du kan jo sidde i Cockpit'en!“

„Ja, men saa skal jeg bukke Hovedet, hver Gang Bommen gaaer over!“

„Vist ikke nei, sæt Dig bare!“

Der gik en halv Times Tid, saa viste endelig Jespersen sig ved Siden af Teilgaard, hilset af et trestemmigt Godmorgen.

„Men, hvordan er det dog, Du seer ud!“

„Jeg synes, Du er saa blegnæbet!“

„Har Du seet Dig selv i Speilet?“

Saadan faldt Spørgsmaalene Slag i Slag til Jespersen, der imidlertid ikke var tilbøielig til at besvare noget af dem, men kun gnavent brummede i Skjægget.

„Naa, gamle Doctor, sæt Dig her ved min grønne Side!“ sagde Teilgaard og gjorde velvillig Plads.

„Jeg erindrer sandelig ikke, at vi To nogen-
sinde har drukket Dus, Hr. Teilgaard!“ svarede Jespersen fornemt og indigneret.

„Har vi ikke drukket Dus! Nei, han er mangeløs! — Husker Du virkelig ikke, at Du selv foreslog det iaftes?“

„Jo, det forekommer mig rigtignok ogsaa nu, da De —“

„Du!“ rettede Teilgaard.

— „nu, da Du siger det, som om jeg gjorde det“, sagde Jespersen usikkert.

„Ja, det kan Du frit bande paa, jeg har Vidner paa det! — Det var ellers en livlig Aften!“

„Meget livlig!“ svarede Jespersen med svag Røst.

„Du bliver da ikke daarlig, Fætter?“ spurgte Vinkel.

„Nei, jeg har det rigtig godt!“

„Naa, det var jo rart! Ja, for Du er noget grøn i Physiognomiet!“

„Vil Du have en Sodakage?“ spurgte den velvillige Teilgaard, der uafbrudt converserede Jespersen blot forat faae Leilighed til at sige Du til ham. „De hjælper lige godt mod Søsyge og mod „mag-syra och sjelfförakt!““

„Det Sidste haaber jeg aldrig at skulle føle!“ svarede Jespersen med Opbydelse af sin sidste Værdighed og reiste sig vaklende.

„Gaa ned om Læ!“ raabte Randrup. Jespersen fulgte hans Raad og vendte lidt efter tilbage, endnu mere bleg end før.

„Whiskyen var vistnok for stærk!“ sagde Randrup.

„Og Søen er for krap“, bemærkede Vinkel.

„Det er Mavecatarrh!“ sagde Teilgaard.

„Nei, det er kun et ganske almindeligt Ildebefindende!“ svarede Jespersen.

„Ja, kald det, hvad Du vil, men — klar til at vende! — Gaa ned om Læ igjen, geneer Dig ikke! — Nei, nu da vi gaaer for Bagbords Halse, maa Du virkelig undskylde, at Læ er om Styrbord! — Saadan! — Det lettede, hvad?“

„Vi faaer snart smult Vande, naar vi først er i Bøgestrømmen“, tilføiede Randrup.

„Jeg er aldeles ikke søsyg“, forsikrede Jespersen, der begyndte at leve op; „det er, som jeg allerede har bemærket, kun et ganske almindeligt Ildebefindende, der ikke staaer i mindste Forbindelse med Søn —“

„Eller med Whiskyen“, supplerede Randrup.

„— men som naturligvis lige saa godt kan indtræffe ombord som iland.“

„Ja, hvorfor skulde det ikke kunne det!“ sagde Vinkel og saae inderlig troskyldig ud.

„Det er dog vidst bedst, vi tilfører Journalen, at Usøvant Jespersen idag mødte mindre ædru til Paraden“, sagde Randrup.

„Jeg protesterer!“ svarede Jespersen.

„Er det mod Udtrykket mindre?“

„Ja!“

„Godt! Saa skriver vi imorgen: Usøvant Jespersen mødte idag mere ædru — nemlig end sædvanligt!“

„Det er mig ufatteligt, at voxne Mennesker

gider forsøge sig i daarlige Vittigheder paa et saa lidet fremrykket Tidspunct af Døgnet!”

„Lad ham have Fred!“ sagde Vinkel. — „Men hør Du, Randrup, vi skulde vist egentlig havt Lods fra Nyord gennem Bøgestrømmen.“

„Lods!“ gjentog Randrup. „Jeg skal nok selv være Lods her, jeg er løbet igjennem med Kanonbaad flere Gange!“

„Ja, ja, lods os da!“

Bøgestrømmen passeredes uden andet Uheld, end at Kutteren en eneste Gang rørte Grunden, og Jespersen blev efterhaanden fuldkommen rask, saa at han endogsaa med megen Appetit nød Frokosten.

— „Hvis det ikke er ubeskedent, ønskede jeg gjerne at vide, hvor vi egentlig skal hen?“ spurgte han Vinkel.

„Ned gennem Guldborgsund og saa Sønden om Laaland; der har „Svanen“ og jeg aldrig været.“

„Og saa?“ vedblev Jespersen, der havde en aldeles bestemt Følelse af, at Vinkel ikke selv vidste, hvor han vilde hen, og hvor længe han vilde blive borte.

„Saa gaaer vi videre“, svarede Vinkel og gav sig Noget at bestille med at fire paa Klyverskjødet.

— „Samvittighed har han dog!“ tænkte Jespersen, „men det er vist ganske heldigt, at den

ikke bæres uden paa Frakken, for den seer formodentlig ikke videre godt ud!“

— „Synes Du egentlig, det er værd at krydse op i Vindøiet gennem Guldborgsund?“ spurgte Randrup. „Lad os se Tiden an til i Eftermiddag, om Vinden ikke springer, vi har jo Ingenting at haste efter!“

„Nei, jeg ikke!“ svarede Vinkel med et Blik paa Jespersen og gav Rasmus Jensen Ordre til at lade Ankeret falde tæt inde under Land.

Teilgaard proponerede en L'hombre, men der var ingen Stemning for L'hombre i Øieblikket.

„Skal vi da skyde et Par Maager?“ sagde han.

„Nei, lad os være fri for hensyns- og hensigtsløst Myrderi!“ indvendte Jespersen. „Skal I absolut knalde, saa skyd efter Flasker, det er da en forholdsvis uskyldig Adspredelse.“

„Ja, men Du skal skyde med! Vi tager Salonbøssen.“

„Nei, det morer mig ikke. Derimod interessererede det mig, en Gang da de fik mig til at skyde efter halvvoxne Raager oppe ved Rederne, at se, hvor udviklet Dyrenes Intelligens er selv paa et saa ungdommeligt Stadium, for i Begyndelsen flyttede de sig dog, naar jeg skjød efter dem, men siden lærte de mig at kjende og blev ganske roligt siddende!“

„Ja, men hvad vil Du da mere Dig med nu?“

„Aa, jeg tager en Bog og kigger i. — Du har da vel Bøger ombord?“

„Naada! Har Du ikke seet Skibsbibliotheket! Det staaer paa Hylden over Flagskabet. Studeer Du bare det, saa kan Du med det Samme lave mig et Katalog over det!“

Ned gik Jespersen, og de Andre hengave sig til den ædle Sport at skyde Halsen af en svømmende Flaske, der ved at fyldes halvt med Vand bragtes til at staa op.

Jespersen blev imidlertid ikke ret længe nede i Kahyten.

„Er Du allerede færdig?“ spurgte Randrup, da han satte sig i Cockpit'en.

„Det er et smukt Bibliothek!“ sagde Jespersen haanligt.

„Aa, ja, saamænd“, svarede Vinkel.

„Og et Bibliothek afgiver en ypperlig Maalestok for Bedømmelsen af Eierens Smag og intellectuelle Standpunct.“

„Aa, ja, saagu!“

„Jeg har“, vedblev Jespersen, „ved nøiere Undersøgelse fundet, at Beholdningen af Bøger — bortseet fra de rent maritime Skrifter saasom Maneuvre- og Signalbøger samt Aarsberetninger fra „Dansk Forening for Lystseilads“ — bestaaer af to Bind af „Borgervennen“, et mig ubekjendt men vistnok høist hæderligt Tidsskrift, 5te og 6te Del af „Paris's Mysterier“, „Galeislaven Rocambole“

fuldstændig, samt Guy de Maupassant's „Bel-Ami“ paa Fransk. Hvad den sidste angaaer —

„Ja, den har jeg foræret Vinkel“, sagde Tellgaard, ikke uden Stolthed. „Den skal være saadan paa Grænsen —“

„Nei, den er langt ude over Grænsen for det Tilladelige!“ rettede Jespersen.

„Ja, saamænd, det er den maaske ogsaa, men jeg kan ikke læse den selv, og saa bad jeg Vinkel gjøre det og oversætte de pikanteste Steder for mig.“

„Cyniker!“ mumlede Jespersen. — „Det glæder mig imidlertid at se, at den endnu er uopskaaren.“

„Ja, jeg gider ikke læse det Sludder“, sagde Vinkel. „Det ligner hinanden Altsammen!“

„Det er en Bog, som Du ikke engang kan være bekendt at eie“, vedblev Jespersen.

„Kjender Du den da?“

„Jeg er som Bestyrer af et større Læseselskab, der hovedsagelig anskaffer fremmede Bøger paa Originalsproget, ligefrem nødt til at gjøre mig bekendt med meget af den Smudsliteratur, som det moralsk fordærvede Frankrig overfylder Europas Bogmarked med, og har derfor ogsaa læst det Værk, her er Tale om.“

„Men saa kan Du jo —!“ udbrød Teilgaard glad. Videre kom han ikke, thi Jespersen tilkastede ham et knusende Blik og hev med det Samme

Bogen overbord. „Nu har I Noget at skyde til Maals efter!“ sagde han.

„Aa, det var sgu en Skam!“ udbrød Teilgaard.

„For mig gjerne!“ lo Vinkel.

„Ja, jeg har læst den“, sagde Randrup, „saa mig kan det være det Samme!“

— „Det kan rigtig blive livligt“, bemærkede Vinkel, „saadan at ligge en hel Eftermiddag og glo ind til Land!“

„Det er til at forfalde til Drik over!“ sagde Teilgaard.

„Naar man endda havde en læselig Bog!“ sukkede Jespersen.

„Ja, klem Du bare paa „Galeislaven Rocambole“, den er brilliant!“ sagde Vinkel.

„Nei, nu skal jeg sige Jer noget!“ udbrød Randrup. „Nybrogaard ligger deroppe bag Skoven; vi kan ikke se den, men der kan ikke være mere end en god Fjerdingsvei til den fra Stranden. Lad os tage ind med Jollen alle Fire og gjøre Vilhelm en Visit; jeg svarer for, vi bliver godt modtagne!“

„Hvem er Vilhelm?“ spurgte Jespersen.

„Kjender Du ikke Vilhelm Lund?“ sagde Vinkel.

— Nei, det er sandt, Du har nok aldrig været hjemme, naar han besøgte mig. Det er en Søn af Kammerraad Lund paa Nybrogaard, og er Familien

som han, saa er den god nok! — Ja, lad os bare gaa iland!“

„Aa, vi ligger jo i Grunden rart, hvor vi er“, indvendte Teilgaard. „Det er saa mange Omstændigheder saadan at gaa iland og være behagelig!“

„Ja, det Sidste falder jo Somme noget vanskeligt!“ bemærkede Jespersen spidst.

„Vi har ikke fersk Kjød ombord, saa Du maa tage til Takke med Skinke og Daasemad til Middag, Teilgaard“, sagde Vinkel.

„Død og Pine! Ja, saa er det nok bedst, vi kommer til Nybrogaard snarest muligt!“

„Maaske Du kan være saa heldig at faae Rødgrød!“ sagde Randrup.

„Aa, lad være med at tale om saadanne Muligheder, jeg bliver ganske daarlig!“

„Kom saa, Jollen er klar!“

Ind roede Firkløveret, Peter fik Ordre til at blive liggende med Jollen, indtil man saae, om der var Nogen hjemme, og han kunde faae nærmere Besked paa, naar han skulde afhente Selskabet, og derpaa gik de op til Nybrogaard.

V.

Middag paa Nybrogaard. Jespersen tilbringer en bevæget Nat
men lægger en genial Slagplan.

Sønnen og hele Familien var heldigvis hjemme, og de uventede Gjæster modtoges med aabne Arme. Der gjordes Undskyldning for, at næsten hele Gaarden var i Beleiringstilstand paa Grund af en gennemgaaende Restaurering, men da denne dog var tilendebragt for Dagligstuens og Spisesalens Vedkommende, og da man desuden mest opholdt sig i den store Have, syntes Undskyldningen i Grunden overflødig.

Middagen var fortræffelig, og Teilgaard fandt Anledning til at complimentere Fruen saa vel for hendes Grøntsager som for den Omelet, der viste sig i Steden for den frygtede Rødgrød. Efter Kaffen trak Herrerne sig tilbage for sig selv med Undtagelse af Jespersen, til hvis Principer det hørte hellere at renoncere paa Cigaren end at isolere sig fra Damerne. „Kan I da ikke indse, at det er en topmaalt Uartighed mod Værtinden og Husets Damer

overhovedet, saadan at overlade dem til sig selv, saa snart man har faaet Maden i Livet!“ pleiede han at sige til sine nærmere Bekendte. „Menneskets Opgave her i Livet er at gjøre sig saa nyttig og være saa behagelig som muligt overfor sine Medmennesker — særlig Damerne — og man skal i det Hele taget opføre sig saaledes der, hvor man er, at man med god Samvittighed kan komme igjen!“ Oftest prækede han imidlertid for døve Øren, og ogsaa idag forsvandt Herrerne som sagt temmelig hurtigt efter Kaffen. Vinkel underholdt sig rigtignok en kort Tid alene med Fruen, men blev kaldt bort forat afsende en Besked til Skipperen. Efter indstændig Anmodning havde man nemlig lovet at blive Natten over; Sønnen i Huset skulde næste Morgen ganske tidlig møde til Bekasinjagt paa en Gaard et Par Mil borte, og da han altsaa alligevel skulde op, før Pokker fik Sko paa, fandt han, at det var meget fornuftigere slet ikke at gaa i Seng, naar han kunde tilbringe Natten i fornøieligt Selskab, og det fik han jo, da Vinkel, Randrup og Teilgaard erklærede sig villige til at sidde oppe sammen med ham. Jespersen var saa meget mere ærgerlig over, at Vinkel blev kaldt bort fra Fruen, som han just i det Samme havde opfanget et Par Ord af deres Samtale, som interesserede ham ganske overordentlig. Han var vis paa, at Ulla Tegners Navn var bleven nævnt af Fruen, og Denne havde derpaa sagt: „Nu er hun jo“ —

hvad det var, kunde Jespersen ikke høre — hvortil Vinkel ligesom lettet havde svaret: „Saa, er hun det? Det vidste jeg ikke!“ — Hvad i al Verden kunde det være, som Ulla Tegner var? — En sød Pige? Ja, men det kunde da ikke overraske Vinkel! — Tyve Aar? Det vidste han vel omtrent. — Forlovet? Eller syg? Nei, et saadant Umenneske kunde Vinkel da umulig være, at han tog en saadan Hjobs-post med fuldkommen Sindsro, ja, endogsaa syntes tilfreds ved Meddelelsen! Jespersen tænkte flere Gange paa ligefrem at spørge Fruen ud paa en fin Maade, men enten blev han forstyrret, eller ogsaa syntes han i det afgjørende Øieblik ikke at kunne faae Spørgsmaalet „fint“ nok formuleret.

Da Klokken blev hen ad Elleve, spurgte Kammerraaden Jespersen, om han ikke hellere vilde gaa til Ro end sidde hele Natten oppe med de „unge Mennesker“. Jo, det kunde Jespersen rigtignok ikke nægte. „Ja, det tænkte jeg nok! Gaa De blot i Seng, der skal blive kaldt paa Dem, naar Solen staaer op! Men De maa tage Leiligheden, som den falder: De veed, vi har Haandværksfolk, og der er ikke eet ryddeligt Gjæstekammer!“

Jespersen gik til Ro og glædede sig ved igjen at ligge paa Landjorden i en civiliseret, rummelig Seng; hans sidste Tanke, før han faldt i Søvn, beskæftigede sig med Spørgsmaalet om, hvad det dog kunde være, Fruen havde sagt om Ulla Tegner, og Problemet maa have fulgt ham over i Drømmenes

Rige, thi mod Sædvane kastede han sig urolig frem og tilbage og vaagnede noget efter Midnat. Nede fra Haven kunde han høre Latter og Klirren af Glas — det var da heldigt, man ikke var med til den Slags Orgier! Men tørstig følte han sig — det var underligt nok, for han havde dog drukket ganske tæt — et Glas Vand maatte kunne gjøre godt. Han stod op og famlede om forat finde en Æske Tændstikker, men forgjæves. Henne i Vinduet bag Rullegardinet troede han imidlertid at opdage saadant noget som en Vandkaraffel; han greb efter den men var saa uheldig at vælte den ned paa Gulvet. Han sprang hurtig tilbage for ikke at skjæres af Glasstumperne men mærkede, at han traadte i en flydende Strøm, og skyndte sig derfor tilbage i Sengen, ærgerlig over ikke at have faaet Tørsten slukket og over at have gjort Ulykker paa et fremmed Sted. Det var formodentlig denne dobbelte Ærgrelse, der gjorde, at han, efter atter at være falden i Søvn, vaagnede noget før Daggry. Inden han endnu havde faaet Søvnens gnedet rigtig af Øinene, forekom det ham, som der henne i den anden Ende af Værelset var en underlig, stor, sort Skjold under Vinduet, som han ikke havde lagt Mærke til om Aftenen. Han reiste sig op: jo, det havde sin Rigtighed med Skjolden, hvad kunde det dog være! Han ud af Sengen og — nei, dette var for meget, han maatte sætte sig paa Sengekanten! Henne fra det sorte Hav under Vin-

duet ledte der et regelmæssigt Spor hen til Sengen, visende et samvittighedsfuldt Aftryk af hans ikke smaa Fødder! Hvad var dog det Forfærdelige, han havde traadt i!

En hurtig foretagen Undersøgelse af Fluidumet overbeviste ham om, at det var sort Oliefarve, som en af Malerne havde henstillet i en Krukke i Vinduet, og som han om Natten havde væltet. Han saae ned til sine Fødder: det var fuldstændige Negersaaler!

Som en Vanvittig styrtede han sig over Sengen, kastede Tæppet til Side og betragtede Lagenerne: de saae i Morgendæmringen ud som Skindet af en sortbroget Ko.

Tilintetgjort sank Jespersen om paa en Stol. At dette skulde hænde, og hænde ham! Der stod de uudslettelige Spor af hans natlige Idræt, sorte som Mørket, paa det nylagte Gulv! Der udbredte den skrækkelige Pøl sig, og der laa de engang hvide Lagener, ødelagte for bestandig!

Hvad skulde han gjøre! „En Anden vilde være fræk nok til at kunne tage det Hele fra den gemytlige Side,“ tænkte han, men den Art Gemytlighed ligger nu ikke for mig. — Hvordan skal jeg kunne vise mig for Fruen og hele Familien! Jeg er jo complet umulig!“

Alt som Dagskjæret blev stærkere og stærkere og viste ham den rædselsfulde Virkelighed tydeligere og tydeligere, mistede han alt sit Mod, men,

som det ikke sjældent gaaer, bragte denne fuldstændige Opgiven af sig selv tilsidst Jespersen til at fatte en fortvivlet Beslutning. Han klædte sig paa i muligste Hast, tog Hat paa Hovedet og Sko paa Fødderne og var nu færdig til Flugt — thi saa vidt var han virkelig kommen, at han, som Vinkel havde sagt, vilde „stikke af fra det Hele!“

Med hvilke Følelser Jespersen opdagede, at Døren, der fra Corridoren udenfor Værelset førte ned til Trappegangen, var lukket i Laas udvendig fra, behøver derfor ikke at siges. Han vendte tilbage til Værelset og satte sig resigneret paa en Stol men placerede efter et Øiebliks Forløb denne foran Døren og ventede nu, lyttende som et Rovdyr efter sit Bytte, paa at høre Lyden af Stuepigens Trin. — Endelig! Der lød Skridt i den lange Gang, de kom nærmere, Døren aabnedes, og en Pige viste sig. Op foer Jespersen, sprang forbi Pigen, saa han næsten væltede hende, og styrtede som en Vanvittig afsted, gennem Corridoren, ned ad Trappen, ud i Gaarden, hvor Hundene gave Hals, og over Stok og Sten ned til Stranden. Pigen, der selvfølgelig var overbevist om, at den fremmede Herre var bleven gal, hvinede, som hun havde en Kniv i Halsen, da han styrtede forbi hende, men Jespersen befriedes dog snart for sin første Frygt, at hun af Skræk skulde have faaet et Slagtilfælde, ved, inden han var ude af Gaarden, at høre en skingrende Fnisen oppe fra Værelset og der se den

kraftige Terne betragte hans vilde Jagt med synlig Interesse.

Ankommen til Stranden satte Jespersen sin hele Energi ind paa at faae Jollen, der først skulde møde om et Par Timer, til at hente ham strax, og ved at opbyde sine Lungers fulde Styrke i længere Tid lykkedes det ham virkelig ogsaa at vække Rasmus Jensens Opmærksomhed, saa at Jollen satte af. Ti Minuter efter var han ombord, og først nu syntes han, at han havde fast Grund under Fødderne og igjen kunde trække Veiret.

— Man siger, at enhver stor Feltherre efter et tabt Slag strax tænker paa at vinde et nyt, og noget Lignende kunde siges om Jespersen. Til Trods for sin dybe Nedslagenhed kunde han alligevel ikke lade være med at tænke paa sin Mission, og som et Lyn slog det ned i ham, at nu eller aldrig maatte Tiden være kommen til at gribe ind i Tingenes Gang.

Vinkel skulde hjem, hjem til Ulla Tegner, det var givet; Kursen maatte altsaa forandres, men hvad han havde været naiv nok til at tro kunde ske ved at drikke de Andre paa Pelsen — et Experiment, som han maatte indrømme var mislykkedes — det gik jo nu som Fod i Hose! Det fulgte af sig selv, at de Andre, der havde vaaget Natten igjennem, vilde gaa til Køis, saa snart de

kom ombord, og saa var han Herre over Situationen, det gjaldt kun om at vinde Rasmus Jensen. Uden Betænkning vendte han sig derfor til Denne og sagde:

„Det er deiligt Veir!“

„Aa, ja“, svarede Skipperen.

„De har maaske hørt, at min Fætter, Kjøbmand Vinkel, igaar sagde, at han vilde gennem Guldborgsund og Sønden om Laaland?“

Jo, det havde Rasmus Jensen nok hørt.

„Men seer De, han lægger i Virkeligheden slet ikke nogen særlig Vægt paa at komme gennem Guldborgsund.“

„Nei, det er nok troligt.“

„Og jeg har ganske særlige Grunde til gjerne at ville hjem til Fyen snarest muligt — jeg kan ikke forklare Dem, hvad det er for Grunde — og Vinkel vil saamænd ikke have det Mindste imod at komme hjem, naar han først mærker, vi er paa Veien. Derfor vil jeg foreslaa Dem, at vi uden videre lægger Kursen hjemad, mens de Andre sover; jeg indestaaer for Følgerne, og De skal naturligvis ikke gjøre det for Ingenting“ — her stak Jespersen en Tikrone til ham — „hvad siger De til det?“

„Jeg siger saa mange Tak!“

„Ja, De forstaaer jo nok, at det er en Spøg?“

„Ja, vel, det forstaaer jeg nok!“

„Vi seiler altsaa lige hjem herfra?“

„Ja, det er en given Ting!“

„Godt!“

Noget efter hørte Jespersen inde fra Land glade Stemmer, som han alt for vel kjendte, og gik da ned i Kahyten, eftersom han dog ikke vilde udsætte sig for den Gemytlighed, han var forberedt paa, Gjensynet vilde vække, før det var absolut nødvendigt.

Jollen kom hurtig nærmere; han hørte een ustandselig Latter og var intet Øieblik i Tvivl om, hvem og hvad den gjaldt. Neppe vare de tre Andre komne ombord, før de styrtede ned i Kahyten.

„Der sidder han, den sorte Sjæl!“ raabte Randrup og fik et Anfald af Krampelatter blot ved at se Jespersen.

„Det kan nok være, Du har store Fødder!“

„Ja, og han er ikke fri for at være platfodet!“

„Der behøves da ingen Indianer til at kjende Aftrykket af dine Mokkasiner, de er sgu ikke til at tage fejl af!“

„Jeg skal hilse saa flittigt fra hele Familien!“

Saadan gik det Slag i Slag, men Jespersen ænsede ikke denne Syndflod af Spottegloser, dels fordi han virkelig følte sig inderlig ulykkelig, dels fordi han alligevel ikke kunde bare sig for hele Tiden at tænke: „Ja, le I kun, min Tid kommer ogsaa!“

Først da Vinkel, efterat Latteren havde sat sig noget, spurgte: „Men hvorfor i al Verden løb Du dog saadan din Vei? Det er jo da ingen Dødssynd, Du har begaaet!“ svarede Jespersen melancholsk:

„Du havde naturligvis været uforskammet nok til i lignende Tilfælde at sige det Hele rent ud og være lige glad, Randrup havde slaaet det hen med en let Vending, og Teilgaard havde ladet som Ingen-ting. Jeg derimod, som ved enhver Leilighed gjør mit Bedste for at opføre mig saaledes, at jeg med god Samvittighed kan komme igjen, hvor jeg een Gang har været —“

Her fik de Andre et nyt Latteranfald, og Randrup bemærkede:

„Ja, Du har da let ved at finde dit gamle Kammer paa Nybrogaard, for de Fodspor slettes aldrig ud, før Gulvet bliver lagt om!“

„Vestigia terrent!“ sagde Vinkel.

— „Jeg derimod“, vedblev Jespersen, uanfægtet af de indskudte Bemærkninger, „jeg tilstaaer, at jeg netop paa Grund heraf i et saadant Tilfælde som det foreliggende mangler moralsk Mod til at tage Konsekvenserne af mit Uheld. Jeg ønsker imidlertid ikke at discutere Sagen nøiere men kan naturligvis ikke forhindre Jer i at benytte den som en udtømmelig Kilde til dumme Vittigheder og barnagtig Grinen nu og fremdeles.“

— „Ja, jeg gaaer til Køis, jeg veed ikke, hvad I Andre gjør!“ sagde Vinkel.

Jo, det gjorde Randrup og Teilgaard ogsaa, og Jespersen blev, ganske som han havde ventet, ene paa Dækket med Rasmus Jensen og Peter.

VI.

Jespersen optræder afvexlende som Skjæbnens og Kjærlighedens Genius men manøvrerer mindre heldigt under Tærø. „Svanen“ kommer i rum Sø.

Man littede og krydsede sig op imod en stiv vestlig Kuling. Skjøndt Kutteren som Følge heraf ikke avancerede synderligt, var det dog med en eiendommelig behagelig Følelse, Jespersen tænkte paa, at de nu nærmede sig det forjættede Land. Særlig Tilfredshed følte han, da Rasmus Jensen viste ham den Tillid at overlade ham Roret, medens han selv skiftede Klyveren, og Drengen Peter var beskjæftiget med at klare Flaglinen, som der var kommen Tørn i.

„Naar Herren blot vil holde saa nær til Vinden som muligt og ikke falde af“, sagde Skipperen.

„Ja, vel!“ svarede Jespersen, satte sig i Styrehullet og tog Roret.

— „Det gaaer dog underlig til her i Verden“, tænkte han, „og det var ikke saa mærkeligt, at de Gamle følte sig i Afhængighed af en uafvendelig

Skjæbne! Der ligger Vinkel nede og aner ikke, at hans Skjæbne i min Skikkelse allerede gik ombord paa Kjøbenhavns Rhed og nu styrer hans Snekke over de graalige Bølger mod det af Guderne forud bestemte Maal! — Ja, det var dog, ligesom han selv havde en Anelse om det, for han vilde aabenbart helst have været fri for mig, men mod Skjæbnen kjæmpe de Dødelige forgjæves! — Man kunde egentlig ogsaa betragte mig som en Repræsentant for Kjærlighedens Genius, der fører Elskeren i den Elskedes Favn! Det lyder i Grunden kjønnere, for Skjæbnebegrebet er —“

„Luf, Hr. Jespersen! — Ned med Roret, for Satan! Ned om Bagbord!“ brølte Skipperen og kom styrtende agterud, men han kom for sent.

Jespersen havde været i den Grad optagen af Betragtninger over de forskjellige Synspuncter, hvorunder han kunde se sig selv, at han ikke havde seet, at Kutteren bar mere og mere af og paa en foruroligende Maade nærmede sig en af de Øer, paa hvilke Farvandet her er saa rigt. Rasmus Jensen var nede i Seilkøien forat finde Mellemklyveren men saae, strax da han fik Hovedet over Dækket, det Farlige i Situationen og varskoede derfor Rorgjængereren paa ovennævnte Maade. Jespersen, som under rolige Forhold, naar der gaves ham Tid til at tænke sig om, nok kunde regne ud, hvilken Manøvre, der udfordredes for at løbe et Fartøi op i Vinden, blev imidlertid aldeles perplex ved saa-

ledes at skulle handle i et Nu og gjorde det stik Modsatte af, hvad han skulde gjøre: han lagde Roret haardt Styrbord, Kutteren faldt af og stødte paa Grunden, hvor den stod ubevægelig, mens Seilene spillede.

Op styrtede Vinkel og Randrup i mere end let Costume, fulgte af Teilgaard.

„Hvad er det!“ raabte Vinkel. „Hvad er det for en Idiot, der sætter os paa Grund ved høilys Dag i rent Farvand?“

„Det er mig,“ svarede Jespersen spagfærdigt og slap Rorpinden.

„Hvor kan det falde et fornuftigt Menneske ind at lade det Individ sidde til Rors!“ tordnede Vinkel. „Han har jo ikke mere Idee om at styre end Teilgaard!“

„Jo, jeg tænkte —“ begyndte Rasmus Jensen.

„Tænkte! Troer De, jeg giver Dem Kost og ublu Løn for at tænke! Jeg betaler Dem for at seile Kutteren, ikke for at sætte os paa Grund her til Spektakel for hele Nabolaget!“

„Jeg er meget ulykkelig over, hvad der er skeet“, sagde Jespersen ydmygt, „saa meget mere, som det udelukkende er min Skyld, at vi styrer en anden Kurs, end Du vilde have. Men jeg kan forsikre Dig, at jeg har handlet i den bedste Mening.“

„Hvad for en Smed!“ spurgte Vinkel forbauset og i en roligere Tone.

„Jo, af Grunde, som jeg ikke nærmere skal

komme ind paa, ansaae jeg det for at være i Alles — og da navnlig i din — Interesse, at vi snarest muligt kom tilbage til dit Hjem. Jeg foreslog derfor Rasmus Jensen, at han, uden at Du maatte vide noget af det, skulde styre hjemad, og det lykkedes mig virkelig ogsaa at argumentere saaledes, at han gik ind paa mit Forslag, men jeg tog Alt paa min Kappe, han har saaledes ingen Skyld.“

Rasmus Jensen smilte smørret, og Vinkel brast, til Trods for sin Vrede, i Latter. „Nei, nu er Du alt for morsom, Fætter! Troer Du for ramme Alvor, at Du kunde faae min Skipper til at gjøre Mytteri og handle stik mod mine Ordre?“

„Ja, jeg indseer rigtignok ikke rettere, end at —“

„Du kan da vel begribe, at han ikke har gjort Andet, end hvad jeg havde sagt, han skulde!“

„Du?“

„Ja! Jeg gav ham Ordre igaar til at seile hjem.“

„Vil Du virkelig selv hjem?“ udbrød Jespersen saa glædelig overrasket, som Situationen tillod.

„Ja, hvorfor ikke?“

„Fordi jeg troede — maa jeg tale to Ord med Dig?“

„Ja, værsgo!“

„Jeg troede, efter dine egne forbeholdne Udtalelser at dømme, ikke Du ønskede at komme sammen med en vis ung Dame?“

„Det gjør jeg heller ikke!“ svarede Vinkel mut.

„Det kan Du da ikke godt undgaa!“

„Jo, det kan jeg meget nemt, for hun er reist!“

„Er hun reist?“

„Ja, hun er, med din Tilladelse!“

— „Aa, det var maaske netop derfor, at Du nu var villig til at tage hjem?“ spurgte Jespersen flou.

„Nok muligt!“

„Og det var maaske det, Fruen paa Nybrogaard fortalte Dig efter Bordet?“

„Ganske rigtigt!“

„Naa, saaledes! — Jeg kunde nok have sparet mine ti Kroner!“ tænkte Jespersen og satte sig ned som en slagen Mand, der Intet mere har at haabe.

Inde fra Tærø — thi det viste sig at være her, man stod — kom nu en Fisker roende ud til Kutteren og tilbød Assistance.

„Er vi inde paa Stenene?“ spurgte Vinkel.

„Nei, her er ingen Sten, her er kun Sandbund“, lød det beroligende Svar, „men hun staaer ellers rigtig støt, hun kommer ikke af Grunden før med Høivande.“

„Det er egentlig en rigtig grinagtig Situation!“ sagde Teilgaard.

„Synes Du!“ svarede Vinkel arrigt.

„Ja, der er noget Aparte i saadan at vide, at man er nødt til at blive, hvor man er, og ikke med sin bedste Villie kan komme af Stedet! Tänk nu,

hvis man absolut skulde afsted, eller man med Djævlens Vold og Magt vilde afsted, saa hjalp der alligevel ingen kjære Mo'er, men man var kjønt nødt til at blive, hvor man var! — Det er da rart, at Ingen af os har Noget at haste efter!”

Strax ved de første Ord spidsede Vinkel Øren; det var aabenbart, at Bemærkningen om Umuligheden af at komme videre allerede æggede ham, og da Teilgaard endte med at sige, at Ingen jo havde Noget at haste efter, var han med eet som forvandlet, henkastede et kort: „Det kan Du jo ikke vide!” til Teilgaard og vendte sig derpaa til Fiskeren med de Ord:

„Kutteren skal være flot til i Eftermiddag! Forstaaer De!”

„Ja, det er godt nok, men —“

„Det er lige meget, hvad det koster, vi gaaer under Seil inden Aften!”

„Ja, det er jo strax en anden Sag“, lød det fra Fiskeren, og inden en halv Time var gaaet, laa der tre Tærøbaade paa Siden af „Svanen“. Ballasten toges ud, Kutteren heves om paa Siden, saa den skarpe Kjøl blev fri af Grunden, og tilsidst lykkedes det virkelig at faae Fartøiet varpet ud paa dybere Vand. Ballasten kom atter paa sin Plads, og da Klokken var Fem, kunde Vinkel give Rasmus Jensen Ordre til at sætte Seil. Under hele det anstrengende Arbeide med at bringe Kutteren flot havde Vinkel været i uafbrudt Activitet: han

havde commanderet, skjændt og bandet, selv tumlet med Ballastjernene, saa Sveden haglede ned ad ham, og ikke tænkt paa at nyde Vaadt eller Tørt.

— „Vi tager Tærø Lodsén med gjennem Sortsø Gab og Grønsund“, hørte Jespersén Vinkel sige til Randrup, der forrestén erklærede sig villig til ogsaa her at fungere som bekjendt Mand men blev kort afvist.

„Grønsund!“ tænkte Jespersén. „Hvis jeg ikke husker fejl, adskilles Falster fra Møén ved Grønsund, og vi kommer altsaa lige lukt ud i Østersøén. Herren maa vide, hvor det nu gaaer hen, og hvad der nu er løs!“ Men saa dybt bøiet under Vægten af sine forskjellige Uheld var Jespersén, at han ikke engang kunde bekvemme sig til at spørge Vinkel, hvor de skulde hen, og en Henvendelse til Teilgaard havde kun til Følge, at Denne svarede: „Ja, Gud maa vide, hvor vi ender, han er jo rent rundtosset nu! Men jeg tænker ellers, vi løber til Sverige!“

Sortsø Gab og Grønsund passeredes, Lodsén gik fra Borde Klokken henad Ni, og „Svanen“ stod nu Øst efter for en Kuling af Vest, der efterhaanden gik over til Storm. Vinkel havde ikke sagt ti Ord i de sidste to Timer, og syntes kun optagen af eet: at komme saa hurtigt som muligt til et ubekjendt Maal.

— „Sæt Gaffeltopseil!“ raabte han til Skipperen. „Vi kommer jo ikke af Stedet!“

„Vil De absolut knække Stangen, Hr. Vinkel, saa for mig gjerne, men —“

„Vil De gjøre, hvad jeg siger, eller ei?“

„Du er jo fra Forstanden!“ sagde Randrup, der kom til i rette Tid. „Hvor troer Du, vi kan lænse i den Storm med Topseil til!“

„Er det Dig eller mig, der er Chef for „Svannen“?“ raabte Vinkel.

„Det er mig!“ svarede Randrup roligt. „Naar Du teer Dig som en gal Mand, saa maa jo Andre, der er fornuftigere end Du, tage Commandoen fra Dig! — Gaa væk fra Roret, og lad mig komme til!“

Rasmus Jensen var forberedt paa en Katastrophe, men den udeblev: Vinkel reiste sig uden at sige et Ord og lod Lieutenanten komme til.

„Ned med alle de Klude, vi fører, og op med Bredfokken!“ raabte Denne.

„Men Randrup dog!“ sagde Vinkel. „Den kommer vi jo ingen Vei med!“

„Snak om en Ting, det veed jeg bedre end Du! Bredfokken er meget bedre at lænse for end et affiret Storseil! Inden det er Dag, skal vi peile Hammershus Fyr, det lover jeg Dig!“

„Hammershus!“ gjentog en beskeden Røst. Den kom fra Jespersen, som Ingen havde lagt Mærke til, men som var krøben sammen i Cockpit'en. „Skal vi til Bornholm?“

„Ja, saa min Sandten, skal vi til Bornholm, veed Du ikke det!“ svarede Randrup.

„Gud veed, hvor jeg skulde vide det fra! — Aa, Vinkel, vil Du ikke gjøre mig den Tjeneste at komme lidt herhen?“

Vinkel satte sig hen hos ham.

„Er Du vred paa mig?“ begyndte Jespersen.

„Hvad skulde jeg være vred paa Dig for, gamle Ven!“ svarede Vinkel med blødere Stemme end sædvanligt og klappede Jespersen paa Skulderen.

„Jo, fordi jeg satte os paa Grund og —“

„Hvem veed, hvad det var godt for!“ udbrød Vinkel halvhøit.

Jespersen saae forbauset og spørgende op, men Vinkel vedblev:

„Ja, jeg kan ikke forklare mig nøiere, men Du skal ikke bryde Dig om, hvis jeg er lidt underlig, det gaaer nok over! — Gaa Du bare til Køis!“

Jespersen tøvede et Øieblik, før han sagde:

„Du maa ikke tage det ilde op, men Teilgaard og jeg —“

„Hvad er der med Teilgaard og Dig?“

„Jo, vi vilde gjerne have Noget at spise og drikke, for vi har slet Ingenting faaet siden —“

„Herregud, jeg tænker da heller ikke paa Noget! — Peter! Sørg for Aftensmad! — Ja, I maa virkelig undskylde mig!“

— „Skal Du ikke have Noget med selv?“

spurgte Teilgaard, da de fik gloende hed The og ristet Brød bragt op i Cockpit'en.

„Nei, Tak, jeg trænger ikke til Noget.“

„Ja, da gjør minsæl jeg!“ raabte Randrup. „Rheder! Sørg bare for at passe mig med Mad, Drikke og Tobak, saa skal jeg nok holde ud ved Roret til imorgen tidlig!“

Randrup fik, hvad han ønskede, og lod dernæst falde et Ord om, at Natten vist blev kølig. Vinkel forstod Antydningen og lod Peter springe ned efter en Flaske Whisky, Teilgaard fik Proptrækkeren frem, og Randrup blandede sig et ordentligt Glas.

„Er den ikke lovlig stiv?“ spurgte Teilgaard imponeret.

„Naada! Apostelen siger jo, at hvert Menneske skat have en Pæl i Livet, saa kan en halv da ikke være for meget til mig!“

Det bedste Bevis for, at Jespersen, knækket af Livets Modgang og spændt paa, hvad den uvisse Fremtid maatte bringe, for Øieblikket var en hel Anden end ellers, er maaske, at han lod Randrups Ytring passere; under alle andre Omstændigheder vilde han paa det bestemteste have frabedt sig en saadan „raa Blasphemi“, men nu indskrænkede han sig til at mumle en indvendig Protest og gik til Køis samtidig med Teilgaard.

— „Ja, Du kan da godt gaa ned og slange

Dig“, sagde Randrup til Vinkel, „jeg skal nok tage min Tørn!“

„Nei, jeg er ikke oplagt til at sove!“

„Ja, saa meget desto bedre, saa har jeg Selskab! — Rheder! En Cigar! Men den maa være god, og den maa være tændt! — Fy, for Pokker, hvor den blev vaad! Den smager accurat ligesom dem, de fik Ole Kollerød til at bekjende med! — Naa, never mind! Go on!“

VII.

Man lænsér over Østersøen, og Vinkel gaaer iland. Der drikkes Champagne om Bord, og Jespersen holder Tale.

Natten igjennem sad de to Venner ved hinandens Side. Stormen tog snarere til end af, og Søen var meget svær og krap med Braad, men „Svanen“ vagede godt og klarede sig i det Hele fortræffeligt.

— „Hvor er vi?“ spurgte Vinkel hen ad Dag-gry; i den sidste Time havde han ikke lukket Munden op, og Randrup havde været discret nok til ikke at forstyrre ham.

„Bi lidt! Kan Du ikke se Fyr forude om Bagbord? Laan mig Kikkerten! — Jo, der er to Blus, det er Sandhammeren! Og der har vi Hammershus Fyr! Hvad sagde jeg!“

— „Jeg synes, det slingrer saa rædsomt!“ lød det nede fra Teilgaard.

„Ja, det gjør det altid i Hammervandet — men det bliver meget værre!“ trøstede Randrup.

Sophus Bauditz: Jul i Skovridergaarden.

„Jeg synes heller ikke, jeg er rigtig rask!“

„Kom Du saa op og faae en Mundfuld frisk Luft, det hjælper nok!“

„Aa, jeg kan jo egentlig lige saa gjerne blive liggende her og være daarlig.“

„Ja, det kan Du ogsaa! Godnat, Teilgaard!“

„Godnat!“

Klokken Syv faldt Ankeret udfor Allinge; Vinkel gik i Jollen og lod sig ro ind i Havnen. Just som han var gaaet fra Borde, kom Teilgaard op paa Dækket.

„Nu har vi nok smult Vande“, sagde han. — „Hvad er det! Vinkel, hvor gaaer Du hen?“

„Han har Forretninger iland“, svarede Randrup.

„Naa, ja det er vel rimeligt nok! Men han sørger da for at faae noget Proviant med tilbage? — Vinkel! Haløi, Vinkel! Tag en røget Lax med! — Troer Du, han kunde høre, hvad jeg sagde, Randrup?“

„Jo, det kunde han nok! Gaa Du blot til Køis igjen, nu skal jeg til at indhente det Forsømte.“

„Du siger Noget! Jeg troer ogsaa, jeg vil faae mig en Morgenlur, for det har været en urolig Nat. — Sov vel!“

„Tak, i lige Maade!“

Op ad Formiddagen vaagnede Jespersen, og noget efter de to Andre. En lang og styrkende Søvn, som ikke var bleven forstyrret ved at læse over Østersøen, havde gjengivet ham det Meste af hans Sinds Ligevægt og Sikkerhed i Optræden.

„Jeg maa sige, at det forekommer mig at være en, mildest talt, eiendommelig Opførsel af Vinkel saadan at gaa iland uden os Andre, og uden at man aner, hvor han er henne, og naar han kommer tilbage!“ sagde Jespersen, da Teilgaard fortalte ham, at Rhederen var borte.

„Ja, hvad skal man sige til det!“ svarede Randrup.

„Han har jo sine Luner“, bemærkede Teilgaard resigneret.

„Ja, men dette er dog virkelig for galt! — Jeg vil iland! Jeg vil se Bornholm!“

„Saa kommer Du til at svømme“, sagde Randrup, „for Jollen er her ikke, den venter paa Vinkel inde i Allinge Havn!“

„Det er jo ligefrem uforskammet!“ vedblev Jespersen. „Men det agter jeg ogsaa at sige ham, der er dog Grænser for, hvad selv han kan byde En!“

— „Der kommer Jollen!“

„Er Vinkel med?“

„Ja, vist er han med! — Se, han vifter med Hatten og slaar ud med Armene!“

„I skal se, han har faaet en stor, røget Lax med!“ udbrød Randrup.

„Det forandrer ikke i mindste Maade min Opfattelse af Sagen!“ sagde Jespersen. „Det er og bliver en Hensynsløshed uden Lige!“

— „Hurra!“ raabte Vinkel og sprang ombord. „Jeg er det lykkeligste Menneske under Solen!“

„Du generer Dig i det mindste ikke!“ bemærkede Jespersen kort.

„Genere mig, nu da jeg — men kan I da ikke se noget paa mig! Seer jeg ikke ud som et andet Menneske!“

„Er Du bleven barberet inde i Allinge?“ spurgte Teilgaard.

„Jeg er bleven forlovet, Du! Nu er det skeet: hun har sagt Ja, og — ja, jeg kunde gjerne kysse jer Allesammen!“

„Forlovet!“ lød det i Kor fra Jespersen og Teilgaard, mens Randrup gav Vinkel et ordentligt Slag paa Skulderen og sagde: „Til Lykke, Du! Det kan jeg lide!“

„Det kan vel ikke ansees for indiscret at spørge, med hvem?“ sagde Jespersen køligt.

„Og det kan Du spørge om!“ vedblev Vinkel. „Er der da mere end een Ulla Tegner til i hele Verden!“

„Ulla Tegner!“ udbrød Jespersen, uden endnu at kunne give sin Glæde over det Skete Rum, saa

overvældet var han. „Det maa da være gaaet pr. Telegraph!“

„Nei, Du, det er gaaet mundtligt i bedste Orden!“

„Er hun da herovre!“

„Ja, min Sandten, er hun herovre! Det fik jeg at vide paa Nybrogaard!“

„Men saa vilde Du jo netop hjem?“

„Ja, det vilde jeg ogsaa, eller, rettere sagt, jeg vidste ikke selv, hvad jeg vilde, og det har jeg egentlig ikke vidst i de sidste tre Uger, jeg har slet ikke været Menneske. Men saa var det igaar Middags — ja, jeg kan ikke saadan forklare det, men da jeg kom til at tænke paa, at jeg sad fast og ikke kunde komme af Stedet, og at hun var ovre paa Bornholm forat sige Farvel til sin gifte Søster og i Eftermiddags skulde reise over Ystad op til en Onkel i Smaaland, hvor hun skal blive hele Vinteren — ja, saa maatte jeg afsted, jeg maatte have Vished!“

„Gud bevares, hvor det ligner ham!“ sagde Teilgaard til Jespersen.

„Det maa jeg sige“, svarede Denne, „det er det mest overraskende, jeg endnu har oplevet! — Til Lykke, Fætter, og Gud velsigne Jer begge To!“

Jespersen fik travlt med at rømme sig og pudse sin Næse, for han vilde ikke for Alt i Verden lade sig mærke med, at han var bevæget.

— „Peter! Op med Champagnen!“ raabte Vinkel. „Tag tre Flasker til at begynde med! Teilgaard lukker dem nok op!“

Jespersen var saa hurtig bleven Herre over sin Bevægelse, at han, da Champagnen skummede i Ølglassene, kunde ønske sin Fætter til Lykke i et længere Foredrag, hvori Grundtanken var, at Menneskene ganske vist vare udrustede med og handlede efter fri Villie, men at denne dog led en ikke uvæsentlig Indskrænkning derved, at en forud bestemt Skjæbne — der var ensbetydende med det for Individet selv Bedste — gjorde sin Indflydelse gjældende og tilsidst ogsaa vilde seire, forudsat, at man da ikke alt for egensindigt kjæmpede imod den, og at der var gode Mennesker, som, bevidst eller ubevidst, gjorde sig til Skjæbnens Redskaber.

„Som et saadant Redskab troer jeg, uden at være ubeskeden, at turde betegne mig selv“, sagde han. „Jeg er ganske vist et uværdigt Redskab —“

„Hør!“ sagde Teilgaard opmuntrende.

— „men, uden at overvurdere min egen Virksomhed, tør jeg dog paastaa, at min, fra et maritimt Standpunct maaske ikke aldeles forsvarlige Manøvre under Tærø —“

„Hør!“ sagde Randrup.

— „alligevel har været en af de uendelig smaa Aarsager, der bidrage til at fremme det uendelig Store.“

„Bravo!“ raabte Vinkel.

„Ja, jeg vover at gaa videre og sige, at selv den Omstændighed, at Nybrogaard er under Restaurering heller ikke er uden Betydning for det Drama, hvis lykkelige Afslutning vi her feire.“

„Det var meget!“

„Ja, men det er ikke desto mindre Tilfældet! Blev Nybrogaard ikke restaureret, vilde en Malersvend neppe have henstillet en Krukke med mørk —“

„Sort!“

— „med sort Oliefarve i det Kammer, hvor en her Tilstedeværende nød en kort og afbrudt Hvile; han vilde ikke have havt et Uheld, som jeg tør forudsætte er almindelig bekjendt, og som jeg af flere Grunde ikke ønsker at dvæle udførligere ved, og han vilde altsaa heller ikke være kommen ombord før I Andre, ikke have truffet en Aftale med den værdige Rasmus Jensen — en Aftale, som forresten, seet fra et andet Synspunct, viste sig at være overflødig — og som Følge deraf heller ikke have vaaget, mens I Andre sov, og ikke grebet Roret i det afgjørende Øieblik, da Skjæbnen forlangte det! I seer altsaa klart, hvorledes selv de tilsyneladende ubetydeligste Omstændigheder —“

„Stop en Kjende!“ sagde Randrup. „Hvem var det, der foreslog, at vi skulde tage til Nybro-

gaard, hvor Vinkel hørte, at hans Skat var paa Bornholm? Det var mig!”

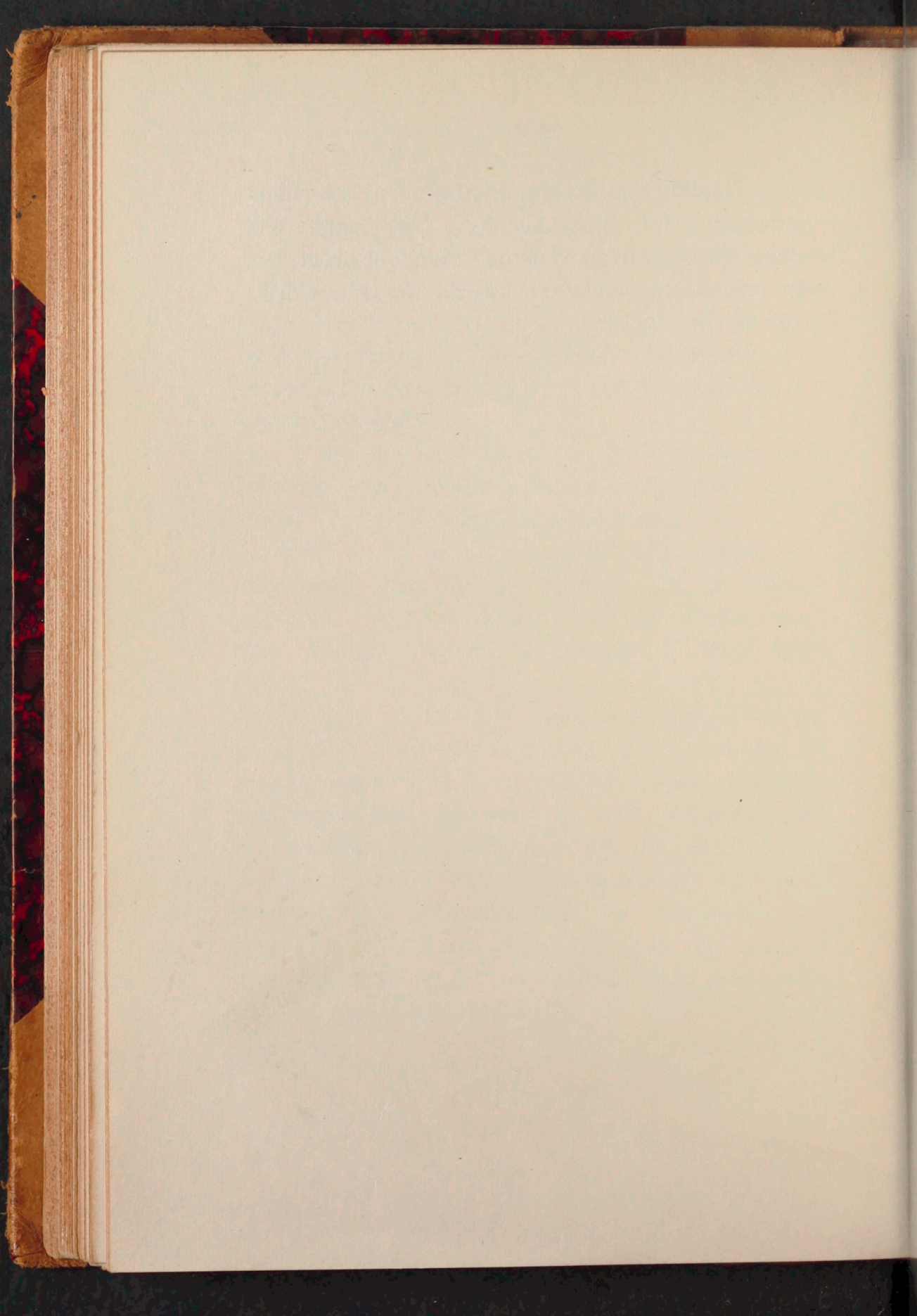
„Ja, og hvem var det, der sagde til Vinkel, dengang vi stod paa Grund, at nu kunde man ingen Steder komme, og at det var rart, Ingen af os havde Noget at haste efter?“ bemærkede Teilgaard. „Det var sgu mig, og det var dog det, der gjorde Udslaget!”

„I har alle Tre, hver paa sin Viis, været mere for mig, end jeg nogensinde kan gjengælde!“ sagde Vinkel. „Tak for godt Kammeratskab!”

„Rhederen leve!“ sagde Rasmus Jensen, som tilligemed Peter fik sin rigelige Del af Champagnen. „Og en Skaal for, at Fruen snart maa komme ombord i „Svanen“! Hun leve! Hurra!”

— „Ja, I fortænker mig vel ikke i, at jeg følger min Forlovede og ikke tager med Jer tilbage?“ sagde Vinkel noget efter. „Dig, Randrup, overdrager jeg naturligvis at seile Kutteren hjem — foreløbig til Kjøbenhavn og saa til Fyen — Teilgaard faaer uindskrænket Raadighed over Vinkjeldereren og Spisekammeret, og Jespersen maa sørge for god Tone ombord. — Ja, Du skal jo være paa Kontoret i Overmorgen, Fætter, saa I maa lette allerede i Eftermiddag!”

— Henimod Solnedgang passerede „Svanen“ Hammershus for hjemgaaende. Der oppe, paa Bænken over „Løvehovederne“, stod et ungt Par ivrigt viftende, og Kutteren hilsede tre Gange med Flaget til Ære for dem.

BOGEN, DER GJORDE LYKKE

Det var en Efteraarsaften i Tirslund Præstegaard ovre i Jylland. Pastor Borup havde lige læst „Berlingske Tidende“ og lod den gaa videre til Capellanen; fra ham gik den til Døtrene og endte hos Fruen, der klippede Feuilletonen af — det var ganske den samme Rangfølge, der iagttoges ved Udskjænkningen af Eftermiddagskaffen.

„Gud, hvor det maa være en storartet Bog!“ udbrød Frøken Marie, der for Øieblikket afbrød sin Avislæsning.

„Hvilken Bog?“ spurgte Søsteren, Frøken Louise.

„Den, der er anmeldt her i „Berlingske“: en ny Roman, der hedder „Clara“. Tænk, der staaer om den, at der i mange Aar ikke er skrevet saa god og interessant en Bog herhjemme.“

„Ja, jeg lagde ogsaa Mærke til den Anmeldelse“, sagde Capellanen, og Præsten bemærkede, at det kun var kjedeligt, Bogen var saa dyr, for ellers havde han nok Lyst til at eie den; „det maa være noget virkelig Betydeligt efter Anmeldelsen at dømme“, tilføjede han.

Ude paa Landet nærer man jo en Respect, som ikke kjendes i Byerne, for hvert Ord, der staaer i Avisen, o: den Avis, man selv holder, ikke andre. „Berlingske“ roste „Clara“, ergo var „Clara“ en fortræffelig Bog, i alt Fald i Tirslund Præstegaard.

Det viste sig imidlertid, at andre Blade omtalte Bogen lige saa rosende, den blev solgt og læst, citeret og kommenteret, og Præstefamilien fra Tirslund var i Løbet af fjorten Dage i to Selskaber der paa Egnen, hvor „Clara“ var det almindelige Samtaleemne. — „Det er ogsaa ærgerligt, at man skal sidde som en Gaas, naar man kommer ud imellem Mennesker“, sagde Frøken Marie — hun var den litteraire af Søstrene. „Alle Andre kan tale med om den Bog, men vi ikke — jeg kunde have Lyst til selv at købe den!“

„Gud, Marie, vilde Du smide fem Kroner bort til det!“ sagde Frøken Louise. „Saa faaer Du nok ikke meget tilbage til Julepresenter.“

„Nei, det veed jeg nok, og derfor gjør jeg det jo heller ikke, men ærgerligt er det!“

„Maaske kommer Bogen i Læsetasken næste Gang“, trøstede Fruen.

„Nei, saamænd om den gjør!“ svarede Marie. „Provsten, der staaer for Læseselskabet, beholder jo altid de nye Bøger, som duer noget, lige til hele Huset har læst dem, og saa lader han dem komme først til Møller Frederiksen, det kjender vi nok!“

„Der kan være Noget i det!“ indrømmede Præsten, og Frøken Maries Skepsis viste sig heller ikke at være overdreven, for der kom ingen „Clara“ i Læsetasken; den ene Gang indeholdt den en livlig Afhandling om de Pseudo-Isidorske Decretalers kirkehistoriske Betydning, og næste Gang anden Del af „Den grønne Ridder.“ — Det var meget trist.

— „Jeg troer, jeg gaaer over til Pastor Lassen i Egebæk“, sagde Capellanen en Eftermiddag. „Jeg har hørt, at han skal have faaet „Clara“ til Laans inde fra Byen, og saa kunde vi maaske laane den hos ham.“

„Ja, gjør det, lille Jensen, sagde Præsten. „Jeg er ogsaa ganske nysgjerrig efter den Bog.“

Og lille Jensen tridsede af, og lille Jensen kom til Pastor Lassen og fremsatte sin Anmodning.

Morten Luther var en stor Mand, men det er Jammerskade, at han ikke har været forudseende nok til at kunne beregne Tidernes Udvikling. Da han skrev sin Forklaring til det 10de Bud, indskjærpede han Menneskenes Børn, at de ikke maatte begjære deres Næstes Tyende eller Fæ, og den Forklaring har frugtet, for det maa dog siges, at være forholdsvis sjældent, at Nogen nu kommer og vil laane en Pige eller en Ko; Bøger derimod, dem begjærer man saamænd, uden at genere sig, af sin Næste, og der er Folk, som i Miles Afstand kan veire, hvor en Bekjendts Bekjendt har kjøbt en Bog, som man kan slaa ned paa, saa det vilde rigtignok

være rart, om Luther havde forklaret det 10de Bud som ogsaa omfattende Literaturen. — Naa, det har han nu ikke gjort, og derfor kan man jo heller ikke med Billighed bebreide lille Jensen, at han hin Eftermiddag, benyttende sig af apostolisk Befordring, kom til Egebæk, hvor han var saa heldig at træffe Familien hjemme.

Vandringen var forresten resultatløs. Pastor Lassen havde ganske rigtig laant „Clara“ af en Bekjendt i Byen, men den var forlængst laant ud igjen og lovet til tre Andre, saa lille Jensen og Præstefamilien i Tirslund vare lige nær.

„Ja, ja, kommer Tid, kommer Raad“, sagde Pastor Borup, „vi faaer vel nok engang den Bog fat!“

— Julen nærmede sig med stærke Skridt, der var kun en Uge til Juleaften.

„Imorgen maa vi virkelig have Slæden til Byen“, sagde Fruen til sin Ægtemage. „Tænk, vi har sletingen Indkjøb faaet gjort endnu!“

„Aa, Du med dine Julegaver“, svarede Præsten. „Jeg bryder mig ikke om at faae Noget!“ — og denne Udtalelse kunde nu, strengt taget, nok forsvares, eftersom den gode Præstekone jevnlig overraskede sin Mand med saadanne Julegaver som Dagligstuegardiner eller et Bordteppe.

Naa, det gik naturligvis alligevel, som det gaaer i enhver velordnet Husholdning: Fruen fik sin Villie, næste Formiddag holdt Bredslæden for Døren. Capel-

lanen og Frøken Marie — det var de To, der skulde afsted — indpakkedes i en Uendelighed af Pelse og Shawler, Niels Kusk fik af de Forskjellige sine sidste hemmelige Commissioner — skriftligt leverede, for ellers glemte han dem — og saa gled Slæden ud af Gaarden. — „Husk to Lod Cardemomme, Niels, det glemte jeg!“ raabte Præstefruen efter ham, og et Øieblik efter døde Bjeldeklngen hen.

Inde i Byen skiltes Capellanen og Frøken Marie efter først i skjøn Samdrægtighed at have været inde hos Conditoren at drikke Chokolade — Capellanen tracterede — og saa gik Hver sine Veie. Marie var hos Modehandlerinden og hos Manufacturhandleren, paa Apotheket og i 50 Øres Bazaren, og først hen paa Eftermiddagen naaede hun ind til Boghandleren. — „Jeg vilde gjerne have „Clara“,“ sagde hun.

Den litteraire Frøken havde nemlig fattet den snedige Idee at forære sin Søster Bogen, ikke saa meget fordi hun egentlig troede, at Louise vilde sætte synderlig Pris paa den, som fordi hun selv saa rædsomt gjerne vilde have den, men dog ikke syntes, hun kunde være bekjendt at købe den til sig selv.

„Beklager meget“, sagde Boghandleren, „jeg har ikke flere!“

„Gud, det er da ikke muligt! — Men jeg kan vel faae den sendt ud inden Jul?“ spurgte Marie meget nedstemt.

„Nei, inden Jul kan det ikke blive“, lød det trøstesløse Svar, „for den er udsolgt hos Forlæggeren, og det nye Oplag kommer først efter Jul.“

„Det var da rædsomt ærgerligt!“ klagede Frøken Marie. — „Men troer De ikke, jeg kan faae den hos Truelsen?“ — det var Byens anden Boghandler.

„Nei, svarede der, „han solgte den sidste igaar. Jeg havde fire Exemplarer staaende, men de gik alle i Eftermiddag — der er voldsom Rift om den Bog!“

Saa kjørte Frøken Marie hjem til Tirslund uden „Clara“ men med Capellannen, og Niels Kusk aflagde om Aftenen Regnskab for Udførelsen af alle sine Commissioner, hvorved det viste sig, at han havde husket Alt, undtagen Cardemommen.

— Juleaften kom. En Psalme var sunget, og man gik ind til Julebordet.

„Iaar har jeg da Noget til Dig, lille Fa'er, som jeg veed, Du vil blive glad for“, sagde Fruen og rakte sin Mand en Pakke. Han aabnede den, men saae uendelig flou ud ved det — det var „Clara“.

„Men hvor i Alverden er Du dog falden paa at give mig den!“ udbrød han halvt vranten.

„Er det „Clara“?“ spurgte Capellannen bestyrtet. „Det er virkelig meget kjedeligt, for jeg havde glædet mig til at overraske Pastoren — værsgod, her er min!“

„De ogsaa, lille Jensen!“ sagde Pastoren med

en Betoning, som da Cæsar sagde: „Ogsaa Du, min Søn Brutus!“

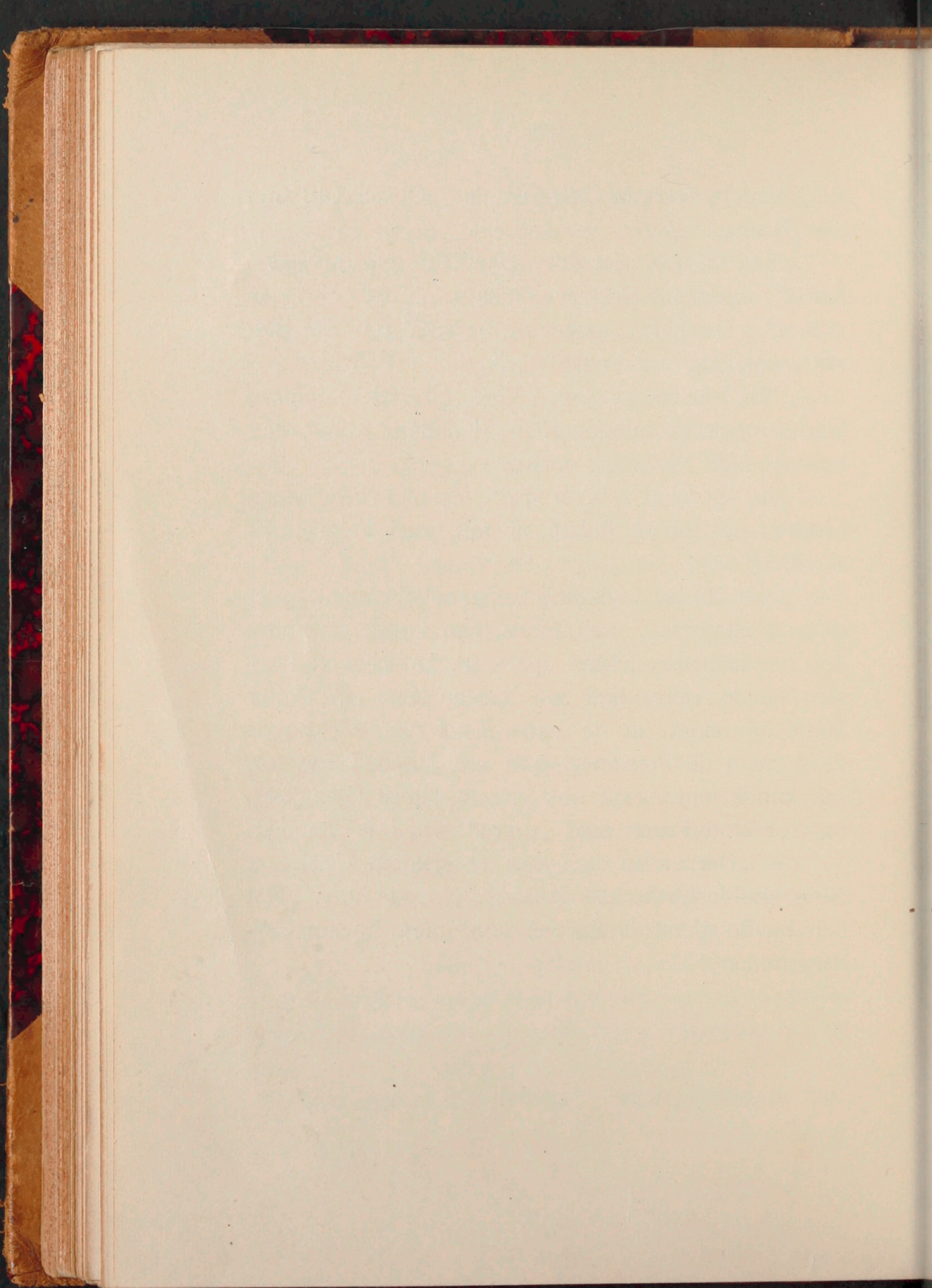
„Saa vil jeg slet ikke give Dig min Julegave, Marie“, erklærede Frøken Louise, „for det var ogsaa „Clara“. Du har jo gaaet og snakket om den Bog saa længe, og saa tænkte jeg“ —

„Nei, det er dog ved Gud for galt!“ udbrød Marie, formeligt indigneret. „Men hvor kunde dog ogsaa baade Mo’er og Jensen og —“

„Ja, kjedeligt nok er det“, sagde Fruen, „men hvad er det for en Pakke til mig med Fa’ers Udskrift?“

„Aa, det er Ingenting“, svarede Præsten, „det er en Feiltagelse“, men inden han kunde forhindre det, havde Fruen lukket op — ja, naturligvis: Præsten havde været lige saa snedig som sin Datter Marie og tænkt, at da hans Kone saa tidt havde givet ham de Presenter, hun selv havde Brug for, saa kunde han ogsaa nok engang gjøre Gjengjæld, og der stod Fruen med „Clara“ Nr. 4 i Haanden.

— „Det er nu da ogsaa et sjældent Uheld, at Niels skulde huske alle de Bøger“, sagde hun: „blot han havde glemt et Par af dem, men husket Car-demommen!“

30° REAUMUR

Breve fra Premierlieutenant i Garden Louis Gerner
til Forstcandidat Peter Isberg.

I.

Wiesbaden, d. 10. Juli 18—.

Kjære Peter!

Jeg antager, at det tyske Frimærke udenpaa Convoluten i Forbindelse med min, mere characteristiske end egentlig let læselige Haandskrift allerede har gjort Dig nysgjerrig, og forsaavidt Du ikke forinden Aabningen af Brevet har opdaget, at det bærer Poststemplet „Wiesbaden“ — det vil det nemlig gjøre, naar Du modtager det — henviser jeg Dig til foranstaaende Overskrift, der løser enhver mulig Tvivl om mit nuværende Opholdssted.

Du veed maaske, at jeg i Foraaret — nei, hvor skulde Du i Grunden vide det fra? Jo, seer Du, i Foraaret fik jeg Gigtfeber, blev emballeret i Tjære-Jute fra Øverst til Nederst, madet som et Svøbelsebarn og tyllt med Salicyl. Da min øvrige Person saa langt om længe vilde melde sig til Tjeneste igjen, meldte Undersaatterne sig fra, og

Lægen beordrede mig til Wiesbaden. Jeg protesterede, men det hjalp ikke; i det Hele taget har jeg gjort den Erfaring, at de to Situationer her i Livet, i hvilke det falder et Menneske vanskeligst at hævde sin medfødte Værdighed og i det Hele taget optræde med den fornødne Autoritet er, naar man som Patient taler med sin Læge, og naar man, berøvet alle sine Beklædningsgjenstande, fremstilles for de uniformerede Sessionsherrer — Gudbevares, Peter, hvor Klæder hjælper paa Selvfølelsen! — Naa, jeg reiste, og *me voila!*

Veed Du, hvor Wiesbaden ligger? Ja, Du veed det naturligvis nok saadan omtrentlig, det vidste jeg ogsaa; men nu veed jeg, at det ligger i det tidligere Fyrstendømme Nassau. Det vidste Du ikke, vel? — Nei, Du har aldrig udmærket Dig ved geographiske Kundskaber, Peter, det skal Du ikke rose Dig af!

Igaar Eftermiddags Klokken henad Sex rullede jeg ind paa Banegaarden her, lod mine Kufferter blive staaende og gik ud i Byen forat vælge mig et Hotel — jeg kan nemlig nok lide selv at se mig for, inden jeg træffer en Afgjørelse angaaende mit Opholdssted i en hel Maaned. Allerede ved de første Skridt henad den store, brede Alleegade, der gaaer lige ned til Stationen, var der forbeholdt mig en Overraskelse, som tillige var en stor Skuffelse. Jeg havde nemlig forestillet mig Wiesbaden som Noget i Retning af venlige Villaer paa skov-

klædte Skraaninger, Bjerger ragende op rundt omkring og yndefuldt slyngede Aaer, hvor jeg i ledige Timer kunde fiske Foreller. — Det havde Du maaske ogsaa tænkt Dig, Peter? Ja, i saa Fald maa Du virkelig tænke om igjen, for er der Noget, Wiesbaden ikke er, saa er det en Idyl. Det er en stor, varm By, bestaaende af Butiker og Hoteller og med 70,000 Sjæle; der er ikke andet Vand end de varme Kilder, og Bjerger kan man maaske se, naar man kryber op i et Kirketaarn, men det har jeg endnu ikke prøvet. Jeg drev om i Gaderne paa Lykke og Fromme og saa paa Hotellerne, men der var ikke noget, hvis Ydre rigtig tiltalte mig. Omsider standsede jeg midt imellem to, der laa lige overfor hinanden og saa temmelig ens ud; det ene hed „Zum schwarzen Engel“ og det andet „Zum rothen Juden“ — Du veed maaske, at Hoteller og Apotheker i Tyskland have Privilegium paa at vælge de mærkeligste Navne og benytte de eiendommeligste Farvesammenstillinger. Naa, jeg saa paa Jøden, og jeg saa paa Engelen, og efter nogen Vaklen bestemte jeg mig for Jøden, dels fordi jeg er en fordomsfri Mand, Peter — det er Du ikke! — dels fordi Engelen havde Eftermiddagssol. Saa gik jeg tilbage til Stationen, fik Kufferterne og mig selv op i en tospændig Droske — man maa altid passe at ankomme paa standsmæssig Maade — og fem Minutter efter rullede jeg hen foran Hotellet. Portier'en ringede paa Stormklokken, og ud styrtede

fire kjoleklædte Opvartere fulgte af Værten selv i egen høie Person. Efter nogen Vragen valgte jeg to ganske hyggelige Værelser, spiste til Aften, gik i Seng og sov sødeligt. — Nei, min Sæl, om jeg gjorde! Der kan man se et nyt Bevis paa, hvorledes Sprogets banaleste Fraser kan glide En i Pennen, uden at man veed af det! Jeg sov sgu alt andet end sødeligt, for jeg laa og kastede mig den hele Nat, og da jeg vaagnede imorges — man kan vel forresten egentlig ikke tale om at vaagne, naar man ikke har sovet! — naa, imorges var mit Ansigt og mine Hænder fulde af røde, sviende Knopper, saa jeg er temmelig paa det Rene med, at her er Væggetøi; er det Tilfældet, flytter jeg naturligvis.

I Formiddags gik jeg saa hen til den mig anbefalede Læge forat faae Besked om Kuren — jo, Du kan tro, jeg fik Besked! Skjønt det skulde synes at være den simpleste Ting af Verden at sige, hvor meget Vand man skal drikke, og hvor længe man skal være i Bad, troer jeg nok, at min ny Æskulap brugte en lille halv Time til det, saa omstændelig var han. Han begyndte ogsaa paa at tale om Diæt, men da jeg saa i al Uskyldighed spurgte, om jeg ikke maatte drikke Øl, var han nær ved at faae et Tilfælde: Diæt uden Øl kan en Tysker slet ikke tænke sig!

Nu sidder jeg her paa mit ensomme Værelse og skriver til Dig, men bliv bare ikke vigtig over

denne Udmærkelse, Peter, og bild Dig ikke ind, at den skyldes dine Fortjenester eller gode Egen-skaber overhovedet: jeg skriver nemlig til Dig af to Grunde: dels forat Du snarest muligt skal gjøre Gjengjæld — Du har saamænd ingen Ting at forsømme med det! — dels fordi jeg ikke veed, hvad jeg skal bestille — det er da to gyldige Grunde!

Skriv nu snart, hører Du! Ethvert Brev, der bærer mit agtede Navn i Forbindelse med den røde Jødes, vil sikkert naa mig og blive modtaget med den Taknemmelighed, hvormed man i Arken modtager et Olieblad fra den faste Omverden.

Din hengivne

Louis Gerner.

II.

Wiesbaden, 26. Juli.

Forholdsvis elskværdige Peter!

Naar jeg igjen idag sender Dig en Epistel, der vistnok oven i Kjøbet bliver temmelig lang, saa maa jeg atter paa det Indstændigste advare Dig imod herfra at drage nogen som helst for Dig smigrende Slutning; jeg vil blot kvittere for Modtagelsen af dit — forresten uforskammet korte — Brev, og dernæst har jeg en aldeles uimodstaaelig Trang til at give min i næsten en hel Uge opsparede Arrigskab Luft — den synes jeg passende, Du kan bruges som Object for.

Her er skrækkeligt! Jeg skal give Dig en udførlig Beretning om, hvorledes Dagen gaaer for lille Lise, saa kan Du selv dømme. Klokken Sex staaer jeg op, efterat have tilbragt en Nat i haabløs Kamp med — ja, med hvad skal Du senere faae at vide — og saa gaaer jeg ned til „Kochbrunnen“ forat drikke Vand. „Kochbrunnen“ er Byens Livsbetingelse, *nervus rerum gerendarum*; op af Jorden

vælder en koghed, boblende Kilde, over den er bygget en Pavillon, og her modtager man af Kildenymphens Haand et Glas Vand, der skal drikkes saa varmt, som det er muligt. En eller anden forhærdet Synder — naturligvis en indfødt Wiesbadener! — har engang i en ledig Time udfundet, at „Kochbrunnen“s Vand skal smage som tynd Bouillon, og denne frække Paastand vil Du derfor se gjentaget i alle mulige og umulige Reisebøger og høre fremsat af Læger og Lægfolk. Ja, Peter, skal det ligne Kjødsuppe, saa har jeg seilet i Suppe hele mit Liv, som Matrosen sagde! Nei, veed Du, hvordan „Kochbrunnen“ smager: den smager som lunkent Vand, man har vasket Sølvtoi af i. — Naa, det har Du maaske aldrig smagt? Ja, jeg heller ikke, før jeg kom til Wiesbaden, men nu nyder jeg Fluidumet to Gange daglig. Til Musikens Toner trænge Badegjæsterne sig i den aarle Morgen i munter Hvirvel mellem hverandre, og skjøndt det skulde synes at være temmelig ligegyldigt, om man kommer et Minut før eller senere til Brønden, er der dog et sandt Kapløb mellem Halte, Lamme, Apoplektikere og Rheumatikere, saa at det Hele minder om Hospitalslemmerne, som Uglspil lovede at kurere, naar han blot maatte lave Pulver af Den, der kom sidst. Jeg troer dog, at det Hele vilde være mig mindre ubehageligt, naar der ikke var Musik; en Marsch, naar man om Morgen rykker ud til Felttjeneste, det kan sætte

Humeur i En, og vilde de endda spille *Saint-Saëns'* „*Danse macabre*“, saa passede den dog til Situationen og Selskabet, men hvilket normalt konstrueret Menneske kan taale Valse og Potpourrier paa fastende Hjerte! Jeg ikke, Peter, og Du vistnok lige saa lidt!

Naar jeg saa har gaaet en halv Time oven paa mit Vand, hvilket maaske passende kan kaldes at træde Vande — ja, Du maa undskylde, jeg har ikke Andre end Dig at aflevere mine Brandere til — saa skal jeg i Bad. Dette vil sige, at jeg ligger en halv Time — siger og skriver en halv Time! — i Vand paa 30 °, om Réaumur eller Celsius veed jeg ikke, men gloende er det. Kan Du huske, da vi i Skoletiden vare i Pension hos Frøken Jensen, saa fik vi jevnlig, eller dog alt for ofte, en Ret, der bragte os til Fortvivlelse: det var udblødt Bergfisk. Nu veed jeg, hvordan den laves, Peter, d. v. s. jeg veed, hvordan det er at ligge i Blød, og det er rædsomt, siger jeg Dig, jeg kunde unde Dig at prøve det! Den halve Time er lige saa lang som syv andre, man bliver bitter og menneskefjendsk, og naar man endelig kommer op af Gruben, føler man en saadan Mangel paa animalsk Livskraft, at man troer, at have efterladt hele sit Corpus nede i Vandet, saa man kun bestaaer af Aand alene — hvilket jeg er materiel nok til at finde høist ubehageligt.

Jeg veed ikke, om det rigtig er gaaet op for

Dig, at jeg paa dette, i Forhold til min Opstaaen fremrykkede Tidspunct af Formiddagen endnu er ganske fastende. Hører Du, Peter, ikke en Mundfuld, Vaadt eller Tørt, har jeg faaet, undtagen „Kochbrunnen“! Det skulde man prøve paa at byde Dig, saa var Du da ikke til at komme nær! Efter Badet gaaer jeg op og lægger mig i Seng, og saa først faaer jeg Kaffe. Den følgende Time tilbringes med at jage efter Moskitoer — ja det er sandt, dem har Du ikke hørt om! Jeg troer, jeg skrev i mit forrige Brev, at jeg den første Morgen vaagnede stærkt forbidt og havde en lumsk Mistanke om, at det skyldtes Væggetøi. Da jeg den næste Morgen var endnu værre medtagen og ovenikjøbet var bleven stærkt irriteret ved paa mit Bord at finde en efter min Mening ublu „Tages-Rechnung“, hvor „*bougies*“, Lampe, Service, Badehaandklæder osv. var alt for samvittighedsfuldt specificeret, gik jeg sporenstregs ned til Portier'en og spurgte ham saa arrigt som muligt, om det ikke var en Feiltagelse, at man havde glemt at opføre Væggetøiet paa min Conto, for hvad det angik, saa havde det sin Rigtighed. Jeg troer ikke, den agtbare Cerberus kunde være bleven mere forfærdet, om jeg havde fortalt ham, at der var Pest i Huset. Han stirrede paa mig med opspilede Øine og fremstammede dybt rystet et „Umuligt!“ — „Troer De da, jeg har bidt mig selv?“ sagde jeg og pegede paa mit Ansigt. Hans klarede øieblikkelig op, og i en

overlegen, docerende Tone sagde han: „Aa, Moskitoerne!“ „Hvad behager?“ spurgte jeg, og saa fik jeg en lang Forklaring om, at Wiesbaden blandt meget Andet ogsaa udmærker sig ved at huse Millioner af rigtige, tropiske Moskitoer, der, ligesom Befolkningen, leve af at udsuge Badegjæsterne; „men Lieutenanten kan jo faae et Moskito-Net om Sengen“, tilføiede han. Det fik jeg, og jeg ligger derfor nu ligesom i et colossalt Flueskab; ingen Moskito kan krybe gennem Nettet, naar det først er slaaet ned, men det er altid saa heldigt, at en lille Flok slipper ind i Buret sammen med min Ringhed, og med den slaaes jeg saa Natten igjennem. Da Du jo som Forstmand maa være et Stykke af en Entomolog, sender jeg hoslagt en af mine Fjender, som jeg fangede for lidt siden; siig saa ikke, at jeg har glemt at sende Dig en Erindring fra Wiesbaden! Jeg har, som Du vil se, anbragt den i presset Tilstand paa et af de Visitkort, jeg for mulige Tilfældes Skyld har anskaffet: *Lieutenant de la garde de S. M. le Roi de Danemark*“, det tager sig dog ganske anderledes ud paa Fransk end paa Dansk, hvad?

Jeg gider ikke skrive mere idag, dels fordi Varmen er alt for overvældende, dels fordi Pennen er til at blive vanvittig over. Kjender Du Hotel-penne, Peter? De har i Reglen kun een Spids, men har de to, kan man være vis paa, at hver af dem er bøiet sin Vei, omtrent som paa den Fugl

Korsnæb, og Vædsken, der præsenteres En under Navn af Blæk, minder alt for uhyggeligt om en Grøft med brunt, slimet Vand og Mudder paa Bunden. Naa, det kan Du vel forresten se af Brevet, uden at jeg behøver at gjøre Dig opmærksom paa det.

Skriv pr. omgaaende, hører Du! Hvor kjedsommelige og indholdsløse dine Breve end pleie at være, ville de dog kunne lignedes ved Manna i Ørkenen — Du seer, at jeg stadig anvender gammeltestamentlige Lignelser — for

Din, trods Alt, hengivne
L. G.

III.

1. August. Idag er Du naturligvis paa Bekasinjagt, dit Afskum, og jeg — jeg er fremdeles i: — Wiesbaden!

Fortræffelige Peter!

Aarsagen til, at jeg sætter et saa smigrende og til Virkeligheden saa lidet svarende Adjectiv foran dit temmelig vulgaire Døbenavn, maa ene søges deri, at jeg efterhaanden er bragt til et saadant Høidepunkt af Fortvivlelse over Opholdet her, at jeg finder Alt og Alle udenfor Wiesbaden — ogsaa Dig — ligefrem tiltalende. Her er nemlig ikke til at holde ud.

Saavidt jeg husker, lovede jeg Dig i Begyndelsen af mit sidste Brev en udtømmende Skildring af, hvordan min Dag gaaer, men jeg troer nok, jeg stoppede paa Halvveien, dels fordi jeg ikke gad skrive mere, dels fordi Pennen var umulig. Da jeg nu imidlertid har anskaffet egne Skrivematerialier og lige saa godt kan spille min Tid paa at kradse et Brev op til Dig som paa en hvilken som helst

anden unyttig Beskjæftigelse, vil jeg forsøge at supplere det Manglende.

Naar jeg for anden Gang i Løbet af Dagen er staaet op og har trukket Toilettet ud saa længe som muligt, driver jeg i Reglen et Par Timer om i Byen. Det Mærkeligste ved denne er, at den udelukkende bestaaer af Hoteller og Butiker, og egentlige Indfødte i almindelig Forstand existere derfor heller ikke, eller ere ialtfald lige saa sjeldne som Rødhuder i de Forenede Stater. Naar hertil føies, at alle Handlende ere „Hof-Leverandeurer“ til et Par Keisere og et halvt Dusin Konger, og at Du ikke kan kjøbe nogen Gjenstand lige fra Kufferter til Tandbørster, uden at den i Guldbogstaver bærer Indskriften „Erinnerung an Wiesbaden“, troer jeg at have sagt Alt, hvad der kan siges om den egentlige By. Min eneste Formiddagsadspredelse er at lade mig barbere — det tager nemlig her en lille halv Time, og saa er den anvendt. Jeg har ogsaa ladet mig klippe, men da Umennesket forstod min Anmodning om at „tage dygtig af“ saaledes, at jeg nu ligner et skoldet Kalvehoved, er jeg desværre afskaaren fra at drive denne Sport i de første Uger; det er meget sørgeligt, for det gaaer ellers Formiddagen saa rart med.

Naar jeg omsider har faaet Klokken til at blive noget over 12, gaaer jeg hjem og gjør igjen Toilette — her holder man nemlig overalt Middag Kl. 1. Denne nyder jeg enten her i den røde Jøde

eller ogsaa i Restauranten i „Kurgarten“, men begge Steder er der lige kjedsommeligt. I Løbet af en Time serveres der under en trykkende Varme og en lige saa trykkende Stilhed syv, otte Retter Mad, af hvilke den første ufravigeligt kaldes Suppe og lige saa ufravigelig bestaaer af „Kochbrunnen“ med Rødder paa. Ingen snakker høit; Enhver, af hvad Nationalitet han saa er, nærer nemlig en panisk Skræk for at røbe sig ved sit Maal og derved komme i Kast med Landsmænd, hvilket, Gud maa vide hvorfor, af alle dannede Individer ansees for den største Ulykke, der kan times En. Min eneste Fornøielse er at see paa en aldrende, med en større Ordensroset i Knaphullet forsynet Herre, som daglig troner for Bordenden i Hotellets store Spisesal; jeg har ham nemlig lumsk mistænkt for at være „Table-d'hôte Major“. Veed Du, hvad det er, Peter? Det er en forholdsvis agtbar Gentleman, der absolut maa være decoreret, og som af vedkommende Hotel-eier faaer frit Ophold, imod at han ved sin hele Apparition giver Middagen et vist Relief; han er altsaa — ligesom Brandmajorer og Tamburmajorer — mere en Luxusgjenstand end egentlig til Nytte, men fornøie mig baade ved sin Appetit og ved sin Værdighed, det gjør han. Ubetinget Ærgrelse derimod har jeg af de engelske Familier. Jeg vil ikke tale om, at det ligefrem generer mit Øie daglig at se paa alt det tærnede Tøi, de ugler sig ud i — stortærnet som Brolægning og smaattærnet som

Postpapir — og jeg skal heller ikke opholde mig ved, at det i 30° Varme er utaaleligt at se Mænd og Kvinder iførte Ulddragter af Tykkelse som Hestedækkener, men hvad jeg finder ligefrem ufor- skammet er, at de engelske Familier altid skal klumpe sig sammen ved et Bord for sig selv, lige- som vi Andre ikke vare dem gode nok. Ja, naar de saa endda vare gemytlige indbyrdes, men de sidder, som om de vare hypnotiseret stive, og gider ikke engang lukke Munden op til hinanden; den Eneste af dem, der en Gang imellem siger to Ord, er en lang Stængel, der ligner „Dumme Peter“ i en Cirkus, og som, naar han taler, frembringer en Lyd, som om han gurglede Halsen med Kamillethe. Saa gaaer han desuden altid med Hat paa i Læse- salen og er i det Hele umaadelig storsnudet, men han skal da ogsaa være Lord, hedder det.

Efter Middag ryger jeg gjerne en Cigar i „Kurgarten“, en meget pæn Park midt i Byen, der om Formiddagen er aaben for Alle, men som om Eftermiddagen er forbeholdt de Udvalgte, der have løst et temmelig dyrt Adgangstegn til den. Noget mere aandsfortærende og deprimerende end denne Vandring rundt omkring Dammen mellem Hundreder af pyntede og aldeles ubekjendte Individer er det ikke muligt at tænke sig, og jeg troer, at selv Du vilde have Medlidenhed med mig, naar Du saae mig optræde i Tragedien „Parken rundt i 40 Dage“ — saa længe vil nemlig min Doctor gjerne have,

jeg skal holde ud, men om jeg gjør det, er vist et stort Spørgsmaal. Kan Du huske den gamle Isbjørn i zoologisk Have? Den gik Dag ud og Dag ind bestandig den samme melancholske Runde i sit Bur, haabløst resignerende paa Yderverdenens Tilløkkelser. Saaledes og ikke anderledes bevæger ogsaa jeg mig rundt i det Bur, der kaldes Kur-garten, og Lignelsen bliver kun saa meget mere slaaende, som Børn og Plebs, der ikke har betalt „Kurtaxe“, flokkevis samles udenfor Stakittet og nysgjerrigt stirre ind i Bjørnegraven. — Du kan selv dømme om, hvor vidt jeg er kommen: jeg tilbringer hver Eftermiddag en god Time med at fodre Guldanskene i Parken; *sat sapienti*, thi en mere idiotisk Beskæftigelse existerer ikke! Samtidig nyder jeg Musikken fra „Kur-Capelle“, men skjønt den naturligvis ikke er saa brutal om Eftermiddagen som om Morgenens paa fastende Hjerter, er det dog haardt nok at skulle døie de evige „Potpourrier“ og „Phantasier“. Jeg er, som Du maaske erindrer, ikke særlig musikalsk, men componere en Phantasi, det kan jeg sgu! Det bestaaer nemlig kun i at vælge en Bunke Melodier, der f. Ex. begynder med „Ich weiss nicht, was soll es bedeuten, dass ich so traurig bin“ og ender med „Mir ist so kannibalisch wohl“; dem stiller man aldeles vilkaarligt sammen, uden nogen som helst Overgang, og saa kalder man det Hele for „Das schöne Fischermädchen“ eller „Jugendklänge“, eller hvad man nu ellers har

Lyst til. Det er en ganske nem Maade at blive Componist paa, ikke sandt, Peter?

Inde i Kurhusets elegante Søilehal er der af og til Bal, men det indlader jeg mig dog ikke paa at gaa med til; nei, var der Spillebank i Kurhuset, som i den „gode, gamle Hertugs Tid“, saa kom jeg der, thi efterat have været ti Dage i Wiesbaden forstaaer jeg, at man kan forfalde til Hazard!

Ved talrige Opslag rundt omkring oplyses man om, at der paa Søndag er baade „Dobbelt-Concert“ og „Engelsk Gudstjeneste“, men jeg har endnu ikke bestemt, hvilken af de to Forlystelser jeg skal vælge — muligvis overværer jeg dog begge.

Jeg veed ikke, om jeg skrev, at her er 30° R.! Og i Skyggen, Peter! Det vil sige, Skygge findes rigtignok ikke i Wiesbaden, saa Gud maa vide, hvorfra Aviserne have deres Visdom, men at jeg hellere vil have Rekruter paa Fælleden i, hvad vi hjemme kalder stegende Varme, end vegetere i den herværende Temperatur, det er sikkert. Lev vel, og skriv snart!

Din paa Grund af Forholdene virkelig hengivne

L. G.

Det lader ellers ikke til, jeg faaer megen Brug for mine Visitkort, for de eneste Bekjendtskaber, jeg endnu har gjort, er med en lam Polak og en apoplectisk Russer.

IV.

7. August.

Peter den Første! Bedste af alle Petere!

Jeg er nu bragt saa vidt, at jeg er formelig rørt over Dig, rørt over, at Du virkelig hver tredie, fjerde Dag skriver til mig, og rørt over de Avis-pakker, som Du sender mig i mit fjerne Exil. I lige Maade takkes Du særlig for den kortfattede og overraskende Meddelelse om Frits Larsens For-lovelse, men nøiere Oplysninger udbedes om, hvem den „Julie Latour“ er, som han agter at indgaa Ægteskab med. Er hun, som det jo synes efter Navnet, veritabel Fransk, saa misbilliger jeg i høj Grad den paatænkte Forbindelse og giver neppe mit Samtykke til den, ikke fordi jeg i og for sig har Noget mod franske Damer — tvertimod! — men fordi det aldrig, eller ialtfald meget sjelden, gaaer godt, naar To af forskjellig Nationalitet gifter sig sammen. Man maa være voxet op i samme Jordbund, have fælles Sprog, fælles Traditioner, ellers forstaaer man dog aldrig hinanden — det er

idetmindste min Mening, og jeg kunde aldrig tænke mig at gifte mig med Andre end en dansk Dame — men det kan jeg rigtignok heller ikke tænke mig, saa jeg er vel egentlig en daarlig Advocat! — Han maa jo have friet paa Fransk! Jeg synes, det maa holde haardt nok at faae det, der skal siges ved saadanne Leiligheder, sagt paa Ens Modersmaal, men ovenikjøbet at maatte komme frem med det paa Fransk — aa, det er jo ligefrem latterligt!

Jeg husker ikke, om jeg i tidligere Breve har bemærket, at her er skrækkeligt, men i alle Tilfælde vil jeg for en Sikkerheds Skyld gjentage Bemærkningen og give Dig officiel Tilladelse til at offentliggjøre min Correspondance under Titlen „Breve fra Helvede“. Ja, man kan blive formelig ond, naar man mod sin Villie er fordømt til at leve paa et Sted! Jeg har ialtfald idag tilbragt en Times Tid ret behageligt med at udmale mig, hvordan det vilde gaa den gode Stad Wiesbaden, naar Kilderne pludselig stoppedes, og jeg har med en vis diabolisk Lyst forestillet mig, hvordan Hotelterne vilde komme til at staa tomme og efterhaanden forfalde, hvordan Kurgarten vilde blive et uigjennemtrængeligt Vildnis, og hele Byen tilsidst ende som et andet Ninive, hvis Ruiner man om et Par Tusind Aar kunde more sig med at udgrave. Det er der imidlertid — desværre, havde jeg nær sagt! — ikke mindste Grund til at frygte for:

Kochbrunnen bobler fremdeles Dag og Nat, og jeg nyder dens Vand baade udvendigt og indvendigt.

Noget Nyt kan jeg naturligvis ikke meddele Dig; jeg har, tiltrods for den tropiske Hede, gjort nogle Smaaudflugter i Omegnen, blandt Andet et Par Gange til et bekjendt og berømt Udsigtspunct ovenover Byen, Neroberg; der er vist meget kjønt, men i den Stemning, hvori jeg befinder mig, gad jeg nok vide, hvordan den Udsigt skulde være, som kunde tiltale mig, og da jeg udaset og svedddrypende naaede derop, saae jeg mig strax gal paa et Tempel eller Lysthus, eller hvad man nu skal kalde det, som grangivelig ligner en halv Appelsinskal, der staaer paa Svovlstikker. Nedenfor er der Vinbjerger, men da de som bekjendt i Afstand aldeles ligne Kartoffelmarker, forbedre de ikke Indtrykket i nogen væsentlig Grad. Derimod var det ret oplivende paa Veien at iagttage de Badegjæster, der bruge „Terrainkur“. Denne er en moderne Opfindelse og bestaaer i, at man daglig slæber sig et vist, stadig voxende Stykke op og ned ad Høiderne; malede Tavler rundt omkring angive, hvor mange Kilometer man har fjernet sig fra Byen, og det er en ren Fornøielse at se de corpulente Selvplagere — der jo i Grunden danne en moderne Trappistorden — læse sig til det Standpunct, de med saa megen Møie have naaet.

Et nyt Bekjendtskab, eller rettere sagt to, har jeg dog gjort igaar. Ved Middagen i Kurgarten

kom jeg til at sidde ved Siden af en statelig ældre Herre, der havde sin Datter, en nydelig ung Pige, med sig. Da vi gjentagne Gange havde viist hinanden almindelig Table-d'hôte Høflighed og derved vexlet nogle faa Ord paa Fransk — det Sprog havde jeg hørt, han talte med Datteren — fandt jeg det passende at præsentere ham mit Kort, blandt Andet, forat han skulde lade det gaa videre til Datteren. Det gjorde han imidlertid til min store Skuffelse ikke, men nøiedes med efter et forbindtligt Buk at putte min franske Titel i Lommen, hvorpaa han til Gjengjæld gav mig sit eget Kort: „Alexandre Lambert“, hverken mer eller mindre. „Jeg er Landmand, Godseier, om De vil“, tilføjede han som nærmere Oplysning, og da han havde gjort det, gik han formodentlig i sig selv, for han vendte sig til Datteren og forestillede mig meget loyalt for hende. Jeg har en Fornemmelse af, at jeg nederst paa forrige Side har bemærket, at hun var — og er — nydelig, men da jeg ikke gider vende Bladet forat overbevise mig om, at Fornemmelsen er rigtig, og da en god Ting jo ikke kan gjøres for tidt, vil jeg sige det igjen: hun er nydelig! At hun tillige er complet Dame, indtagende, elskværdig og høist ligefrem, fik jeg senere Leilighed til at erfare, da vi alle Tre gik en Tur i Parken. Til imorgen have vi aftalt at gjøre en Eftermiddagsudflugt til Biebrich, som jeg lover mig en Del Fornøielse af.

Jeg havde i Grunden besluttet at afkorte mit Ophold her noget, men da Lægen bestemt holder paa de fem Uger, vilde det vel være urimeligt ikke at følge hans Forskrift, naar man en Gang er kommen her.

Skriv snart!

Din hengivne

L. G.

Det kan muligvis interessere Dig at erfare, at Lord „Dumme Peter“ har viist sig at være en ganske almindelig Hosekræmmer fra Manchester.
Sic transit gloria mundi!

V.

13. August.

Kjære Peter!

Tak for Brev, Aviser etc. (Da jeg, strengt taget, ikke har Andet at takke Dig for end Brev og Aviser, er „etc.“ egentlig ganske overflødigt, men det faldt mig nu saadan i Pennen, og skade kan det jo ikke.)

Du skriver, at „Julie Latour“ ikke er fransk, men tysk født. Herregud, nu kan man ikke engang stole paa Navne længer! Hvad jeg i Anledning af Forlovelsen ellers skrev — eller troer at have skrevet — om at To af forskjellig Nationalitet manglede Betingelserne for den rette Forstaaelse, var naturligvis noget Vaas; selvfølgelig kan man være lige lykkelig, enten Ens Hustru er fra Polen eller fra Portugal.

Kuren synes at bekomme mig rigtig godt. Jeg føler mig Dag for Dag mere elastisk i alle Lemmer, og Humeuret er fortræffeligt, men man skulde da ogsaa ske Skam, om man ikke befandt

sig vel i saadanne Omgivelser. Jeg er imidlertid bange for, at jeg i mine tidligere Breve af og til har ladet indflyde Udtalelser, der kunde bibringe Dig Forestillinger om, at Wiesbaden var et mindre tiltalende Opholdssted; er dette Tilfældet, saa maa Du kun skrive saadanne Udtalelser paa en øieblikkelig og uberettiget Misstemnings Regning, thi her er virkelig i alle Maader overordentlig behageligt, naar man først er bleven acclimatiseret, og det er jeg nu.

Jeg fortalte Dig vist forrige Gang, jeg skrev, at jeg har gjort et særdeles behageligt Bekjendtskab med en fransk Godseier Lambert, og jeg troer, jeg tilføiede, at hans Datter er med. Med dem gjorde jeg for et Par Dage siden en yderst fornøielig Udflugt til Biebrich ved Rhinen. Vi sad om Aftenen paa en Terrasse nede ved Floden, drak vor Hochheimer og nød Udsigten. En mere stemningsfuld Aften har jeg næsten aldrig oplevet. M. Lambert er en ualmindelig intelligent og dannet Mand, og man kan tale med ham om alt Muligt, kun om sine private Forhold udtaler han sig yderst forbeholdent, men det er jo nu engang Mode ved alle Badesteder saavidt muligt at holde sin Hjemstavns hemmelig, vel navnlig af Frygt for at gjøre Bekjendtskab med Landsmænd, der senere muligvis kunde blive generende. Jeg synes nu egentlig gjerne, han kunde gjøre en Undtagelse med mig, da han af mit Kort veed, at jeg er Dansk og altsaa

neppe vil falde ham til Besvær hjemme i Frankrig, men er han taus, saa er jeg det ogsaa, og jeg har ikke senere med et Ord hentydet til mine hjemlige Forhold.

Tag for denne Gang til Takke med dette magre Brev; jeg har ikke Tid at skrive mere, da jeg har aftalt at spise til Aften paa Neroberg sammen med Lamberts.

Din hengivne

L. G.

VI.

19. August.

Kjære Peter!

Tak for dit Brev af 16. ds. Din spydige Bemærkning om, at Du er bange for, at M. Lambert ogsaa ved nærmere Eftersyn skal vise sig at være Hosekræmmer, forekommer mig rigtignok temmelig barnagtig. Jeg troer nok, jeg tør sige, at jeg har et temmelig klart Blik paa Menneskene, og hvis Du blot i to Minuter havde været sammen med Manden, kunde selv Du — med din totale Mangel paa Menneskekundskab — ikke noget Øieblik være i Tvivl om, at Du havde en fuldendt Gentleman for Dig. Jeg vil imidlertid indrømme Dig, at jeg ikke længere troer paa, at han er fransk. — Ja, jeg hører i Aanden den raa Latter, som Du naturligvis finder det passende at istemme, naar Du læser dette, fordi Du nu er naiv nok til at tro, at Du dog har Ret, og at min nye Ven ikke er Den, han har udgivet sig for. Men jeg beder Dig lægge Mærke til, at han aldeles ikke har udgivet sig for

at være Fransk, det er mig, der har troet det efter hans Navn at dømme, og fordi han og Datteren altid tale Fransk; han har kun sagt, at han var Godseier, og det kan man jo nok være andre Steder end i Frankrig, ikke sandt? — Hvad der egentlig strax eller dog temmelig tidlig bragte mig til at tvivle om hans franske Afstamning var dels noget ikke-romansk ved hans Fremtræden, ved hans Domme og Udtryksmaade i det Hele taget, dels Datterens blonde Typus og hele Væsen, der er saa forskjelligt som vel muligt fra de franske Damers, som Du maaske veed tiltaler mig meget lidt. Efternavnet „Lambert“ lyder ganske vist fransk, men hvor lidt man kan stole paa et Navn, have vi jo nylig erfaret med „Julie Latour“, og naar La Motte Fouqué viser sig at være en Tysker, Rubinstein en Russer, Chopin en Polak og Mlle. Reichenberg en Pariserinde, saa er der egentlig ikke noget saa Mærkeligt i, at M. Lambert kan være Moskovit, hvilket jeg efterhaanden har al Anledning til at tro, han er. For det Første hedder han jo ikke blot Lambert, men ogsaa „Alexander“, hvilket da lyder saa Russisk som et Menneske med Billighed kan forlange, og for det Andet troer jeg at have grebet Frk. Jeanne i forleden Aften, da vi stod og betragtede den henrivende Udsigt fra Neroberg i Maaneskin, at have begaaet en Forsyndelse mod fransk Syntax, som en Indfødt neppe vilde have kunnet gjøre sig skyldig i. Jeg søgte senere

saa fint som muligt, at lægge forskellige Fælder for M. Lambert og faae ham til at røbe sig, men hidtil er det ikke rigtig lykkedes mig: jeg ledede Tanken hen paa Livegenskabets Ophør, idet jeg troede, at han som gammelrussisk Aristokrat vilde have udtalt sig stærkt imod det, men Spørgsmaalet lod ikke til at interessere ham synderligt; jeg omtalte den græsk-katholske Geistligheds formentlige Mangel paa Dannelse, og han gav mig Ret — naa, det kan jo være Fordomsfrihed! Hvad der ærgrer mig lidt, er, at han aabenbart har mærket, at jeg gjerne vil vide, hvor han hører hjemme, for et Par Gange har han, naar jeg anlagde mine Approcher, seet paa mig med en Antydning af et Smil, der nærmest kunde udtydes som et gemytligt: „Ja, spørg Du kun, mig fanger Du ikke!“ — Forresten kan det Hele jo være mig complet ligegyldigt. Hils din Broder.

Din hengivne

L. G.

Lægen raader mig til forat blive fuldstændig restitueret at blive her en Uge længere end oprindeligt bestemt, og da min Permission lyder paa hele to Maaneder, kan det gjerne være, jeg gjør det.

VII.

Wiesbaden, 25. August.

Kjære Peter!

Det gjør mig ondt, at Du synes, at mine seneste Breve ere kjedelige, og at de Første vare mere oplivende, men til Gjengjæld synes Du at lægge stærkt an paa at være vittig — hvad rigtig nok desværre ikke lykkes Dig i nogen paafaldende Grad. Det skal vel nemlig være morsomt, naar Du skriver, at M. Lambert naturligvis er en forløben Nihilist, og at Du troer at erindre hans Navn fra Listen over undslupne Deltagere i det sidste Keiserattentat? — Ja, jeg tænkte det nok, men Vittigheden er virkelig grumme tarvelig, Peter! Dernæst vidner det om en sørgelig Mangel paa Takt og Finfølelse, naar Du for ramme Alvor kan undre Dig over, „at jeg ikke ligefrem spørger Mlle. Jeanne om, hvor hun har hjemme, eller ogsaa leder hende paa Glatis med nogle snilde Kvæstioner.“ Fy, Peter! — Kan Du da virkelig ikke indse, at det, naar Faderen af en eller anden Grund ikke ønsker at bære sin Nationalitet til Skue, vilde være

lavt, ja rent ud lumpent, at overliste hans egen Datter! Lægge Snarer for en Dame! Det gjør ingen Gentleman! Men Du — fy, Peter!

Jeg vil imidlertid betro Dig, at Faderen har været nær ved at røbe sig. Jeg har allerede længe været paa det Rene med, at han maa have været Officeer i sine yngre Dage, og igaar, da vi sad og talte om Europas Politik i det Hele taget, lod han falde et Par Ord om 48 og kom til at sige: „Ja, ved Oprørets Udbrud førte jeg Escadron —“, men i det Samme brød han skyndsomst af. Nu er jeg kommen til at tænke paa, at han formodentlig slet ikke er Russer, men Polak, og at det er paa polsk Side, han har kæmpet med i Opstanden 1848 — jeg gaaer nemlig ud fra, at Polakkerne gjorde Opstand i 48, skjønt jeg ikke kan huske det bestemt, men da Alverden gjorde det dengang, og da Polakkerne altid pleie at gjøre det, naar Leilighed gives, saa er min Hypothese formodentlig rigtig. Er den det, hvad jeg ikke tvivler om, er jo ogsaa derved forklaret, at han ikke holder af at mindes om Fortiden eller om sit Hjem, hvortil der knytter sig saa mange sørgelige Minder. — Stakkels Polen! Jeg har altid haft en eiendommelig Sympathi for dette ulykkelige Land, for dets kjække Mænd og dets skjønne, indtagende Kvinder.

I Forgaars gjorde vi en prægtig Tur. Med Toget gik vi om Eftermiddagen til Asmannshausen

og red derfra gennem Niederwald. Jeg vil ikke sige, at Cavalcaden har taget sig imponerende ud — M. Lambert som Avantgarde og Mlle. Jeanne og jeg bagefter paa skindmagre, tildels haltende Krikker — men der var over hele Naturen en Stemning, en Poesi, som jeg aldrig vil kunne glemme. Dybt under os Rhinen, hvis rolige Vand i den luende Aftensol syntes at gennemglødes af Niebelungens gyldne Skat, til alle Sider Fjernsyn, det ene pragtfuldere end det andet, og rundt omkring den tause, friske Skov, gennem hvilken vi langsomt bevægede os frem ad steile, bugtede Veie, mangel Gang saa smalle, at To kun vanskelig kunde ride jevnside. Hvor daarligt formaaer man dog i saadanne Øieblikke overhovedet at udtrykke sine Følelser, og hvor vanskeligt, for ikke at sige umuligt, er det at gjøre det paa et fremmed Sprog!

Skal man, som jeg, gennemgaa en Badekur, maa man rigtignok prise sin gode Lykke, naar den fører En til et Sted som Wiesbaden! Jeg er nu groet saa fast her, at jeg formelig er vemodig ved Tanken om igjen at skulle herfra.

Din hengivne

L. G.

Alvorlig talt, Peter: gjorde Polakkerne ikke Opstand i 48?

VIII.

Wiesbaden, 29. August.

Kjære Peter!

Jeg veed, at Du ved et bestemt Sted længere nede paa Siden i dette endnu uskrevne Brev ganske sikkert vil faae et let apoplectisk Anfald eller dog ialtfald vil føle Benene vakle under Dig, og mit venskabelige Raad er derfor: sæt Dig ned, Peter, hvis Du ikke allerede har gjort det!

Jeg kunde være fristet til kort og godt, uden mindste Commentar, at meddele Dig det mere end overraskende og betydningsfulde Factum, der idag bevæger mig til at gribe Pennen, men da jeg senere bliver nødt til at gaa til detailleret Bekjendelse, kan jeg lige saa godt gjøre det strax.

Altsaa: jeg har, hvad naturligvis hverken Du eller nogen Anden kan ane, i de sidste Uger for første Gang i mit Liv været virkelig forelsket, saadan som man troer, man kan blive det, naar man er tyve Aar, men som man let opgiver Haabet om at kunne blive, naar man har fyldt de Tredive.

At jeg, hvor aabent jeg ellers udtaler mig for Dig, ikke med en Stavelse har antydnet noget Saadant i mine Breve, vil Du vel imidlertid finde forklarligt nok.

Jeg skal ikke trætte Dig med en Redegjørelse for den Tvivl og den Spænding, hvormed jeg i de sidste Dage har kjæmpet; det maa være Dig nok, at jeg igaar friede til Frk. Lambert og fik hendes Ja. Hvad jeg sagde, agter jeg selvfølgelig ikke at gjentage — jeg har forresten en Følelse af, at Alle i den Situation ere yderst lidet veltalende og omtrent sige det Samme — men jeg haaber, Du vil kunne forstaa, at et andet Sprog end Ens Modersmaal lægger en yderligere Hemske paa Veltalenheden, og naar jeg nu tænker paa de Par Ord, jeg med saa megen Møie fik sagt, ere de mig selv i den Grad fremmede, ikke blot i Klang, men ogsaa i Udtrykket, at jeg næsten ikke kan tro paa, at det virkelig er mig, der har talt saadan. — Nei, saa kunde jeg dog have baaret mig maneerligere ad paa Dansk!

Naa, lykkelig blev jeg, da det var overstaaet, og godt overstaaet, og saa gik vi hen forat meddele Faderen, hvad der var passeret, og bede om hans Samtykke til vor Forbindelse.

Du vil maaske erindre, at min sidste Hypothese om hans formentlige Nationalitet gik ud paa, at han var Polak, og Du vil derfor kunne dømme om min Forbauselse, da han, efterat have hørt paa, hvad

jeg havde at sige til min Undskyldning, tog mig hjertelig i Haanden og med et gemytligt Smil paa godt, bredt Dansk sagde: „Ja, naar de Unge vil Noget, saa har vi Gamle jo ikke Andet end at sige Ja og Amen!“ — „Kan De Dansk!“ udbrød jeg som falden ned fra Skyerne og saae vist meget dum ud. — „Ja, men Du —!“ sagde min Forlovede og saae aldeles bedaarende ud — Tableau!

Det viste sig da, hvad din Skarpsindighed formodentlig nu har gjættet, at min Svigerfader ganske vist hedder Lambert, men at dette Navn til daglig Brug rigtignok ikke udtales som Fransk med Tonen paa sidste Stavelse og Sløifning af t'et, men ganske simpelt paa godt Dansk med betonet „Lam“ og Bibeholdelse af Endeconsonanten — Altsammen fordi han er lige saa god en dansk Mand som Du og jeg, og har sit Gods i Jylland. Da jeg i sin Tid gav ham mit Kort, og han deraf saae, at vi vare Landsmænd, undlod han imidlertid at gjøre sin Datter opmærksom herpaa, dels for selv at kunne være incognito — han lider naturligvis af den almindelige internationale Rædsel for at træffe Landsmænd — dels, som han nu aabent og ærligt tilstaaer, „forat hun og jeg ikke skulde blive alt for intime!“ Da dette, som Resultatet jo udviser, alligevel mere og mere blev Tilfældet, morede det ham at se, hvor længe det vilde vare, inden hun og jeg kom til at røbe os for hinanden, og da min Forlovede — der selvfølgelig hedder Johanne, ikke

Jeanne — har tilbragt et Aar i et Pariser-Pensionat og desuden altid har været vant til paa Reise at tale Fransk med sin Fader, vil Du forstaa, at det ikke er nogen ringe Compliment til mine Sprogkundskaaber, naar hun ikke noget Øieblik har tvivlet om i mig at have en veritabel Galler for sig.

Havde jeg fra Begyndelsen af havt Øinene rigtig med mig, maatte jeg forresten strax have været paa det Rene med, at min Svigerfader var Dansk eller Tysk, thi der staaer selvfølgelig ikke „Alexandre“ men „Alexander“ paa hans Kort — men hvem tænker paa Sligt før bagefter!

Peter, jeg er lykkelig! Priset være Gigtfeberen, og priset være Wiesbaden, for var jeg ikke kommen til Wiesbaden, saa havde jeg ikke — jo, vist havde jeg saa! Johanne og jeg ere i den Grad skabte for hinanden og bestemte for hinanden, at vi under alle Omstændigheder maatte have mødtes, men hvor og hvordan veed jeg rigtignok ikke, saa det kan jo gjerne være, at det havde trukket noget længe ud.

Du maa gjerne fortælle Venner og Bekjendte, at de med det Første ville modtage et Kort, der vil bære Inscriptionen:

Johanne Lambert
Louis Gerner.

og Du skal have frit Lov til at udtale Johanne som „Jeanne“ og begge Efternavnene med Tonen

paa sidste Stavelse — det er dog under den Form,
Forbindelsen er kommen istand!

Din hengivne

L. G.

Du skal ikke gjøre Dig nogen Uleilighed med
at se efter, om Polakkerne gjorde Opstand i 48,
Peter; nu kan det være det Samme, for det var
naturligvis paa dansk Side, min Svigerfader var
Escadronchef og blev let saaret i Slaget ved Isted.
Vil Du imidlertid alligevel udvide dine historiske
Kundskaber, kan det jo aldrig skade.

DEN SIDSTE FLASKE

Commandeur Lind spiste regelmæssigt hos sin gamle Ven, Admiral Rørby, hver Søn- og Helligdag. Commandeuren var ugift, Admiralen gift, men Begge vare de forlængst faldne for Aldersgrænsen og havde altsaa rigelig Tid til grundigt at drøfte Marinens Anliggender og opfriske de mange fælles Ungdomsminder.

— „Storartet Gammelrom!“ sagde Commandeuren en Dag til Admiralen, da de efter Middag røg en Cigar og drak en Pousse-café.

„Ja, det er Dig selv, der har seilet den hjem, Lind!“

„Jeg husker det nok — det var i vore yngste Lieutenantsdage med „Bellona“ — Vestindien var egentlig deilig, Du: blaa Himmel og Palmetræer og Skildpadde og Ananas!“

„Ja, og Damerne!“

„Naada! Kan Du huske hende, Datteren, ude paa Plantagen — nu har jeg glemt Navnet!“

„Paa Plantagen eller paa Datteren?“

„Aa, blæse være med Plantagen — jeg mener naturligvis Datteren!“

„Nei, jeg kan ikke huske, hvad hun hed.“

„Da var Du sgu ellers ordentlig væk i hende!“

„Ja, Du da ogsaa!“

„Men Du mest! — Naa, der er din Kone!“

— „Lad mig ikke forstyrre“, sagde Admiralinden, der kom ind og satte sig hos de to gamle Herrer.

„Vi taler om Vestindien“, fortsatte Commandeuren. „Saadan en Rom, som den her, er slet ikke mere til at faae. Det er Aroma! Jeg kan se hele St. Croix for mig og mærke Aftenbrisen, naar jeg blot lugter til den! — Har Du meget af den endnu, Rørby?“

„Ja, jeg tænker nok, jeg skal holde Dig ud med den“, svarede Admiralen uden egentlig at tænke over, hvad han sagde, men da Commandeuren pludselig ganske alvorligt svarede: „Ja, det kan Du nok!“ blev Admiralen ængstelig og sagde: „Vaas! Hvem veed —“

„Nei, det er der Ingen, der veed“, indrømmede Commandeuren, og saa taltes der ikke mere om Vestindien den Aften.

Et Halvaarstid efter sad de to gamle Kamerater atter sammen en Søndag Eftermiddag, og

Admiralen var just ved at skjænke sig selv en Pousse-café, da Commandeuren udbrød: „Men hvad er det! Drikker Du ikke mere Rom?“

„Nei“, brummede Admiralen, „jeg troer, jeg har bedre af Cognac.“

Commandeuren saae op paa ham, men Admiralen saae ned, og saa talte de om andre Ting.

Men et Par Maaneder senere, saa brast det. — „Skal det Fingerbøl kaldes et Glas?“ spurgte Commandeuren, da Admiralen havde skjænket ham en Snaps af den gamle Rom. „Maa jeg bede om et af de sædvanlige Glas!“

„Vi har faaet et nyt Likørstel“, stammede Admiralen. „Min Kone syntes, at de gamle Glas var lovlig store for to aldrende Cavalerer som os!“

„Det er Løgn, lille Rørby!“ sagde Commandeuren roligt. „Det er forat kunne holde ud med Rommen, Du har anskaffet de Dukkeglas!“

„Naa, ja — for at skaffe Dig en Nydelse, Du sætter Pris paa, saa længe som muligt“, svarede Admiralen nerveust. „Du er da vel, for Fanden, ikke saa overtroisk, at Du —“

„Hvad for Noget?“ spurgte Commandeuren og blev bleg.

„Aa, Du veed meget godt, hvad jeg mener!“

„Ja, men Du mener altsaa det samme som jeg!“

„Nei, Gu' gjør jeg ikke nei! Hvad er det for et modbydeligt Haarkløveri, Du har fundet paa!“

„Siig mig ærligt: er jeg paa den sidste Flaske?“

„Nei!“

„Hvor mange har Du da tilbage?“

„Aa, hvor veed jeg det!“

„Jo, det veed Du meget godt!“

„Naar det virkelig kan mere Dig at vide det, Lind, saa er der een tilbage. Naar den er tømt, maa Du gaa paa Cognac'en, ligesom jeg gjør! -- Det er ogsaa sundere!“ tilføiede Admiralen noget forceret.

„Naa, een Flaske — saa veed man, hvad man har at rette sig efter! — Hvor mange af de Miniaturglas gaaer der paa en Flaske, og hvor mange Søn- og Helligdage gaaer der paa et Aar?“

„Hør nu, Lind“, sagde Admiralen, og det var ikke langt fra, at han rystede paa Stemmen, „nu gaaer det for vidt! Fordi jeg en Dag tankeløst siger noget Sludder om, at jeg nok skal holde Dig ud med den Rom, saa gaaer Du hen og — aa, det er jo ligefrem afskyeligt! Du har maaske isinde efterhaanden at holde Dig borte her fra Huset, blot forat spare paa —“

„Nei, du Gamle, jeg kommer, saalænge jeg kan“, svarede Commandeuren, „accurat som jeg har gjort i de sidste ti Aar. Tak for godt Kameratskab!“

Admiralen var helt fra det næste Dag, og flere Dage, og skjøndt Commandeuren de følgende Søn-

dage drak sin Rom uden at falde tilbage til det kildne Emne, endte det dog med, at Admiralen betroede sig til sin Kone og fortalte hende, hvordan Sagerne stode. Admiralinden havde Kvindens hurtige Opfattelsesevne og Evne til at finde en Udvei der, hvor Mændene ingen se. Hun sagde strax, hvad der var at gjøre, og Admiralen indrømmede strax, at hun havde Ret.

— Juleaften kom, og naturligvis var Commandeuren hos Admiralens.

„Her er Noget til Dem!“ sagde Admiralinden og gav Commandeuren en Pakke: det var den sidste Flaske af den gamle Rom.

„Ja, nu kan Du tage Dig en Snaps, naar Du selv vil, Lind“, sagde Admiralen, „og vil Du ikke, saa kan Du jo lade være!“

Commandeuren saae ud som en Dødsdømt, der benaades paa Retterstedet, og da han om Aftenen gik hjem med sin Flaske i Lommen, og det var glat Føre, gik han saa forsigtigt, som om han havde Livet i Hænderne.

Saa kom Admiralens Fødselsdag. — „Hvad! Møder Du op med Presenter!“ udbrød Admiralen, da Commandeuren samtidig med sin Lykønskning afleverede en Pakke. „Hvad i al Verden er det! Det er jo min — din — Flaske!“

„Ja, Du“, svarede Commandeuren og smilte lunt. „Der er jo ingen Mening i, at den skal staa til efter min Død. Jeg nænner dog aldrig at trække den op i Enrum, men vil Du give mig et Glas af den, naar jeg kommer her, saa har jeg Fornøielsen af den, saa længe den varer, og naar den er drukken op, kiler jeg paa Cognac'en, som Du raadede mig til. De dumme Griller er jeg kureret for!“

„Naa, det var jo prægtigt!“ svarede Admiralen, og efter Middagen nød Commandeuren det første Glas af sin sidste Flaske.

Admiralen troede virkelig paa, at Commandeuren var kureret. Men da han et Par Maaneder efter saae sin gamle Ven i Smug lette paa Flasken og holde den op for Lyset, og da han saae det Blik, hvormed han gjorde det, blev han klar over, at kureret var han alligevel ikke, og saa betroede han sig igjen til sin Kone og fik igjen et godt Raad.

Nogen Tid efter var der Middag, større Middag, hos Admirals. Efter Bordet sad Herrerne i Rygeværrelset, og Talen faldt da paa en fælles Bekjendt, en gammel Ven, der nylig uformodet var gaaet bort.

„Ja, vi er Alle Vorherre en Død skyldige“, bemærkede En.

„Og Døden lader sig ikke narre“, sagde en Anden.

„Nei, det er vist nok — skjøndt Mange dog prøver paa det!“

„Hvordan det?“

„Jo, har Du ikke lagt Mærke til, at gamle Folk tidt faaer en underlig Lyst til saa jevnligt at flytte. Naar de saa forlader den gamle Leilighed, tænker de: der hittede Døden mig dog ikke!“

„Nei, vi Mennesker narrer hverken Vorherre eller Døden“, sagde Admiralen. „Jeg kan huske, da Frederik den Sjette laa paa sit Yderste, gik jeg som lille Dreng over Amalienborg Plads med min Fader. Jeg vidste, at Kongen var meget syg, og da jeg saae Skildvagterne gaa alvorligt frem og tilbage foran Indgangen, fik jeg den Idee, at de skulde passe paa, at Døden ikke kom ind ad Døren. Da jeg saa næste Dag hørte, at Kongen var død, tænkte jeg, at Døden maatte være kommen op ad Bagtrappen, hvor der ingen Skildvagt stod. Det var dog en Slags ubevidst Forestilling om, at Vorherre og Døden kan man ikke narre!“

Mens Admiralen talte, havde Commandeuren seet paa sin Flaske — der var ingen Andre end han, der fik af den. Han saae og saae, først oplivet men senere mistænksomt, men han sagde Ingen-ting, og det gjorde han heller ikke senere.

Commandeuren blev syg, meget syg; det var Gigtfeber, og han havde stærke Smerter. Tidligere havde han aldrig feilet noget, saa han var dobbelt utaalmodig og gav sig ynkeligt.

„Er der ikke Noget, Du vil have, Lind?“ spurgte Admiralen, der kom og saae til ham.

„Nei, Tak, Du, jeg kan ikke nyde Noget! — Jo, det Eneste skulde være et lille Glas af min egen Rom — tag Flasken med, naar Du kommer imorgen!“

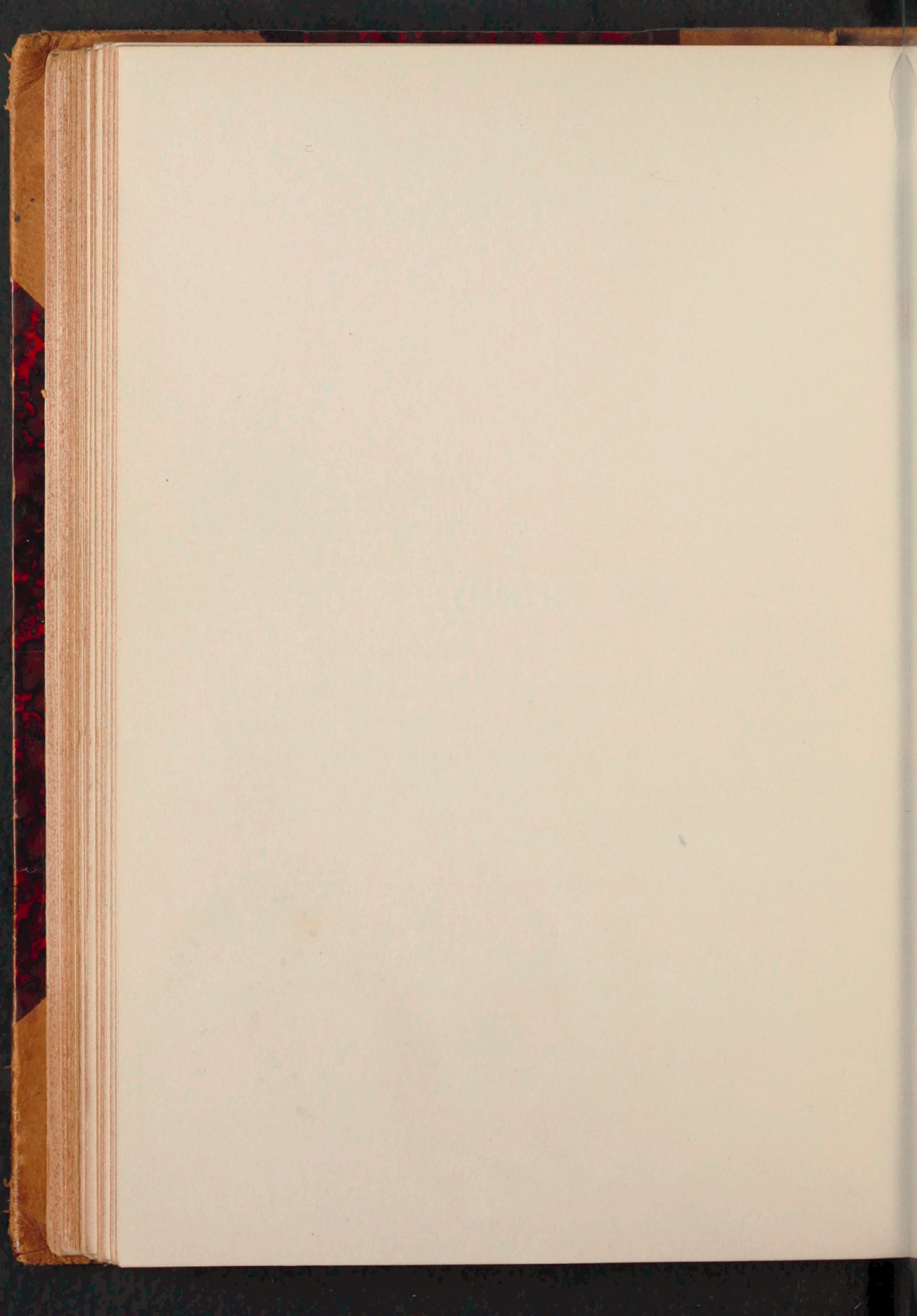
Det gjorde Admiralen, og Commandeuren, der led endnu mere end den foregaaende Dag, kunde kun med Møie tage om Flasken.

„Rørby“, sagde han med svag Stemme, „Du veed, man siger om gamle Søfolk, at de ikke kan dø, før Ebben løber ud. Veed Du nu, hvad jeg troer: jeg skal dø, men jeg kan ikke dø og ligger og pines, fordi den Slat der ikke er løben ud — nei, lad være med at afbryde mig, jeg veed godt, hvad jeg siger! Du kan gjerne kalde det Overtro, men vi har selv sat min Termin, og Terminen var ude. Du har kunstigt forlænget den — jo, Du har! Du har snydt, lille Rørby, Du har fyldt paa Flasken — i god Mening, Gudbevares! — og jeg var feig nok til at holde Mund, skjøndt jeg meget godt mærkede det. Men man kan i Længden hverken narre Vorherre eller Døden, og derfor lader jeg nu selv Ebben løbe ud — det skulde være skeet tidligere!“

Dermed drak Commandeuren Indholdet af den omineuse Flaske ud i eet Drag, gav Admiralen Haanden og sagde: „Det gjorde godt! Hils din rare Kone, og tak hende for al hendes Venlighed. Vil Vorherre være mig naadig, saa seer jeg nok baade Dig og hende. Farvel, min Gut!“

Og næste Dag døde Commandeur Lind.

TO „BUKKE“

Vi gjorde Poenitentse ved et af Rhinbade-
stederne, og mere os gjorde vi saamænd ikke. Saa
faldt der en skønne Dag som et Blad fra Himlen
ned til os: det var en Indbydelse til et Par Dages
Jagt oppe i Bjergskovene, hvor der baade var Vild-
svin, Kronhjort, Raavildt og utallige andre Herlig-
heder. Indbydelsen kom fra Fabrikeier Weidmann,
en Bekjendt og Forretningsven af min Reisefælle,
og vi betænkte os selvfølgelig ikke et Øieblik paa
at tage imod den, puttede en Natskjorte og en Tand-
børste i Skuldertasken — alt Andet sørgede Weid-
mann for — og næste Morgen dampede vi ned ad
Rhinen.

En Rhintur i smukt Sommergeir og godt Selskab
er jo altid yderst fornøielig; man lægger idelig til,
snart ved den ene og snart ved den anden Bred,
hører uafbrudt saa kjendte Navne som Johannisberg
Rüdesheim og Assmannshausen — det er næsten,
som man løb et Vinkort igjennem i Bremer Rathsk-
eller — og Turisttrafiken her paa den deilige Flod
har jo virkelig, *mutatis mutandis*, Noget af den

samme *festivitas* og mylrende Travlhed som en Aften paa Paris' Boulevarder. Man maa blive i godt Humeur her — selv om man ikke har Udsigt til at komme paa Vildsvinejagt — og man seer glad og velvillig paa hele Tilværelsen — ogsaa paa Niederwald-Monumentet. Man kan finde, at det er mere colossalt end egentlig smukt, men man skal vistnok forgjæves i den hele, vide Verden lede om et nationalt Monument, der ved sin Beliggenhed virker i den Grad imponerende.

— Naa, nu ere vi allerede langt fra Niederwald og lægge til ved vort foreløbige Maal — det kan være Læseren det Samme, om det er Bacharach, Bingen eller St. Goar: alle de smaa hyggelige Rhinbyer ligne jo hinanden. Paa Landjorden føler man først rigtig Varmen — det er nok 29 Grader R. — og i en noget opløst Tilstand naa vi Weidmann's statelige Bolig. Et stort Kjøretøi — en Mellemtug mellem en Char-à-banc og en Høstvogn — holder udenfor, og Herren og Kusken ere ifærd med at lange den ene Kasse med Drikkevarer efter den anden op i Vognen, saa det varer en Stund, inden jeg kan blive præsenteret for den mig ganske ubekjendte Jagtherre, men da det endelig lykkes, modtages jeg som en gammel Bekjendt. Snart sidde vi tre Jægere paa Vognen, Schweisshunden „Treff“ ligger ved vore Fødder, og afsted gaaer det henover den toppede Stenbro.

„Der ligger min Fabrik“, siger Weidmann og peger paa et helt Bygningscomplex, „og derovre, paa den anden Side af Torvet, har jeg mine Lagere“. Det er allerede temmelig imponerende, men da han lidt efter viser mig en ny Skolebygning og siger: „Det er min Skole, d. v. s. jeg har bygget og oprettet den for mine Arbeideres Børn“, er jeg fuldstændig paa det Rene med, at han maa være en anden „Kannitverstan“, Konge i sin lille Rhinby. Og det viser sig da ogsaa at være Tilfældet paa hele Kjørselen gennem Byen: alle Mennesker hilse ham, og han nikker igjen eller raaber et Par gemyttlige Ord til Venner og Bekjendte i de aabne Vinduer. — „Men det er dog en ugudelig Varmel!“ udbryder han pludselig, og inden jeg veed et Ord af det, har han kastet Frakke og Vest og skilt sig af med Flip, Halstørklæde og Manchetter. „Gjør De blot som jeg“, vedbliver han, „ellers er det ikke til at holde ud“. Vi komme med nogle Indvendinger — temmelig svage forresten — og foreholde ham, at det dog neppe gaaer an at vise sig saaledes paa aaben Gade, men Indvendingerne hjælpe ikke: han haler selv Tøiet af os, og i meget let Costume kjøre vi videre, uden at Nogen synes at blive forargede. I Udkanten af Byen holde vi ved en Villa, og her skulde vi have Weidmanns Ven, Hr. Rentier Rheinländer med, eftersom han er Medforpagter af Jagtdistrictet oppe i Bjergene. Det

varer et Par Minuter, inden han viser sig; Weidmann bliver utaalmelig, knalder med Pisken og giver Ondt af sig over at have maattet vente, da Rheinländer endelig viser sig i Døren, ledsaget af sin Ægtehalvdel. Han er en aldrende, corpulent Herre af den Type, der oftest fremstilles i „Fliegende Blätter“ som Stamgjæst paa en Kneipe med varme Pølser og et tomt Krus foran sig; det viser sig senere, at han taler overordentlig lidt og da altid brummende temmelig uforstaaeligt i Skjægget, men i Øieblikket er han veltalende nok, da han netop nu er ifærd med at udfægte en lille Familiefæide med sin bedre Halvdel: hun vil nemlig have, at han skal tage sin nye Jagthat paa, men han forsikrer, at den gamle er mere end god nok, og at den nye er alt for varm. Striden ender — naturligvis — med, at han kjønt maa tage den nye paa, og saa komme vi endelig afsted.

Opad, bestandig opad gaaer det; Hestene puste, og Rheinländer sveder — jeg har aldrig seet et Menneske svede som han — Veiens Støv ryger som Mel ud fra Hjulene, og Solen bager som — ja, som jeg veed ikke hvad. Inde bag Murene, der hegne Veien paa begge Sider, er Vinhave ved Vinhave, imellem med fritstaaende Abrikostræer, hvor den gulrøde Frugt tynger Grenene helt ned til Jorden. Rheinländer brummer en Beklagelse over, at de forbandede Drenge nylig have stjålet en

Kurv fuld af hans bedste Abrikoser, men paa mit Spørgsmaal om, hvordan det da senere paa Aaret gaaer med Druerne, der jo overalt i disse Egne hænge ud over Murene, forsikre baade han og Weidmann, at dem kunde det ikke falde noget Menneske ind at røre, de ere fredhellige, fredhellige som en Kornmark hjemme hos os, hvor det dog heller ikke godt kunde falde den mest uvorne Dreng ind at skyde Gjenvei gennem Sæden.

Nu ere vi oppe paa et Høidepunct, og dybt, dybt under os have vi Rhinen med dens Dampere og dens flydende Vandmøller, med venlige Smaabyer og kneisende Borgruiner. Men det er kun en kort Glæde, vi svinge atter ind i Landet, atter opad, og nu synes Varmen, da Udsigten til Floden har lukket sig bagved os, om muligt endnu mere smeltende end før. — Der ligger en stor Landsby med hele to Kirker, den ene protestantisk, den anden katholsk — det er saa hjemligt: det minder om Ordrup — og hvor tarvelige de graagule Huse af raat tilhugne Sten end kunne være, staaer der dog næsten foran hver Dør blomstrende Nerier, og i de aabne Vinduer er der en hel broget Pragt af Nelliker, Balsaminer og Gyldenlakker — det seer baade kjønt og venligt ud, og dog har Byen formodentlig ingen Forskjønnelsescomitee. Et Par Steder pranger Skiltet „*Weinwirthschaft*“, men skjøndt Localet ikke seer mere indbydende ud end en dansk „Beværtning“, saa er der dog en anden Klang i det fremmede

Navn: det lugter ikke af Fusel og sure Ølslatter, og man mindes om, at man er i et Vinland. — „Der boer den værste Vildttyv paa hele Egnen!“ siger Weidmann og peger paa en lille Rønne. „Han skjød paa en Revierjæger for nogle Aar siden og er nylig kommen ud af Tugthuset. Ja, kunde man være saa lykkelig at gjøre den Karl kold, inden man selv gaaer hen og dør, saa havde man da ikke levet forgjæves!“ tilføier han, og den ellers saa godmodige Fabrikherre bliver formelig hidsig ved den blotte Tanke, mens Rheinländer knurrende giver sin Collega Ret. Det er i Grunden allerede characteristisk for den almindelige Opfattelse hernede, at det paa Tysk altid hedder „Vildttyv“, medens vi nøies med den ulige mere uskyldige Betegnelse „Krybskytte“, men Forholdet er da ogsaa paa de større Jagtdistricter i Tyskland i Reglen saaledes, at naar en „*Wilderer*“ og en Grønkjole mødes med Bøssen i Haanden, saa gjælder det blot om, hvem der kan komme til at skyde først, thi skydes skal der! Her til Lands hører man jo i det Høieste om et Par Krybskytter, der i broderlig Enighed slaa en Skovfoged halvt ihjel med Bøssekolberne — og det er der jo ikke Synderligt at risikere ved, thi man tør vel nok paastaa, at det herhjemme er den billigste Adspredelse, man har, at slaa sagesløs Mand halvt eller helt fordærvet: maaske en Advarsel, høist en Bøde, kort sagt, vil en glad Sjæl have sig en glad Aften med ringe Bekostning, saa

kan han ikke gjøre noget Bedre end overfalde den Første den Bedste, han møder, med „Stavshug og Steenshug og Beenshug og Nævehug og Haargreb og Jordskuf“, som der staaer i gamle Christian den Femtes Lov — det er da een af de Paragrapher, man aldrig glemmer!

Stadig opad i stadig stigende Varme. Thermometret holdt jo nede ved Rhinen sine 29 Grader, men heroppe føle vi det idetmindste ti Grader varmere, og da vi endelig efter et Par Timers Kjørsel standse i Udkanten af Skoven foran et Jægerhus, er vor Temperatur paa Kogepunctet.

Vi modtages af Thüringeren Friedrich, Skytte og „*Wildmeister*“ paa Revieret. Sommer og Vinter lever han heroppe i sit ensomme Bo; en Mils Vei eller mere har han til de nærmeste Mennesker, og dog kan han sjelden holde ud at blive mere end en Dag eller høist to nede i Byen: saa længes han igjen op til sin Bjergskov og sit tarvelige Ungkarlehjem. Høi og slank, med et stort, brunt Fuldskjæg, skarpt Blik og alvorligt Udtryk er han en fuldblods Type paa en tysk „*Grünrock*“. Han byder sit Herskab Velkommen og maa strax aflægge Rapport: Aftenen i Forveien har han skudt en Vildkat — han viser os senere Bælgen af den — og om Morgen har der været tre Vildsvin — „*grobe Sauen*“ — inde at rode op mellem Kartoflerne udenfor Skoven. Det vækker vore slumrende Livsaander, og fuldstændigt restituerede blive vi efterat have

nydt, jeg veed ikke hvor mange Glas af en iskold Kilde, der i rigelige Strømme springer ud lige foran Huset. Vældet har dannet et helt, kjedelformet Bassin, og i dette anbringes et utroligt Antal af de medbragte Drikkevarer; Udvalget er rigeligt og i høi Grad lovende: smækre, langhalsede Flasker ere selvfølgelig de dominerende, men der er ogsaa tykmavede do. med Staniol om Prop og Hals, ikke at tale om imponerende Øldunke og naturligt Mineralvand. Det er en Nydelse efterat have tilfredsstillet sin Tørst at ligge i Græsset foran Jægerhuset og se ud over de skraanende Skove, ned i de fjerne Dalstrøg, hvor slanke Kirkespir dirre i Varmetaagen, og langt over paa den anden Side, ind i Pfalz' blaanende Bjerge. Men Hvilen bliver ikke lang, thi Weidmann maner til Opbrud: det er sent paa Eftermiddagen, og vi skal ud at „blade“. Hver af os vælger sin Bøsse — der er nok at tage af — og saa gaaer det afsted, ind i Skoven To og To, jeg følger med Friedrich. — „Men De maa selvfølgelig kun skyde Bukke, ialtfald ingen gammel Raa!“ raaber Weidmann efter os.

Det er en lang Vandring gennem endeløse, mandshøie Egepurrer, af og til afbrudte af en mørk Gran eller en lys Birk; Sti er her ikke, og mangel Gang er det svært nok at arbeide sig gennem Tykningen. Endelig giver Friedrich mig Tegn til at standse; jeg dækker mig bag en busket Eg, og han

gaaer en Snes Skridt bort og begynder at „blade“.*) Jeg er nu mere end opløst af Varme; den lange, anstrengende Vandring har bragt Blodet i en Bevægelse, som jeg vistnok aldrig før eller siden har kjendt, Tøiet klæber til Kroppen, det hagler ned ad mit Ansigt, og Myggene og Fluerne sidde fast. Og under alt det staaer jeg med alle Sanser spændte og med Bøssen i Færdigstilling, thi der kan jo springe en Buk naarsomhelst! — Det gjør der imidlertid ikke, og da Friedrich med Mellemrum har bladet en halv Times Tid, bryde vi op og gaa til en anden Post — atter en lang, lang Vei, gennem en lige saa monoton Kratskov.

Men er Veien uden Interesse, saa er til Gjengæld den Udsigt, jeg har fra min nye Post, noget af det Skjønneste, man kan tænke sig. Jeg staaer lige paa Randen af en steil, kratklædt Skraaning, og nedenunder er der, saa langt Øiet rækker, eet bølgende Hav af mørke Skove, der ruller sine bløde Bølger ud i det ubekjendte Fjerne. Skumringen falder paa; der kommer intet Vildt, Friedrich har sat sig paa en Sten og opgivet Jagten, Aftenbrisen, der nys hviskede gennem Skoven, er døet hen, og nu er Alt stille — ikke en Lyd, ikke en Bevægelse. Aldrig i mit Liv har jeg følt Skovensomheden som

*) For Ikke-Jægere bemærkes, at dette bestaaer i at efterligne den Lyd, hvormed Raaen kalder paa Bukken; naar man „blader“, har man altsaa Udsigt til at faae en Buk paa Skud.

nu, aldrig før har jeg saaledes forstaaet Goethes vidunderlige

Ueber allen Gipfeln
Ist Ruh;
In allen Wipfeln
Spürest du
Kaum einen Hauch;
Die Vöglein schweigen im Walde.
Warte nur, balde
Ruhest du auch.

— Det er, som Digtet var undfanget her og blevet til i denne Aften.

„Pang — pang!“ lyder det pludselig langt borte; Ekkoet gjentager Lyden af Skuddene i det Uendelige, og jeg kaldes med eet tilbage til den reale Verden. — „Hvem mon det var, der skjød?“ spørger jeg — „Det maa have været Hr. Weidmann eller Deres Ven,“ lyder Svaret, „for Hr. Rheinländer er paa en hel anden Kant.“ Og saa skynde vi os tilbage; det bliver mørkere og mørkere, men min Fører gaaer saa støt og sikkert, som om det var en aaben Vei, vi bevægede os paa, og omsider skimte vi Lys mellem Træerne: nu ere vi ved Jægerhuset.

Friedrich havde Ret; Weidmann og min Ven ere paa Pletten ifærd med at brække et Dyr op, men Rheinländer er endnu ikke kommen. — „Hvem har skudt den Buk?“ spørger jeg. — „Det har Deres Kamerat“, svarer Weidmann, men min Kamerat siger, underligt nok, Ingenting. Jeg tager

en Lygte og holder den hen til Dyret forat se Opsatsen, men den er allerede savet af og Hjernen taget ud forat serveres sammen med Lever og Hjerter; Friedrich faaer Ordre til at stege Jægerretten, men det forekommer mig, at han seer noget underligt paa Bukken, inden han gaaer. — Nu kommer Rheinländer, og han er vred: han er gaaet vild i Mørket og har været meget nær ved at falde i en dyb Kløft, han har Intet havt paa Skud og er rasende over den nye, varme Hat. Saa er han ogsaa sulten og tørstig — ligesom vi Andre ikke vare det! — og forat komme hurtigere til Aftensbordet er han dog saa velvillig at holde Lygten, mens Weidmann hænger Bukken op paa en Grangren. Pludselig maa Rheinländer imidlertid have opdaget Noget i Lysstrimen fra Lygten, thi til Trods for Weidmanns Protest gaaer han længere bort, bøier sig ned og kommer tilbage med en rund, flad, haaret Tingest i Haanden, spadserer uden at sige Noget hen til Bukken, prøver sit Fund paa dens afsavede Pande — og se: Stykket passer fuldstændigt — den Buk har aldrig havt Opsats, for det er en gammel Raa! Weidmann og min Ven ere nærved at briste af Latter, jeg stemmer i med, men Rheinländer er arrig, dels over at Raaen er skudt, dels over at være bleven narret; han begynder at give lydeligt Ondt af sig og forsikrer, at det er ham umuligt at forstaa, hvordan noget Menneske, der har Øine i Hovedet, kan gaa hen at skyde en

gammel Raa, men saa bliver Weidmann hidsig for Alvor og lader sin Collega vide, at han hundrede Gange har gjort det, der er tusinde Gange værre, fortæller, at det var halvmørkt, da min Ven skjød, saa at han virkelig har nogen Undskyldning, og ender med at sige, at man da i alt Fald skylder en Gjæst, der oven i Kjøbet er fra et fjernt Land, saa meget Hensyn, at man ikke bliver ubehagelig imod ham: „men jeg kjender Dem, De gamle Philister, og derfor vilde jeg have udslettet alle Spor af Forbrydelsen, derfor savede jeg nok saa pænt „Opsatsen“ af „Bukken“, og der var Ingen, der bad Dem om at hente den!“ — „Ja, det er en net Buk!“ brummer Rheinländer, men da Friedrich i det Samme høist beleiligt melder, at Aftensmaden er serveret paa Bordet udenfor Huset, falder Rentier'en i Ro, og vi nyde i Fred og Gemytlighed Souper'en — først og fremmest da Jægerretten — der smager os herligt. Drikkevarerne, der have ligget i Kildebassinet, forekomme os næsten som iskølede, og vi drikke — ja, Gudbevares, hvor vi drikke: Rüdeshheimer og Assmannshäuser, Seltersvand med Cognac, Øl og Bordeaux! Da Hungeren endelig er tilfredsstillet, komme Piberne frem, og med dem et Par Flasker „Sect“. Ja, Champagne er og bliver den tyske „*Schaumwein*“ aldrig, men brillant smager den en varm Sommeraften, og saa har den een særdeles behagelig Egenskab: man kan drikke saa utrolig meget af den! Vinen løser Tunge-

baandene, og selv Reinländer bliver fidel og brummer med, da vi Andre synge:

„Ein Leben wie im Paradies
Gewährt uns Vater Rhein.“

Den ene Vise følger efter den anden — vi behøve jo ikke at frygte for at forstyrre Nogens Nattero heroppe i den ensomme Bjergskov — og Historierne gaa Slag i Slag, den ene mere utrolig end den anden. Snart er det Friedrich, der fortæller om fjendtlige Sammenstød med Vildttyve, snart er det Weidmann, der søger at imponere os to Danske ved skrækindjagende Fortællinger om anskudte Vildsvin, der have gjort Front mod Skytten og sprættet Ben eller Mave op paa ham med Hugtænderne, ja, tilsidst giver endogsaa Rheinländer sit Bidrag til den almindelige Underholdning ved at berette om, hvorlunde han forrige Aar skjød „*einen capitalen Sechszehnder*“ her paa Revieret — „men det er nu rigtignok Løgn,“ betroer Friedrich mig senere.

Det er bleven Midnat, og Weidmann mener, at vi dog skulle tage os et Par Timers Søvn; Lamperne, der hænge paa Træerne, slukkes, og vi gaa ind i Huset. Det rummer kun een Stue og et Kjøkken, men i Stuen er der langs de tre Vægge en bred Bænk med Hynder paa, der byder Liggeplads for os Alle, og det varer derfor ikke længe, inden vi have indtaget Natstillingen. Jeg hører Rheinländer mumle Noget om, at han alligevel ikke

kan begribe, hvordan noget Menneske med Øine i Hovedet kan gaa hen at skyde en gammel Raa, men Weidmann paabyder energisk Taushed, og et Øieblik efter er Alt stille, d. v. s. stille med Modification: Rheinländer snorker nemlig, og ligesom jeg aldrig har seet noget Menneske svede som han, saaledes har jeg aldrig hørt Nogen snorke i den Grad *con amore*. Han holder mig vaagen mindst en Time, og da jeg endelig falder i Søvn, drømmer jeg, at der kommer en gammel Vildbasse lige ind paa mig; jeg klemmer til den, men Bøssen klikker, Bæstet løber mig overende, og jeg føler dets tunge Corpus hvile som en Mare paa mig. I det Samme vaagner jeg og seer, at Schweiszhunden „Treff“ har indrettet sig et mere originalt end egentlig mageligt Leie ovenpaa min Ringhed, og Friedrich viser sig med en Lygte i Haanden ifærd med at purre ud overalt. Klokken er nemlig To, og vi skulle være paa Posten før Solopgang, om vi ellers ville vente at se „*Schwarzwild*“.

Halv søvndrukne rave vi gennem den bælgmørke Skov; hvert Øieblik snuble vi over en Rod eller en skarp Sten, og Grenene svippe En i Ansigtet, naar de have sluppet deres Tag i Formanden. Saa lydløst som muligt sættes Skytterne af; jeg er den sidste. — „Her er Deres Post,“ hvisker Weidmann. „De skal paa *Hohestand*.“ — „Paa hvad for Noget?“ — „Paa *Hohestand*. Op paa den *Kanzel*!“ svarer han og peger opefter. En

primitiv Stige er støttet til den mægtige gamle Eg, der rager op som en Kjæmpe over Kravlet; jeg entrer med Bøssen over Skulderen op ad de ru Trin, og da jeg er naaet en Snes Alen tilveirs, viser der sig en Platform med Hul i Midten. Jeg kryber gennem Hullet og sætter mig til Rette paa Brædegulvet, og efterat have paalagt mig kun at bruge Patroner med Rendekugler, hvis der skulde komme *Schwarzwild*, forsvinder Weidmann.

Endnu er det saa mørkt, at jeg knap kan skimte Jorden under mig, men snart melder det første, graa Dagskjær sig, og jeg seer, at jeg befinder mig i Udkanten af Skoven; foran mig har jeg en Kartoffelmark — det er aabenbart der, Vildbasserne have rumsteret igaar Morges. Spændingen voxer med Daggryet, og da jeg pludselig inde fra Tykningen hører Lyden af Noget, der langsomt baner sig Vej, er jeg selvfølgelig forberedt paa Alt. Men i det Samme „smæler“ en Buk inde i Under-skoven — det var ingen Vildbasse! — og skjøndt jeg sidder saa stille som en Mus, vil den dog ikke frem, men jeg hører den lidt efter vende tilbage i den Retning, hvorfra den kom. En Hare morer sig med i længere Tid at holde Morgentoilette lige nedenfor mig, og en Høg seiler ud over Marken — ellers seer jeg intet Levende.

Nu er det høilys Dag, og Weidmann kommer og henter mig ned. De andre Skytter have heller ikke havt Skud til Noget, og lidt nedstemte vandre

vi ad Jægerhuset til forat indtage Morgenkaffen — Klokken er bleven Halvfem. — „De maa tage til Takke med Anretningen, som den er“, siger Weidmann og rækker mig et Kræmmerhus; „vi holde ingen Sukkerskaal heroppe.“ Den dampende Mokka dufter i høi Grad indbydende, og jeg tager en ordentlig Slurk, men jeg maa formodentlig have sat et noget betænkeligt Ansigt op efter det, for Weidmann spørger, om der er Noget i Veien med Kaffen. — „Ja, jeg veed ikke, hvad det er“, svarer jeg, „men jeg synes rigtignok, den smager lidt aparte“. Følgen af dette mit Svar er, at alle de brave Jægere som paa Commando sætte Kopperne for Munden og ligeledes tage sig en ordentlig Slurk — blot forat forvisse sig om, hvorvidt Kaffen virkelig smager underligt — men neppe har Rheinländer faaet sin Dosis til Livs, før han farer op som stukken af en Bremse og raaber: „Det er jo Salt, Menneske!“ Han har Ret, vi Andre le, men den gode Rheinländer er ikke langt fra at betragte det Hele som en personlig Fornærmelse, og da vi længere hen paa Morgenstunden — mellem Sex og Syv — gaa ud for atter at „blade“, har han endnu ikke forvundet sin saltede Kaffe.

Jeg følger med Weidmann og min Ven, men er atter uheldig — der springer ingen Buk for mig — og glubende tørstige og smeltede af Varmen, der er mindst lige saa stærk som den foregaaende Dag, vende vi tilbage til Jægerhuset.

Vi have hørt to Skud, og lidt efter kommer Friedrich ganske rigtig slæbende paa et Stykke Vildt. — „Men hvad i al Verden er det!“ brøler Weidmann allerede i lang Afstand. „Det er jo ogsaa en gammel Raa!“ — „Ja, det er saa“, svarer Friedrich trist og ryster misbilligende paa Hovedet. „Har Rheinländer—?“ — „Ja!“ — „Saa skal han da ogsaa — hvor er han henne?“ — „Han kommer vist strax, men han bad mig gaa i Forveien med Dyret, forat den første Storm kunde være stillet af, inden han viste sig.“ Men havde den gode Rheinländer haabet paa det, saa havde han rigtignok forregnet sig! Neppe kom nemlig den massive Rentiers Corpus til Syne mellem Stammerne, før Weidmann foer ind paa ham og modtog ham med et: „*Sie, ungehänger Spitzbub!*“ hvilket efterfulgtes af en saadan Strøm af verbale Injurier, at det varede længe, inden den uheldige Skytte kunde faae afleveret en kjønn Fortælling om, at han virkelig havde holdt til en Buk, men i Skuddet maatte Raaen være sprungen foran. — „Aa, De gamle Misdæder!“ tordnede Weidmann. „Har De ikke Dødssynder nok paa Deres Samvittighed! Vil De oven i Kjøbet besmitte Dem med en dundrende Løgn, som selv „Treff“, generer sig ved at høre paa! — Vil De se, hvor den lusker afsted med Halen mellem Benene! — Og det var Dem, der igaar ikke kunde forstaa, at man i Tusmørket kan se feil af en Buk! Men ved høilys Dag, saa har man maaske Lov til det!“ —

„Giv mig Noget at drikke“, stønner Rheinländer, „jeg er ved at forgaa af Tørst. Det forbandede Salt!“ — „Ja, det har De godt af, De graahærdede Synder! De fortjener ikke at læskes!“

Naa, Noget at drikke faaer Manden naturligvis — og vi Andre med! Det er ligefrem utroligt, hvor vi tørste! Varmen gjør Sit, Lysten mangler ikke, og saa faaer Saltet forresten Skyld for hver ny Flaske, der bliver taget Hul paa. Et Par Timers Siesta i Hængekøie om Formiddagen gjør godt, og da Gemytterne ere faldne i Ro, vover jeg at spørge Rheinländer om, hvad han ellers har skudt til, for der faldt jo to Skud. — „Aa, det var til en Buk“, svarer han. — „Af samme Slags som den første?“ spørger Weidmann, men uden at værdige Denne noget Svar fortsætter Rheinländer, henvendt til mig: „Men det var med Kugle — venstre Løb af Weidmanns Büchsflint, og det duer ikke“. — „Hvad for Noget!“ — „Nei, det veed De jo godt: der er ingen, der kan ramme med det!“ — Inden Nogen af os rigtig er bleven klar over, hvad han vil, har Weidmann snappet Rheinländers deilige nye Hat, der ligger paa Bordet, og hængt den op paa en Gren, en 150 Alen borte. Saa lader han Büchsflinten, giver den til min Ven og siger: „Aa, gjør mig den private Tjeneste at vise det Individ der, at Bøssen ikke feiler Noget!“ — Skuddet falder, og Hatten med det: der er et rigtig pænt Hul i Pullen. Rheinländer seer surt til det og mumler Noget om Slumpe-

skud. — „Saa!“ svarer Weidmann. „Ja, saa er den anden danske Herre ogsaa nok saa god at indskyde Büchsfinten yderligere for mig!“ — Og dermed rækker han mig den paany ladede Flint, et Skud til, og saa har Rheinländers nye Hat to Luftventiler i Pullen. — „Nu er den vist ikke mere saa varm at have paa Hovedet“, siger Weidmann og giver velvillig Hovedbedækningen tilbage til Eiermanden, „er den vel?“ — Men Rheinländer svarer Ingenting og slukker sin Harme i et stort Glas Sect.

— Ja, Rheinländers Hat, det var egentlig det Eneste, jeg skjød paa den Vildsvinejagt, og saa en Turteldue, der senere kom trækkende over Hovedet paa mig ved et Vandløb nede i Dalen, men dog var det med en vis Sorg, jeg saae Alt gjøres istand til Opbruddet om Eftermiddagen, saae de to „Bukke“ — den sidste havde naturligvis ogsaa faaet Panden savet af, forat man ikke, som Weidmann sagde, skulde være til Skandale i Byen — læsses paa Vognen, der mødte til aftalt Tid, og tog Afsked med den brave Friedrich.

Saa rullede vi afsted — det gik rigtignok betydelig hurtigere *bergab* end *bergauf* — og en god Timestid efter sagde vi Farvel til Rheinländer. Han var allerede halvt inde af sin Dør, da Weidmann raabte efter ham, om han ikke vilde have Opsatsen med af den Buk, han selv havde skudt, men det vilde Rheinländer formodentlig ikke, for han svarede slet Ingenting, og saa kørte vi videre for

lidt efter at dampe hen ad Rhinen til vort mere civiliserede, men mindre fornøielige Badested.

Et Par Dage senere læste jeg i en eller anden stedlig Avis en Bekjendtgjørelse fra Jagtforeningen der paa Egnen, hvori ogsaa Ikke-Medlemmer indstændigt opfordredes til at meddele vedkommende Forenings Præsident alle Overtrædelser af Jagtlov-givningen, og navnlig anmodedes man om at gjøre Anmeldelse, hvis man skulde have erfaret, at der paa noget Revier var skudt en gammel Raa. Det kunde jeg ikke staa for, men næstefter en Tak for alt Godt skrev jeg til Weidmann og spurgte ham, hvor meget han vilde give mig for at lade være med at melde de to Bukke fra forleden til Præsidenten.

Hans Svar kom pr. omgaaende og lød saaledes:

„Melden Sie man weg! — Der Präsident, der bin ich!“

HVID JUL

Første Juledag tilbringer jeg altid hos min gamle Ven Jens Holgersen — forhenværende Godseier og nuværende Agrar. Han sad i en Række af Aar som Herremand oppe paa Arrestrup i Vendsyssel men solgte Gaarden, mens det endnu var Tid, flyttede til Kjøbenhavn og lever nu der som Rentier. Mens han var Landmand, interesserede han sig egentlig grumme lidt for Bedriften men desmere for Jagten; naar alle hans Naboer en tør Sommer vare ved at gaa ud af deres gode Skind, trøstede han sig med, at Agerhønskyllingerne da ikke kunde tage Skade af Fugtigheden, og faldt det et andet Aar i med Regn, saa det næsten ikke var muligt at faae Høet bjerget, glædede han sig ved Tanken om, at der maatte blive tykt med Beksiner i Vibrand Mose. Efterat han var bleven Gaarden kvit, foregik der imidlertid en stor Forandring med ham; han opgav ganske vist ikke Jagten — han leiede tvertimod et stort Revier oppe i Smaaland — men han er efterhaanden bleven ivrig Landmand *in absentia*. Han læser Landbrugstidender,

gjør Søndagsudflugter til Klampenborg eller Lyngby alene forat se, hvordan Sæden staaer, gaaer jevnligt ud til Landbohøiskolen og inspicerer Forsøgsculpturerne, klager regelmæssigt over det Veir, Meteorologisk Institut leverer, og er nu endt med at være i Opposition til ethvert Ministerium, der ikke be-
tragter det som sin første Opgave at søge Bevillinger til Avlscentrer — et mystisk Noget, som hverken den brave Jens Holgersen eller nogen Anden hidtil har kunnet give mig en nogenlunde populair For-
klaring af.

Han er gift — Konen er brillant. Hun har altid forstaaet, at Mandens Valgsprog maa være noget i Slægt med det Erik Glipping'ske „Elskov og Jagt er Livets Lyst,“ men at Erotiken kjønt maa underordne sig „das edle Weidmannswerk“; aldrig har jeg seet hende sætte en sur Mine op, naar man kom to Timer senere hjem til Middag end beregnet, aldrig har der manglet et Kræmmerhus med Salt i en Frokostkurv, som hun har pakket.

Eneste Barn er Datteren Anna — ogsaa brillant. Frisk og nydelig, blond og sød: jeg er hendes Gudfader og — selvfølgelig — ogsaa hendes Onkel, og da jeg efter hendes Confirmation for tre, fire Aar siden begyndte paa at lade være med at kysse hende, naar jeg kom og gik, troede hun aabenbart, jeg var vred, og nu faaer hun naturligvis sit Kys — Onkelkys — paa reglementeret Vis.

— Ifjor, da jeg som sædvanligt første Juledag gik hen til Holgersens i Amaliegade, var jeg imidlertid ikke fri for at være noget trist. Lidt Sne var der jo nok falden, men det var Tøsne, Gaderne vare eet sort Ælte, og jeg maatte trække i Galoscherne — jeg foragter Galoscher! Det var andre Tider, tænkte jeg, da jeg tilbragte Juleferierne paa Arrestrup og hentedes paa Stationen i Slæde; dengang var Ating hvidt, hvidt, ingen Tø, intet Sjap, vi fyrede med storkløvet Bøgebrænde i alle Kakkelovne og holdt smaa Klapjagter hveranden Dag — dengang vidste jeg ikke, hvad Galoscher var!

Naa, da jeg først kom indenfor i den hyggelige Leilighed og blev modtaget med vanlig Venlighed af hele Familien, tæde jeg naturligvis op ligesom Sneen, og da et Øieblik efter Majoren viste sig, befandt jeg mig rigtig vel. „Majoren“ er Holgersens og min Barndomsven, Pebersvend og ivrig Jæger, accurat som jeg; han hedder Ristrup og er egentlig Oberst, men da vi allerede i hans første Lieutenantsdage kaldte ham Major, have vi, til Trods for hans nuværende høiere Charge, ladet ham beholde Titlen, dels af gammel Vane, dels fordi vi, naar Alt kommer til Alt, synes, at den lyder anseeligere.

Jeg var forresten lige ved at blive forstemt igjen, da der mod al Forventning og mod al god Juletradition der i Huset kom en Gjæst til, en Søn af Holgersens gamle Nabo, Godseier Rask. Han laa ved Landbohøiskolen forat uddanne sig theo-

retisk til Agrar, og jeg vidste godt, at han i den senere Tid kom en Del til Holgersen og snakkede med ham om Mosecultur og Avlscentrer; han var ogsaa baade en smuk og en tiltalende ung Mand, ret

— en Svend saa sund og kraftig,
Som nogen af den jydske Rod,
Med aabne Træk og brede Skuldre,
Med modig Sjæl og fyrigt Blod,

men jeg havde rigtignok troet, at han var reist hjem i Ferien, og lige saa glad jeg er ved at træffe en gammel Kjending i nye Omgivelser, lige saa lidt kan jeg lide at se et nyt Ansigt i en velkendt Stue.

Naa, Forstemtheden gik naturligvis over; jeg drak oven i Kjøbet et Glas gammel Madeira med Rask ved Bordet og begav mig efter Middag i rigtig fornøielig Stemning ind til Kaffen og Cigaren i Holgersens Værelse.

Vi kom til at tale om gamle Dage, om Arrestrup og Jagt og fælles Bekjendte, der nu vare døde og borte, og i Længden morede det rimeligvis ikke Rask, for han gik ind til Damerne, førend han havde røget det Halve af sin Cigar — en af Holgersens extrafine Julecigarer, som han regelmæssigt faaer forærende af sin Kone. — „Ak, ja“, udbrød Majoren, „her skal man trisse om i Byen og holde „sort Jul“ — man glemmer jo tilsidst, hvordan et Harespor seer ud! Det var ogsaa dumt — det vil sige, det var vist meget klogt, men forbandet kjedeligt, at Du solgte Arrestrup!“

„Ja, det veed Gud!“ attesterede jeg.

„Vil I have hvid Jul, Børn?“ spurgte Holgersen og saae ud som en Mand, der faaer en lykkelig Indskydelse. „Tag saa med til Smaaland iovermorgen — der er baade Sne og Harer, ikke at tale om *Tjäder* og *Orre*!“

„Paa denne Tid af Aaret!“

„Ja, I har jo kun seet mit Revier ved Sommer og Efteraar, men det er allerkjønnest nu.“

„Er Du ordentlig indrettet paa Vinterbesøg?“ spurgte Majoren.

„Om jeg er! Hele øverste Etage af Nämndemannens Hus staaer til min Disposition; der er Porcelainsovne i alle Værelserne og fuldt af deiligt Birkebrænde.“

„Hvad maa man skyde nu?“ spurgte jeg.

„Harer og Tupper — baade af *Tjäder* og *Orre*“, lød Svaret. „Der er forresten ogsaa seet Ulve deroppe —“

„Det var som Pokker!“ udbrød Majoren og saae ligefrem blodtørstig ud.

„— men det var rigtignok i Calle's Bedstefaders Tid“, supplerede Holgersen.

„Naa, ja, det kan jeg forstaa — men Calle — hvem er Calle?“

„Kan Du ikke huske ham? Ham, der i sin Tid var den uforbedreligste Krybskytte, og som jeg for at uskadeliggjøre har ansat som Opsynsmand,

Skovfoged, kort sagt *Major domus* over hele Herligheden.“

„Naa, ham! Jo, ham husker jeg godt nok. Men Du maa da ikke bilde Dig ind, at han derfor har opgivet sin tidligere Profession — nu kan han jo drive den ganske aabenlyst!“

„Aa, Calle er paalidelig nok“, sagde Holgersen, „men jeg har alligevel anskaffet mig en *skogvaktare* til — en dansk Mand og en snurrig Fætter. Districtet var for stort for Een, og skjøndt jeg, som Du veed, har den bedste Tro til Calle's Hæderlighed, er det dog ikke nogen Skade til, at han har en Collega, som han veed kan se ham paa Fingrene — hvad jeg nu forresten ikke troer, han gjør, for det er en doven Hund. — Naa, er det saa afgjort, at vi tager afsted iovermorgen og bliver et Par Dage derovre? Jeg telegraferer til Nämndemannen og til Calle, at de skal have Alt i Orden, og til min svenske Nabo, den unge Baron Silvander, at han skal mødes med os og bringe sine Støvere med.“

„Det lyder egentlig grumme tiltalende“, bemærkede jeg.

„Ja, da der vistnok ikke paatænkes nogen almindelig Mobilisering af Hæren paa denne Side Nytaar“, sagde Majoren, „saa indseer jeg egentlig ikke, hvorfor min Nærværelse her i Landet skulde være absolut nødvendig.“

„Bravo!“ raabte Holgersen. „Det er altsaa afgjort!“

„Stop en Kjende!“ sagde Majoren. „Gudbevares, jeg sætter som bekjendt ikke overdreven Pris paa materielle Nydelser —“

„Naa—aa!“

„Nei, jeg gjør ikke, men jeg ønsker dog, før jeg begiver mig ud paa en saadan Polarexpedition, at vide, om vi udelukkende skal leve af det Vildt, vi skyder, og nøies med at drikke smeltet Sne til, for i saa Fald —“

„Passiar!“ afbrød Holgersen ham. „Mo'er og Anna tager naturligvis med og holder Hus for os. — Mo'er!“ raabte han og aabnede Døren til Dagligstuen, „Du skal til Sverige!“

Nu troer jeg nok, der er mere end een Kone, som, naar Manden første Juledags Aften meddeler hende, at hun tredie Juledag skal tage til Smaaland og indrette sig paa deroppe at holde Hus for et sultent Jagtselskab, kan blive enten betænkelig eller endogsaa fornærmet, men Fru Holgersen er som sagt en brilliant Kone, og da hun havde faaet ordentlig Besked paa, hvad Talen egentlig var om, sagde hun med sit kjønne Smil, at Herrerne vare velkomne, og dermed var den Sag i Orden.

Rask stod imens henne ved Klaveret og parlaterede med Anna; han bad hende synge, kunde jeg høre, men hun trykkede sig ved det. Det undrede mig nu, for Anna synger ellers uden Pretensioner og uden at gjøre Vanskeligheder, saa

snart Nogen beder hende om det, og hun synger oven i Kjøbet godt, ikke med stor Stemme men virkelig musikalsk, og lægger altid sin hele Sjæl ind i Sangen, saa man kan høre, at hun selv er med.

„Åa, blot en eneste Sang“, bad han, „jeg har jo aldrig hørt Dem synge!“

„Nei, jeg kan ikke iaften, De maa ikke bede mig om det“, svarede hun. „Spille skal jeg gjerne, men synge, — nei!“

Saa blev han naturligvis netop ved at plage hende, og tilsidst satte hun sig da ogsaa ned, slog et Par Accorder an og begyndte at synge: „Hist ude er koldt —“, den havde han særlig bedt om.

Det gik ogsaa meget godt til at begynde med, men henimod Slutningen af Verset, da hun var midt i de Linier:

„Nys Rosen udsprang,

Det er den, jeg skylder min Sang!“

var det med eet, som der gik Noget i Stykker i Stemmen, eller hvordan man nu skal udtrykke det, og der kom en hæs Lyd i Stedet for Tone.

Hun reiste sig hurtigt op, henkastede et kort: „Jeg vidste det nok: jeg kan ikke synge nu — og allermindst den!“ brast i Graad og skyndte sig ud. Moderen bagefter.

Lidt efter kom Fru Holgersen tilbage og sagde roligt, at det kun var et nerveust Anfald, der sikkert vilde være helt ovre næste Dag, og et Øieblik efter

gik Rask, hvem Holgersen, mens hans Kone var ude, havde bedt med til Smaaland.

Vi tre Gamle bleve endnu en Stund sammen ved en Cigar og en kold Whisky — Majorens Yndlingsdrik — men omsider brøde vi da op. — „God Bedring med Anna!“ sagde jeg.

„Tak, det har vel ingen Nød“, svarede Holgersen, „skjøndt det var nu underligt nok, at hun saadan skulde knække over midt i Tonen. Hun hover mig ikke rigtigt paa den sidste Tid.“

„Hvad er der da i Veien?“

„Aa, jeg veed ikke, men Rask har vist gjort saadan, hvad man i vore unge Dage kaldte Kur, til Pigebarnet, og jeg troer ogsaa, at hun paa sin Side — men nu i den sidste Tid er han ligesom bleven bange for sig selv eller for hende, og det gaaer aabenbart Anna til Hjerter. Man maa vist se at hjælpe dem lidt paa Gled!“

„Dersom Du blot vil lade være med det, skal Du have Tak!“ sagde Fruen, der var kommen til og havde hørt den sidste Replik. „Det er det Allergaleste, Du kan gjøre.“

„Ja, jeg har da benyttet mig af din Fraværelse til at bede Rask med til Smaaland“, svarede Holgersen, som aabenbart var glad ved at kunne komme med denne Tilstaaelse, mens der var Andre i Stuen.

„Er det dit Alvor, Holgersen?“

„Gu' er det Alvor!“

„Ja, saa skal jeg dog nok sørge for, at de ikke faaer ret megen Leilighed til at tale sammen paa den Tur. — Hvad maa Rask ikke tro om os!“

„Ja, det kan gjerne være, det var dumt af mig“, indrømmede Holgersen, „men gjort er gjort. — Naa, vi sees altsaa ved Malmødamperen iovermorgen — Godnat!“

Om ved Elleve tredie Juledags Formiddag mødte Selskabet fuldtalligt nede i Havnegade — Anna var da hel rask igjen. Holgersen lod forskellige Kasser transportere ombord i Damperen — vi skulde aabenbart ikke sulte oppe i Smaaland — og jeg opdagede med en vis Tilfredsstillelse en stor Kurv, der var mærket „Forsigtig“, og som just ikke saae ud til at indeholde Galanterivarer. Fruen converserede Rask, og Majoren traf en Bekjendt, en Toldassistent, der naturligvis spurgte, hvor han skulde hen. — „Op til Smaaland at skyde Ulve“, lød Svaret uden mindste Betænkning. „Der skal være svært mange iaar.“ — „Død og Pine!“ udbrød Assistenten. „Rigtige Ulve?“ — „Ja, de er rigtige nok. Jeg har taget ti Ulvepatroner med — hærdede Rendekugler og røgsvagt Krudt; skulde jeg faae Brug for flere, maa jeg hjælpe mig med gamle Uniformsknapper. — Farvel!“

Damperen peb, og vi stode ud i Sundet. Det

var deiligt stille Frostveir, rigtig Veir til at være paa Dækket i, men vi gik naturligvis alligevel ned i Salonen, satte os til Frokostbordet og udrettede det mest Mulige i langsomt Tempo, drak to Snapse Hver og smagte paa syv Slags Pickles — det gaaer Tiden saa godt med.

Saa kom vi til Malmø. Holgersen blinkede skjelmst til den svenske Tolder, som han var kjendt med gennem flere Aar, og Tolderen blinkede nok saa polisk igjen — men jeg troer ikke, at han fik sin Vin billigere klareret for det.

Endelig kom vi i Toget. Fruen manœvrerede Anna hen i det Hjørne af Kupeen, der var længst borte fra Rask, og jeg troer ikke, de to Unge paa den halvtredie Times Tur fik vexlet ti Ord med hinanden; de saae heller ikke paa hinanden, og dog havde jeg hele Tiden en bestemt Fornemmelse af, at baade deres Blikke og deres Tanker mødtes, og at der for dem ikke existerede Andre i Kupeen end de selv.

— „Tak, Skjæbne!“ udbrød Majoren pludselig.

„Har De glemt Ulvepatronerne?“ spurgte Fruen.

„Nei, naar det blot ikke var Andet — men jeg har glemt at sende Afbud til min Broder, hvor jeg skulde have været til Middag idag.“

„Saa telegrapheer fra næste Station“, foreslog jeg, „der er tre Minuters Ophold.“

Og det gjorde han. Let som en Yngling sprang han ud af Toget, saa snart det holdt, fik

Depeschen skrevet og kom accurat i rette Tid ind til os, da Locomotivet begyndte at sætte sig i Bevægelse.

„Naa, Du fandt da den rigtige Kupé“, sagde Holgersen.

„Ja, jeg seer altid meget omhyggeligt efter Wagon'ens Nummer, inden jeg gaaer bort fra den — det har jeg lært af Friberg.“

„Friberg?“

„Ja, kjender Du ikke Historien om ham og Columbus?“

„Nei!“

„Jo, i mine Capitainsdage gjorde Friberg, et Par Andre og jeg en Reise i Tyskland. Paa en Mellemstation, hvor der ligesom her var et Par Minuters Ophold, vilde Friberg ud — han skulde ogsaa telegraphere — og han saa samvittighedsfuldt efter Vognens Nummer. — „1436“, siger han høit. — „Ja, skynd Dig blot“, raabte En af de Andre, „det er jo ikke til at tage fejl af, for det er jo det Aar, Columbus er født“, og saa løb Friberg. Toget var langt som et ondt Aar, og mens han telegrapherede, blev det rangeret ind paa et andet Spor, saa at den Vogn, vi sad i, holdt paa et helt andet Sted end der, hvor han havde forladt den. Vi vinkede, og vi skreg, men han hverken hørte eller saa os. Han foer som et forvildet Menneske hen til den Første den Bedste paa Perronen og raabte: „Hvad Aar er det Columbus er født? Skynd Dem

lidt, jeg har ingen Tid!“ og da han naturligvis ikke fik noget Svar, løb han videre, lige i Favnen paa to unge Damer, der saae ud til nylig at være komne ud af en høiere Dannelsesanstalt og derfor kunde antages at have de historiske Data paa rede Haand. — „Hvad Aar er Columbus født?“ raabte han igjen. „Hører De! Jeg skal med Toget!“ Nu blev der rigtig Liv paa Perronen, Folk trængte sig om den gale Mand, og tilsidst bragte man ham til Stationsforstanderen, en stormægtig Mand med tilknappet Uniform og Jernkorset paa Brystet. — „Hvad vil den Karl?“ spurgte Stormægtigheden, idet Toget pøb til Afgang. „Hvor vover De at fornærme Byens Damer ved paatrængende Adfærd!“ — „Herregud, sig mig bare, hvad Aar Columbus er født!“ lød Svaret, men nu var Hundrede og Eet ude. Friberg maatte betale tyve Reichsmark i Mulct for at have gjort Løier med en kongelig preussisk Embedsmand i Function, og mens vi Andre endnu samme Aften sad i bedste Velgaaende og drak Øl i Berlin, sneglede han efter os i et Bummelzug. — Nei, man skal kunne sine Aarstal!“

— Tidligt paa Aftenen naaede vi den smaa-landske Station, spiste Middag paa den lille Bys eneste Gjæstgivergaard og skulde saa — Klokken var vel bleven henad Syv — placeres paa to ventende Vogne; Snelaget var for tyndt til Slæder. Anna havde tabt sin ene brune Handske, Frien skjændte, og Rask saae saa angergiven ud, som

om det var ham, der havde gjort noget Galt. Jeg vilde se at faae ham til at sidde ved Siden af hende — man har jo selv været ung, og desuden har man jo Forpligtelser overfor sin Guddatter — men Anna var allerede under moderlig Ægide anbragt paa den anden Vogn, og jeg tænkte i mit stille Sind, at Fruen egentlig havde forfeilet sin Bane ved ikke at være bleven Chef for Generalstabens taktiske Afdeling.

Saa rullede vi afsted. Maaneskin, Blikstille. Ud fra de venlige Træhuse blinkede Lys paa Lys, men snart vare vi borte fra menneskelige Boliger og Civilisationen i det Hele. Veien gjorde Sving paa Sving, Hop i Hop gik det, man maatte holde sig godt fast. Jevnlig kunde man faae et Indtryk som af en østerlandsk Kirkegaard, hvor de mægtige, snedækte Stene vare Marmorgravmælerne, og Enerne, der reiste sig imellem dem, vare Cypresser — Alt seet i Maanens klare og dog saa underlig usikre Skjær. Ikke en Lyd undtagen Vognenes Raslen. Af og til kom større Skov, men ikke megen. — „Stambanen“ har været Smaalands Fordærv. Før den drog sine Jernparallelere gjennem de ensomme Skove, huggedes der kun til eget Behov og til Maade, men da

„Damphesten kom og forsvandt som et Lyn“,

vaagnede Speculationsaanden: det ene Areal efter det andet solgtes eller forpagtedes bort paa Aare-

maal, og nu huggedes ned for Fode, Intet skaanedes, end ikke de faa, tidligere fredede Ege. Og hvad der siden voxer op af sig selv paa den ryddede Grund, er en degenereret Slægt: hældende Smaabirke, busket Fyr og strittende Ener — Høiskovens Tid er forbi.

De to Mil gaa, før man tænker det; et Slag endnu fra Maaneskinnet ind i den sorte Granskygge, igjen ud paa et aabent, hvidt Plateau, et Fyr lyser forude, og et Øieblik efter holde vi foran Nämndemannens Gaard, et anseeligt, toetages Træhus. Nämndemannen staaer selv i Døren og ønsker Velkommen og glædelig Jul — at det er Jul ogsaa heroppe, kan man se paa de to Stænger med Kornneg, der ere satte op til Smaafuglene paa hver Side af Huset. Foran Døren ligger en stor Bunke Granris til at tørre Fødderne af i, før man gaaer ind, og Forstuen er strøet med hakkede Enebærkviste.

Nu viser den unge Baron sig, tætbygget og smidig, en smuk Type paa et smaalandsk Friluftsbarn. Han er kommen for et Par Timer siden, er løbet paa Skøiter over den halvanden Mil lange Runnarsö og har derved sparet en Omvei paa fire Mil. — Jo, Støverne ere ogsaa komne, man kan høre dem tude i et af Udhusene.

Overtøiet af, Støvlerne af — det gjør godt at komme ind i den store Stue, hvor Birkebrændet flammer og knitrer i Porcelainsovnen, og hvor de

svenske Konger i tarvelige Lithografier skue ned fra Væggen og se misbilligende paa den danske Invasion.

Det blev en hyggelig Aften. Baronen passede ypperligt ind i Ensembled; han fortalte Jagthistorier fra gamle Dage, om *Varg* og *Elg* og om, hvordan man „blussede“ Tjäder, han gjorde Kur til Anna — som det sig hør og bør — og sang tilsidst til eget Accompagnement paa det lille Harmonium, der var Nämndemannens Stolthed, den ene Vise efter den anden, deriblandt meget passende

„— *Orren spelar*“ o. s. v.

„— Det sneer ellers tæt“, meldte Majoren, som havde seet ud ad Vinduet, da man begyndte at tænke paa Opbrud. „Vi risikerer da vel ikke at sne inde?“

„Nei, Du kan være ganske rolig,“ svarede Holgersen. „Heroppe falder Sneen altid ganske jevnt; det er ikke som i Jylland, hvor det strax fyger til. — Jeg er dog forresten kun een Gang sneet inde d er.“

„Men det var ogsaa een Gang for meget“, sagde Fruen og smilede.

„Hvorfor det?“ spurgte jeg.

„De kan jo bede Holgersen selv fortælle det!“

„Ja, det kan jeg meget godt“, sagde Holgersen. „Du maa da ikke tro, jeg generer mig for det, lille Mo'er!“ Og saa fortalte han:

„Det var det første Aar, jeg var gift paa Arre-

strup. Mo'er og jeg var en Vinterdag taget til Byen, hvor jeg dengang slet ikke var kjendt. Det blev Fygeveir, og da vi om Aftenen skal hjem med Toget, og der allerede er givet Afgangssignal, kommer Stationsforvalteren farende ind paa Perronen og raaber, at der er Telegram nordfra, at et Tog sidder fast i Driverne ved nærmeste Holdeplads, og saa maatte vi jo kjønt blive, hvor vi var. Naa, vi gik op paa Gjæstgivergaarden — et rædsomt Rottenborg — og jeg fik et Værelse, som naturligvis ikke havde været opvarmet i denne Konges Tid. Efter et Par Timers Forløb lykkedes det mig at faae Kakkelovnen hvidglødende, men hundekoldt var og blev det. Da Klokken var saadan noget som Otte, gik Mo'er i Seng, for nede i Gjæstestuen var der ikke til at være for Tobaksrøg og Spirituslugt, eftersom der netop var Byraadsvalg den Aften, og hele Borgerskabet klarede den Stemme, de havde afgivet paa Raadhuset, ved en Thevandsknægt paa Hotellet. Jeg kunde naturligvis ikke gaa i Seng paa den Tid af Eftermiddagen, saa jeg blev siddende nede blandt Vælgerfolket og kom snart paa en fortrolig Fod med hele Byen. Jeg drak med Postmesteren, og jeg drak med Barberen, med Toldcontroleuren blev jeg vist Dus, og jeg inviterede nok en halv Snes større og mindre Næringsdrivende hjem til Arrestrup. De var særdeles behagelige imod mig Allesammen, og nogen Gjengjæld maa man jo vise, saa det var da ikke mere end rime-

ligt, at jeg gav Toddyer Stuen rundt en Gang eller to, og lidt ør i Hovedet var jeg naturligvis ogsaa, da jeg omsider gik til Ro. — Næste Morgen spørger Mo'er mig ganske troskyldigt, hvordan jeg havde havt det om Aftenen, og skjøndt jeg jo ingen Verdens Ting havde at skjule, var jeg dog dum nok til at svare, at der havde været meget daarlig Luft i Gjæstestuen, og at jeg som Følge deraf var gaaet temmelig tidlig til Køis — man skal aldrig lyve for sin Kone. Op ad Formiddagen gaaer vi en Spasertur rundt i Byen, op ad Stationen til, forat høre, om der var Udsigt til at komme hjem, og henne ved det første Hjørne mødte vi Barberen, der hilste paa det venskabeligste og nikkede nok saa bekjendt. Saa kommer vi forbi Posthuset; der staaer Postmesteren i Døren og glæder sig over sin rolige Tilværelse, og han hilser naturligvis ogsaa. Det gik endnu. Men inden vi naaede Halvveien til Stationen, troer jeg, vi mødte den halve By, og mig kjendte de jo Allesammen og hilste pligtskyldigst og taknemmeligst. Saa siger Mo'er tilsidst: „Er det altid saadan i smaa Byer, at Folk hilser saa venligt paa Fremmede?“ — „Ja“, siger jeg, „det gjør de vist altid.“ — „Det er egentlig en kjøn Skik“, siger Mo'er saa. — „Ja, saamænd er det saa“, svarer jeg og troede den hellige Grav vel forvaret. Men hvad jeg havde glemt, det var at betale Værten i Forveien for Omgangene, saa da Banen blev ryddet ud paa Eftermiddagen, og Regningen blev bragt op

paa Værelset, saa stod der en lille Post paa 67 Toddyer, og med det Samme fik Mo'er jo at vide, hvorfor Borgerskabet havde været saa venskabeligt. — Naa, vi skal vel forresten til Køis, vi skal jo tidligt op imorgen!“

Majoren og Baronen havde det ene Gæsteværelse, Rask og jeg det andet. Vi skulde ligge i Slagbænke, og noget smalle vare de jo, men ved at anbringe sig selv paa Høikant lykkedes det dog at indtage en passende Natstilling. Jeg slukkede Lyset, laa lidt og saae paa Gløderne i Ovnene og ventede paa, at Rask skulde sige Noget — jeg kan godt lide en kort Sengepassiar — men han sagde Ingen-ting, han havde været taus hele Aftenen. — „Naa, Godnat, Rask,“ sagde saa jeg, „og glædelig Jagt imorgen!“ — „Tak“, sagde han, „ja, Gud veed ellers, hvor glædelig den bliver.“ — „Hvad skal det sige?“ — „Aa, ikke saadan noget Egentligt, men jeg troer nu engang ikke, jeg har Held med mig.“ — „Vist har De saa! De skal se, De faaer en Tjädertup i første Saat!“ Længere Pause, saa kom det pludselig ud af ham: „Hvad synes De om den svenske Baron?“ — „Rigtig godt“, svarede jeg. — „Naa, det gjør De. Jeg kan ikke udstaa ham!“ Efter dette Hjertesuk sagde vi Godnat, og jeg i alt Fald sov sødeligt.

Ved Daggry purrede vi ud. Baronen var forlængst paa Støvlerne, vi Andre samledes efterhaanden.

Nei, hvor var der smukt udenfor! Lidt Sne var der falden i Nattens Løb, men ikke mere, end at den laa som Rim paa de blaagrønne Ener og pudrede Fyrrens Naaleknipper. Klar, blaa Himmel, stille Frost og kun tre Farver i hele Landskabet: Hvidt, Grønt og Rødt — alle Træhusene mørkerøde.

Klapperne staa slagfærdigt opstillede, mønstres af Holgersen og opmuntres med en Morgensnaps; vi sige Farvel til Damerne — Rask seer langt efter Anna — og gaa saa ned til Søen, hvor vi skulle møde de to Opsynsmænd, den svenske og den danske.

En stor Vig af Søen skyder sig ind her; der er Ø ved Ø — een for hver Dag i Aaret, hedder det — og Næs ved Næs, Alt skovklædt og vildsomt som Isefjordens Forgreninger. En Ravn skriger langt borte, en Hare bjerger sig over Isen til den nærmeste Holm — men hvor blive de to Skovmænd af! Endelig øines der en Plet hinsides Søen, og da den kommer nærmere, kan en af Klapperne se, at det er Calle. Lidt efter opdager man, at han trækker en Haandslæde; saa kan man se, at der sidder en Person i Slæden, og noget efter ere alle de Kyndige enige om, at det maa være Madsen — den danske Opsynsmand — der bliver truk-

ket over Isen. Man fortaber sig i Gisninger om, hvorvidt han har brækket en Ben eller paa anden Maade er kommen til Ulykke, og imens seer jeg min Ven Calle komme nærmere og nærmere.

Calle er høi, mager og noget krumbøiet; en lodden Kabuds kroner det stærkt markerede Ansigt med den krumme Næse og det tynde, hængende Overskjæg; Støvlestropperne stikke frem, Skydetasken bærer han helt oppe under Armen, og venstre Haand holder han ufravigeligt om Munden af det ladte Gevær, skjøndt han allerede for tyve Aar siden har mistet tre Fingre paa den Maade. Calles Lidenskab er Tjäderjagt, og Calle selv ligner mest af Alt i Verden en blond Tjädertup.

Nu lander han og hans Ledsager, og Holgersen spørger ivrigt Denne om, hvad der er i Veien, siden han er kjørende. Skikkelsen i Slæden reiser sig op, hilser sindigt og svarer lige saa sindigt: „Glædelig Jul, Hr. Holgersen! — Nei, der er Ingen-ting i Veien med mig, men jeg syntes, det var saa besværligt at gaa saa langt — man kan jo let falde paa Isen — derfor har jeg givet Calle to Sapse og lovet ham en halv Kardus Tobak til Nytaar, for at trække mig over Søen — det gaaer saa nemt for ham!“

Stemmen kjendte jeg, og Skikkelsen kjendte jeg; een Gang før i Livet havde jeg truffet Mage til en saadan Dovenskab, og de kaldte ham jo Madsen — det var Madsen!

„Husker De mig ikke?“ spurgte jeg. „Jeg kjender Dem jo godt fra gamle Dage — fra Skovridergaarden!“

„Jo, vist husker jeg Dem“, svarede Madsen. „Det var s'gu da morsomt!“

Og saa fulgtes vi ad til den første Saat; det var et temmelig langt Stykke.

— „Men De var jo gift“, begyndte jeg, „hvis jeg ikke tager feil, var det med en —“

„Ja, det er rigtigt nok, hun var Gjordemoder“, afbrød Madsen mig.

„Er Deres Kone død?“ spurgte jeg og saae passende alvorlig ud.

„Nei — saa skulde hun da være død for ganske nylig. Hun har det vist rigtig godt og sidder i god Næring. Nei, vi er saadan, hvad man kalder separerede.“

„Naa, er de det!“

„Ja, vi er saamænd. — Hun blev saa meget urimelig.“

„Saa?“

„Ja, De kan tænke Dem, hun vilde have, at jeg skulde staa op om Morgenens og lave Kaffe — det er dog ikke det, man har giftet sig for, vel?“

„Nei, det er det vel ikke, men naar der ikke var Andet i Veien, saa —“

„Jo, der var meget Andet. Hun skaffede mig ogsaa en Plads.“

„En Plads?“

„Ja, hun fik mig gjort til Assistent hos en Rodemester, for hun vilde have, at jeg selv skulde fortjene Noget — det var jo heller ikke Meningen!“

„Nei, det var det vel ikke!“

„Nei! Og det er et farligt Rend at kræve Penge ind hos Folk; der er Mange, der boer paa fjerde Sal — det er nu en ren Uskik med de høie Huse — og Penge har de aldrig, naar man kommer. Nei, den Plads var jeg snart færdig med; jeg kunde jo heller aldrig komme paa Jagt, og saadan lidt nem, magelig Jagt, det kan jeg slet ikke undvære — jeg bliver ligefrem hjertesyg, naar jeg skal sidde og se paa Husene i September Maaned.“

„Naa, er De nu godt tilfreds heroppe?“ spurgte jeg for ikke at komme ind paa Separationen og de ægteskabelige Forhold.

„Aa, ja, saamænd, i visse Maader. Men det er lige godt et grimme Land: der er saa mange Sten og saa mange Bakker — jeg kan bedst lide, hvad der er lige ud ad Landeveien. Naa, naar Hr. Holgersen ikke er heroppe, saa er det jo et rart, mageligt Levnet, man fører, det var Synd at sige Andet, og jeg har lagt Mærke til, at man kan sove mere her end i Danmark.“

„Saa?“

„Ja, man kan s'gu. Hjemme har jeg da næsten aldrig kunnet drive det til mere end til tolv

Timer i Træk, men her gaaer det hel brillant med de fjorten?"

„Naa, det var jo rart — men falder Tiden Dem aldrig lang?"

„Nei, det maa jeg ikke sige. „Hex“ der, han forkorter mig nu ogsaa mangen god Time.“

Jeg saae ned paa hans Hund, en høist mærkelig Blanding af Støver og Spids.

„Det er et sjeldent Dyr“, vedblev Madsen. „Den er kommen løbende til mig, og den er saa klog, saa det er forbausende. Den maa nu ogsaa have været hos Kunstberidere eller den Slags Folk, der har kostet noget paa dens Opdragelse, for en Dag, som jeg ganske tilfældigt siger „Hop!“ til den, saa slaaer den en Kuldbøtte, og det gjør den lige saa tidt, jeg bare vil sige „Hop“. Se, nu sidder jeg Vinteraftener og siger saadan alle mulige Ord som falder mig ind, til den, for det kunde jo dog være, man slumpede til at ramme et Ord, den kjendte, saa den gjorde en ny Kunst. Det gaaer Tiden rigtig godt med. — Veed De, hvad den ogsaa kan? Saa snart den finder Noget, En har tabt — det er det samme, hvem det er — saa bringer den det strax, ikke til mig, men til Den, der har mistet det — den har det paa Færten. Ja, det er en sjelden Hund!“

Vi ere imidlertid under denne Passiar komne til den Del af Revieret, hvor der først skal jages;

Madsen gaaer med Klapperne, og Holgersen sætter Skytterne af.

Ikke en Fyrrenaal bevæger sig, og i lang Tid høres ikke en Lyd. Saa brydes Stilheden og Ensomheden af en fjern Knagen, der kommer nærmere og nærmere; af og til lyder det som et Barn, der klager sig — det er en Plankekjører med Stude for. Langt, milelangt borte fløiter Toget — man kan høre det bremse ved en Station, og saa bliver Alt dobbelt saa stille som før. Nu begynder Klappernes lystige Xylophonmusik, det første Skud falder, og snart farer en sort Orrtup med Halen strakt som en Graaand ud fra Tykningen, snart seiler en Tjäder, majestætisk som en Rovfugl og rap som en Snepe, hen over Høiskoven.

— „Kan De se, jeg fik da ikke Skud til Tjäder i første Saat, som De havde lovet mig!“ sagde Rask med et trist Smil — jeg troer næsten, han havde taget Varsel af mine Ord.

„Saa faaer De det nok i sidste!“ sagde jeg, og det fik han ogsaa, men skjød forbi. Han var meget nedstemt — det ærgrede ham vist allermest, at Baronnen havde staaet ved Siden af og seet paa ham — men Madsen forstod at trøste. „Det var sgu' meget godt, De ikke ramte den“, sagde han, „for de to Haner, vi har faaet, dem kan Calle mageligt bære — han er vant til det — men havde De nu skudt den tredie, saa maatte jeg have baaret

den, og saadan en er tung. Nei, det var meget godt, De lod den gaa!“

Jeg kom om Eftermiddagen et Par Minutter før de Andre hjem til Nämndemannens Gaard; Anna kom strax ud. — „Goddag, Du!“ sagde jeg, „jeg har skudt en deilig Orrtup!“ — „Hvad har Rask skudt?“ spurgte hun og blev rød i Hovedet.

Ved Middagen — den smagte storartet — sade hun og Rask saa langt som muligt fra hinanden, men jeg saae godt, at han havde været lige ved, til Trods for Fruens Anstrengelser, at faae sig pla-aeret ved Siden af hende og kun havde opgivet det, fordi han, da det kom til Stykket, alligevel ikke turde. — Det gik ham nok omtrent paa lignende Maade som den Lieutenant, der pludselig reiste sig fra sin Dame og sagde: „Undskyld, Frøken, jeg tør ikke længere sidde ved Siden af Dem, for jeg er saa bange for, at jeg skal komme til at kysse Dem!“

Om Aftenen drøftedes selvfølgelig Jagtens Begivenheder; vi kom ogsaa ind paa Madsen, jeg fortalte, hvad jeg vidste om hans Fortid, baade som Ungkarl og som Ægtemand, og jeg berettede, hvad jeg havde hørt om hans Hund og dens sjeldne Begavelse.

„Kjendte Du ham strax igjen?“ skurgte Holgersen.

„Nei, ikke strax — det var egentlig først paa Stemmen, jeg kjendte ham.“

„Ja, Stemmen, den er ægte“, sagde Majoren, „det er det Eneste, man ikke kan forstille, og det Eneste, man aldrig glemmer. Har man Øre for det, kan man ogsaa strax høre, hvad der i bevægede Øieblikke klinger gjennem et Menneskes Røst: Sorg eller Glæde, Kjærlighed eller Vrede — Ordene, de er ganske ligegyldige, det er Klangene, det kommer an paa — og har man hørt en Stemme een Gang og lagt Mærke til den, saa kjender man den femogtyve Aar efter uden nogensinde at have seet den Talende.“

„Det var nu meget sagt!“ bemærkede Holgersen.

„Det har jeg da selv erfaret!“

„Hvordan det?“

„Jo, du veed maaske, jeg var med ved Sankelmark. Om Aftenen, da Fægtningen var døet hen, blev jeg af min Oberst sendt som Parlamentair til Østerrigerne forat bede om, at vi maatte søge Valpladsen igjennem efter Saarede. Jeg kom til de østerrigske Forposter, blev bundet for Øinene og ført til den Høistcommanderende. Vi gik vel en halv Timestid — det er underligt nok saadan at gaa i Blinde: man troer hele Tiden, man skal over Grøfter og Gjærder, selv om Veien er nok saa plan — saa kom jeg ind i en Gaard, blev lukket ind i en Stue og fik Bindet af. Det var hos Gablenz. Han modtog mig yderst chevaleresque, berømmede i høie Toner den Modstand, vi havde ydet, og er-

klærede forresten, at min Anmodning var overflødig, eftersom alle vore Saarede vare optagne af deres Ambulancer. Jeg drak et Glas Vin, fik igjen Bindet for Øinene og blev ført bort. Men ude i Forstuen var der en Haand, der lagde sig paa min Skulder, og en dyb, alvorlig Stemme sagde paa Dansk: „Gud være med Dem og Deres, kjære Lieutenant!“ — hverken Mere eller Mindre. Jeg tænkte siden tidt og mange Gange paa, hvem det kunde have været, der hin Februarnat gav mig den Hilsen med paa Veien, saa ogsaa efter i den østerrigske Generalstabs Værk om Krigen 64 for muligvis derigjennem at blive klar over, hvor Gablenz den paa-gjældende Nat havde befundet sig, men forgjæves. — I 1889, femogtyve Aar efter, da jeg var paa Cantonnementsøvelser, kommer jeg en Aften sent i Kvarteer i en Præstegaard, og ikke saa snart har Præsten ude i den mørke Forstue faaet sagt: „Velkommen, Hr. Oberstlieutenant!“ før jeg i samme Nu kjender Stemmen — Stemmen fra 64 — og uden at betænke mig svarer: „Tak, Hr. Pastor! De har een Gang før givet mig en Hilsen, men dengang var det til Afsked — det var i Nærheden af Sankelmark, hvor De formodentlig var Præst.“ Ja, det var meget rigtigt, og da han havde faaet lidt nøiere Besked, kunde han naturligvis godt huske Situationen og var saa venlig at sige, at jeg ikke havde forandret mig synderligt siden 64 — det er ogsaa først i de sidste tre, fire Aar jeg er begyndt

at blive graa. Naa, med det Samme fik jeg da at vide, hvor Gablenz havde havt Kvarteer den Nat, og det har jo en vis historisk Interesse.“

— Lidt efter krøbe vi i Slagbænkene, og jeg tænkte allerede, at Rask sov, da han pludselig, tilsyneladende ganske umotiveret, udbød: „Jeg vil gjerne tro, Majoren — eller Oberst er han jo — har Ret i, at man kan kjende en Stemme igjen længe efter, men det, han sagde om, at man strax kan høre, hvad der klinger igjennem den, det er jeg rigtignok ikke saa sikker paa. Kunde man det, saa —“

„Hvad saa?“

„Aa, Ingenting forresten.“

„Naa, ikke Andet! — Godnat!“

Næste Dag — det var den sidste — havde vi først et Par Støversaater. Det var prægtige Dyr at se paa, Baronens Støvere: rød- og sortbrogede, fint og dog stærkt byggede, just saadan som Otto Bache har gjengivet dem. Det var ogsaa helt fornøieligt at høre dem slaa an og halse, snart lige bag En og et Øieblik efter saa langt borte, at man knap kunde høre dem, og det lykkedes jo ogsaa et Par Gange de utrættelige Dyr at faae en af de smaa, graa Harer vendt, saa den kom ind mod

Skytterne og i alt Fald blev hilset med Salut, men i Længden falder dog den Jagt os Danske lidt ensformig. Baronen derimod var rigtig i sit Es, og det var tydeligt at mærke, at Støverjagten var hans kjæreste; han var lige saa utrættelig som Hundene, løb, uden nogensinde at snuble, gennem den stenede Skovbund, hvor Blaabærrisene skjulte et Utal af Faldgruber, og sprang saa let og spændstig som en Fjeder, der slaaer tilbage, over de utallige spidse *gärdesgårdar*. Naa, han fik da ogsaa en Hare for sin Uleilighed, og glad var han.

Sidste, allersidste Saat, langs med Søen var en ren Tjädersaat, hvor Klapperne maatte igjennem tæt Granskov. Jeg stod helt nede ved Bredden, Rask til Høire for mig, for Enden af Skoven. Lang, lang Pause, inden Klapperne tage fat. En Fugl kommer ansættende i korte, rappe Bølgesving; det er en Sortspætte — flyv i Fred! Der er en Orre — au, det er en Høne! Men Majoren tager feil og skyder alligevel — naa, han skjød da heldigvis forbi, saa der bliver ikke Noget at melde til Lensmanden. Klapperne ere omtrent i Linie med os, jeg er allerede ved at sætte Hanerne i Ro, og jeg kan se, Rask vil gjøre det Samme, da der ganske uventet suser en mægtig Tjäder ud af Tykningen, lige over Hovedet paa ham. Han kaster til Kinden, Skuddet falder, og den sorte Fugl, en prægtig Tup, gaaer skraat opad for saa med eet at klappe Vin-

gerne sammen og falde ned paa Taget af den lille Hytte henne ved Veien.

Det var jo en smuk Slutning paa Jagten, og da vi gik fra Saaten hjemad, holdt jeg ogsaa et lille bevægeligt Foredrag for Rask om, at han skulde være glad og taknemmelig, stole paa Lykken o. s. v. Han hørte meget pænt paa mig — det var Synd at sige Andet — men pludselig tager han sig ind paa Brystet, leder i en Inderlomme, leder i en Yderlomme og spørger mig saa helt febrilsk, om jeg ikke har seet ham tabe Noget. — „Hvad for Noget?“ spørger jeg naturligvis. — „Aa, ikke noget Bestemt, jeg veed ikke —“ svarer han og vil gaa tilbage. I det Samme hører jeg Madsens Røst bagved mig raabe: „Hex! Vil Du komme her, Hex!“ og da jeg vender mig om, seer jeg Køteren komme anstigende og Madsen sjokkende bagefter. Han kaldte og kaldte, men det hjalp ikke. Hunden kilede hen til os, satte sig paa Bagbenene foran Rask og præsenterede ham nok saa galant en brun Damehandske, som den holdt i Flaben.

„Ja, er det nu ikke en sjelden Hund!“ udbrød Madsen begeistret. „Den har veiret, at det er Hr. Rask, som har tabt Noget, og saa kan jeg kalde den af, saa meget jeg vil, den bringer ikke det, den har fundet, til nogen Anden end til Eieren!“

„Denne Gang har Hex dog taget feil“, sagde jeg.

„Har den det!“ spurgte Madsen forbauset.

„Ja, den har, for det er Frøken Annas Handske

— jeg veed tilfældig, at hun har tabt den. Til-
lader De“, tilføiede jeg og tog ganske lempeligt
corpus delicti ud af Haanden paa Rask — han
saae ud som en Tyv, der første Gang er greben
paa fersk Gjerning.

— Jeg vilde have talt afsides med Anna strax,
da vi kom hjem, og givet hende Handsken tilbage
med et Par velvalgte Ord, men det trak længe ud,
inden jeg kunde finde en Leilighed. Først var hun
ved at gjøre Toilette, hed det, og kom ikke ind i
Stuen, før vi gik til Bords, og da vi omsider reiste
os, var hun igjen forsvunden — hun havde nok
faaet *consilium maternum abeundi*. Først henad
Sengetid — Majoren og Rask havde lige sagt God-
nat og vare gaaede ind — fik jeg hende hen i et
Hjørne, gav hende Handsken og sagde:

„Du har tabt den paa Stationen for to Dage
siden, og idag har Rask tabt den nede ved Run-
narsøen — nu kan Du jo selv stave og lægge
sammen, min Pige!“

Og saa sagde ogsaa jeg Godnat.

Inde i Soveværelset sad Rask paa Kanten af
Slagbænken og saa inderlig fortabt ud — det var
jo nu engang bleven hans Specialitet. Men pludse-
lig reiste han Hovedet, gjorde en uvilkaarlig Be-
vægelse med Haanden som forat tysse paa mig
og lyttede.

Fra Storstuen hørt Musik; der præluderedes

paa det lille Harmonium, og med eet klang Annas Stemme — det var „Vaarsang i Høst“:

„Hist ude er koldt, og med Smerte
Seer Linden ned til sit faldende Haar;
Men her, ak, her i mit Hjerte,
Nu blomstrer den favreste Vaar.
Der spirer den grønneste Vang,
Hvor vækkende Luftninger gaaer:
Nys Rosen udsprang,
Det er den, jeg skylder min Sang!“

Nu kunde hun synge! Det var en Menneskesjæl, der jublede sin Glæde frem, jublede den frem i Toner, som kom fra Hjertet og gik til Hjertet, og Den, som Sangen havde Bud til, forstod det da ogsaa strax — Rask foer op, da den sidste Tone var forstummet, ind i Storstuen, ind til Anna.

— Ja, hvad er der saa egentlig Mere at fortælle? Næste Morgen brøde vi op, et Selskab af glade Mennesker, og Udbyttet af vor Smaalandsjagt var 4 Orrer, 3 Tjäder, 2 Harer og 1 Forlovelse.

Før Afreisen forærede Rask Madsen en blank Tyvekrone, som Denne naturligvis var meget taknemmelig for, men dog ogsaa havde sine Betænkkeligheder ved. — „Her er der ingen, der kan bytte den“, sagde han til mig, „jeg maa gaa helt ned til Stationen forat faae den vexlet, og det er to Mil — svenske Mil — det bliver en drøi Tur. Nei, der

er sgu' bedre hjemme i Danmark. Det er dog saadan Ens Fædreland, og der er ingen Bakker, og en Mil er ikke saa lang som her. Jeg har nu ogsaa betænkt, at naar Hr. Holgersen skiller sig af med mig — hvad han jo nok gjør — saa vil jeg tage tilbage til min Kone og i alt Fald blive hos hende, til Hønseljagten gaaer ind; jeg troer dog lige godt hellere, jeg vil bringe hende Kaffe paa Sengen end blive ved at bisse rundt i de her Skove. — Farvel og Levvel! Skulde De se Madam Madsen, saa hils hende kun!“

— Nede i Havnegade traf Majoren ved Hjemkomsten sin Ven Toldassistenten. „Har De saa en Ulv med hjem?“ spurgte han. — „Nei“, lød Svaret, „men det er ikke min Skyld. De kan tænke Dem, jeg staaer paa Post i en Hulvei, og jeg hører Grenene knage foran mig; jeg vidste strax, det var Graaben, som kom, og stod parat med Bøssen til Kinden og Fingeren paa Aftrækkeren. I næste Øieblik kom Bæstet farende forbi, ikke ti Alen fra mig, og saa maatte jeg dog lade den gaa.“ — „Hvorfor det? Havde De glemt at lægge Ulvepatroner i?“ — „Nei, men det var en Tæveulv, og efter lille Juleaften maa der kun skydes Hanulve.“ — „Det var dog ærgerligt!“ — „Vist er det saa, men det er den Slags Stød, Verden giver. Farvell!“

Et Øieblik efter var Jagtselskabet opløst.

— Rask og Anna ere saa lykkelige, som Men-

nesker kunne være, og han er en Pokkers flink Fyr, men jeg kan alligevel ikke rigtig tilgive ham, at han ikke gav Anna Tid til ogsaa at synge de to andre Vers, for saadan som hun sang den Aften i Smaaland, det gjør man kun een Gang i sit Liv.

